

PUBLICACIONS DELS CURSOS DE LENGUA
I LITERATURA VALENCIANA DE «LO RAT-PENAT»

GRAMÀTICA VALENCIANA

AMB EXERCICIS PRÀCTICS

PER

CARLES SALVADOR

(† 1955)

TERCERA EDICIÓ

revisada per la Secció de Filologia de «Lo Rat-Penat»

7

VALÈNCIA, 1959

lorC/07

GRAMÀTICA VALENCIANA

PUBLICACIONS DELS CURSOS DE LLENGUA
I LITERATURA VALENCIANA DE "LO RAT-PENAT"

GRAMÀTICA VALENCIANA

AMB EXERCICIS PRÀCTICS

PER

CARLES SALVADOR

(† 1955)

Mestre Nacional. Professor diplomat de Llengua Valenciana. Director de Número i
President de la Secció de Llengua i Literatura del Centre de Cultura Valenciana.
President de la Secció de Literatura i Filologia de "Lo Rat-Penat"

Ex-Professor de la Càtedra de Valencià a l'Institut d'Idiomes de la Universitat de
València. Col·laborador de l'Institut d'Estudis Catalans

TERCERA EDICIÓ

revisada per la Secció de Filologia de «Lo Rat-Penat»

7

VALÈNCIA, 1959

CRAMATICA
VALENCIANA

ÈS PROPIETAT

TERCERA EDICIÓ

Depòsit Legal - V. 1.130 - 1959

«Carles Salvador divulgà estes normes (les acceptades a Castelló de la Plana el 21 de desembre de 1932) en el seu *Vocabulari Ortogràfic Valencià precedit d'una Declaració i Normes Ortogràfiques* —València, 1933— que completà amb una *Ortografia Valenciana amb exercicis pràctics* —València, 1934—, i el mateix autor al qual és deguda l'actual normalització lingüística del valencià escrigué també unes *Lliçons de Morfologia Valenciana* —València, 1935— i les *Qüestions de Llenguatge* —València, 1936—, opuscles tots molt recomanables per llur precisió de concepte i concisió i claredat d'exposició.»

(M. Sanchis Guarner: *Gramàtica Valenciana*, València, 1950.)

PRÒLEG

El dia 7 de juliol de l'any 1955 morí Carles Salvador i Gimeno, després d'una vida lliurada a l'estudi i a l'ensenyament de la llengua valenciana. La seua obra literària, publicada i inèdita, és abundosa: poesia, novella, conte, teatre, lingüística... I la seua activitat de divulgació i depuració del nostre idioma fou incessant ultra tota mesura.

L'any 1951, essent president de la Secció de Literatura i Filologia de la Societat d'Amadors de les Glòries Valencianes Lo Rat-Penat, va crear els Cursos orals i per correspondència de Gramàtica Valenciana, els quals han assolit èxits indubtables en formar una bona munió d'escriptors i de coneixedors de la llengua nostrada.

Des de la publicació del VOCABULARI ORTOGRÀFIC precedit d'una Declaració i Normes Ortogràfiques («L'Estel», Quaderns d'Orientació Valencianista, 1934), han estat editades l'ORTOGRAFIA VALENCIANA amb exercicis pràctics, Lliçons de Gramàtica («L'Estel», primera edició, 1933; segona edició, 1937), la MORFOLOGIA VALENCIANA amb exercicis pràctics («L'Estel», 1934) com a volum II de les lliçons de Gramàtica, les Lliçons de GRAMÀTICA VALENCIANA amb exercicis pràctics (Editorial Lletres Valencianes, 1951), on aprofitava els textos d'Ortografia i Morfologia abans publicats, i esgotada en pocs mesos l'obra anterior, la GRAMÀTICA VALENCIANA amb exercicis pràctics (Lletres Valencianes, 1952, 2.ª edició), la qual ha estat un eficaç instrument d'ensenyança en els Cursos de Lo Rat-Penat.

Carles Salvador inicià la reforma i millorament del text amb l'ajut i col·laboració dels professors dels Cursos, en vista d'un exhauriment, sempre probable i proper, d'aqueixa segona edició, puix que era l'únic llibre apte per a tals Cursos i cada any resultava major l'afluència d'alumnes.

Ara heus-ne ací la tercera edició. En ella, juntament amb el text gramatical, hom hi ha transcrit fragments d'autors clàssics i moderns a fi que servisquen de lectura i d'exercici pràctic quant a la matèria desenvolupada en les lliçons, sovint amb la indicació precisa de l'editorial o col·lecció on pot l'estudiós cercar l'obra original i fins i tot altres lectures més extenses.

Com a normes per a l'ús adequat d'aquesta Gramàtica re-produïm unes quantes observacions, sempre actuals, que Carles Salvador va fer en les esmentades obres:

«No són els problemes ortogràfics els únics que cal estudiar, depurar i difondre, sinó que uns altres problemes gramaticals, tals els sintàctics i els prosòdics, necessiten d'una acurada difusió.»

«Les parts en què es dividix —Fonologia, Ortografia, Morfologia, Sintaxi i Prosòdia— formen un corpus complet de gramàtica elemental, apte per a les pràctiques dels Cursos orals i per correspondència establerts en l'actualitat.»

«El text de les lliçons de l'ORTOGRAFIA és breu, com correspon a un grau elemental, i si no tracta tal o tal qüestió és perquè el nostre interès ha estat donar rònegament la clarícia necessària per a resoldre amb facilitat els exercicis pràctics.»

«La part teòrica no cal que siga apresada de memòria, però sí ben llegida; amb ella a la vista es resolen tots els exercicis sense dificultats.»

«L'Ortografia s'aprén més exercitant-la que recordant regles. Per això recomanem que els lectors desenrotllen els exercicis de cada lliçó i que s'acostumen a llegir i a copiar fragments de llibres escrits correctament.»

«Les lliçons de SINTAXI les creem suficients per tal que l'alumne assolisca una correcta construcció de la proposició gramatical. Cal dir, i insistir, que la sintaxi valenciana no és la mateixa que la de les altres llengües romàniques, i així tota construcció aliena usada en lloc de les nostres formes constructives pròpies és en perjudici del nostre idioma, el qual va empobrint-se quan adopta vestidures sintàctiques que no li escauen.»

«Si la sintaxi és l'ànima de la llengua, cal que els valencians, en parlar i en escriure valencià, ho facen segons les lleis idiomàtiques més correctes.»

«Les lliçons de PROSÒDIA aspiren a normalitzar la pronúncia

més correcta, la pronúncia que correspon a una literatura ben escrita ortogràficament, morfològica i sintàctica.»

«Les darreres lliçons del present volum tenen un especial interès per als poetes —i no cal dir per als lectors de versos—, puix que la nostra llengua segueix unes lleis pròpies, segons el propi geni, altres que les lleis fonètiques dels idiomes veïns.»

«En fer els exercicis, cal que anoteu el número de la lliçó, sense l'enunciat, abans d'escriure les respostes. N'hi ha prou que aquestes vagen precedides de la lletra que corresponga a cadascun dels exercicis proposats.»

«No us poseu a fer cap exercici sense haver estudiat curosament el text corresponent.»

«Recordeu-vos que heu de fer les trameses successivament per grups d'exercicis, els corresponents a cada lliçó, i teniu com a norma indefugible de no enviar un grup d'exercicis sense haver rebut corregits i qualificats els de la lliçó anterior.»

«No vullgueu avançar fora mida; això fóra contra l'eficàcia de l'ensenyament. Altrament l'oficina de Correcció —es tracta dels Cursos per Correspondència— no us ho consentiria, car us retindria els grups d'exercicis enviats indegudament abans de la qualificació dels anteriors.»

* * *

Lo Rat-Penat, per tal de correspondre a la labor realitzada per Carles Salvador, l'ha nomenat President a Perpetuïtat de les Seccions de Filologia i Literatura. I nosaltres, al nostre torn, creem que el millor homenatge pòstum que podem dedicar-li és continuar la seua obra sense aturament de cap classe, i millorar-la si hom pot.

Carles Salvador és per a tots un bon exemple d'allò que cal fer quan l'esperit no dorm. Morí mentre en el camp de l'ideal obria —la mà a l'esteva— un solc més, igual als altres, paral·lel als ja traçats, recte com ells i dirigit vers l'infinit. I un solc vol una llavor fecunda i sembradors que la llancen...

S. DE F.

Maig de 1959.

The first part of the paper is devoted to a general discussion of the
 various methods which have been proposed for the determination of
 the constants of the equation of state of a gas. It is shown that
 the most reliable method is that of the virial equation of state,
 which is based on the theory of the intermolecular forces. The
 constants of this equation are determined from the experimental
 data by the method of least squares. The results are compared with
 those obtained by other methods, and it is shown that the virial
 equation of state gives the most accurate results. The constants
 are then used to calculate the equation of state of the gas, and
 the results are compared with the experimental data. It is shown
 that the virial equation of state gives a very good representation
 of the experimental data, and that the constants determined
 from this equation are in good agreement with those obtained
 by other methods. The paper concludes with a discussion of the
 various methods which have been proposed for the determination of
 the constants of the equation of state of a gas, and a comparison
 of the results obtained by these methods.

The second part of the paper is devoted to a detailed discussion of
 the method of least squares, which is used to determine the constants
 of the virial equation of state. It is shown that this method is
 based on the principle of the method of moments, and that it is
 the most reliable method for the determination of the constants
 of the virial equation of state. The method is applied to the
 experimental data, and the results are compared with those
 obtained by other methods. It is shown that the method of least
 squares gives the most accurate results, and that the constants
 determined from this method are in good agreement with those
 obtained by other methods. The paper concludes with a discussion
 of the various methods which have been proposed for the
 determination of the constants of the equation of state of a gas,

FONOLOGIA

Lliçó primera

LES LLETRES

1. El valencià usa per a la representació dels seus sons:

a) Les lletres següents:

Lletra	Nom	Exemples
<i>a</i>	a	<i>art, pam.</i>
<i>b</i>	be	<i>bo, blat.</i>
<i>c</i>	ce	<i>col, cel.</i>
<i>ç</i>	ce trencada	<i>raça, braç.</i>
<i>d</i>	de	<i>dol, fred.</i>
<i>e</i>	e	<i>nebot, pèl, mes.</i>
<i>f</i>	efe	<i>far, forn.</i>
<i>g</i>	ge	<i>gat, gel, regne.</i>
<i>h</i>	hac	<i>himne, host.</i>
<i>i</i>	i	<i>fill, foia.</i>
<i>j</i>	jota	<i>jardí, jou.</i>
<i>l</i>	ele	<i>tela, vol.</i>
<i>m</i>	eme	<i>mare, fem.</i>
<i>n</i>	ene	<i>dona, canvi.</i>
<i>o</i>	o	<i>cosa, gota.</i>
<i>p</i>	pe	<i>pare, cap.</i>
<i>q</i>	cu	<i>queixa, quatre.</i>
<i>r</i>	erre	<i>rosa, pera.</i>
<i>s</i>	esse	<i>suor, casa.</i>
<i>t</i>	te	<i>terra, set.</i>
<i>u</i>	u	<i>just, cauën, neu.</i>
<i>v</i>	ve	<i>cavall, verd.</i>
<i>x</i>	ics o xeix	<i>xic, excèntric, xarop.</i>
<i>y</i>	i grega	<i>canya, bany.</i>
<i>z</i>	zeta	<i>donzella, zero.</i>

La lletra *u* no té cap valor fònic en les síl·labes *que, qui, gue, gui*.

EXEMPLES: *Raqueta, conquilla, guerrer, guisat*.

La *h* no té cap so. La *y* s'usa només formant part del dígraf *ny*.

b) Les lletres *k, w*, així com també la *y*, que s'empren solament en alguns cognoms i en mots estrangers.

EXEMPLES: *Payà, Gay, York; break, speaker; water, darwinisme*.

c) Les lletres modificades següents:

Lletra	Nom	Exemples
é	e tancada	<i>café, església.</i>
è	e oberta	<i>cèntim, ciència.</i>
ó	o tancada	<i>lliçó, acció.</i>
ò	o oberta	<i>arròs, història.</i>
í	i	<i>físic, camí.</i>
ï	i amb dièresi	<i>raïm, veïna.</i>
ú	u	<i>túnica, oportú.</i>
ü	u amb dièresi	<i>diürn, taüt.</i>

d) Els dígrafs següents:

Dígrafs	Exemples	Dígrafs	Exemples
gu:	<i>guerra, guitza.</i>	tn:	<i>cotna, ètnic.</i>
qu:	<i>quitrà, quinze.</i>	ts:	<i>sotsobre, potsar.</i>
ig:	<i>rebuig, reig.</i>	tx:	<i>fletxa, fatxa.</i>
ix:	<i>calaix, nàixer.</i>	tz:	<i>dotze, Atzúvia.</i>
tg:	<i>viatge, companatge.</i>	ll:	<i>flagellar, excellent.</i>
tj:	<i>corretja, platja.</i>	ny:	<i>company, banyar.</i>
tl:	<i>ametler, revetla.</i>	ll:	<i>collita, llarg.</i>
tl:	<i>enroïllar, ratlla.</i>	rr:	<i>terra, carro.</i>
tm:	<i>setmana, atmosfera.</i>	ss:	<i>passera, tassa.</i>

El dígraf *ch* apareix en alguns mots estrangers: *chic, lunch, yacht* pronunciat, respectivament, *x, tx, c*. També amb valor de *c = k*, apareix en alguns cognoms: *Benlloch, Estruch*, i amb valor de *tx* dins noms gentilicis castellans: *Sancho, Pacheco*, així com la lletra modificada *ñ = ny*: *Muñoz, Núñez*.

e) Les lletres *d*, *l*, *m* i *n* poden presentar-se dobles. La *l* doble és escrita *ll* o siga amb un punt volat al mig.

EXEMPLES: *Addició*, *additament*; *collega*, *illés*; *immens*, *commoure*; *perenne*, *connexió*.

Les consonants *c* i *g* poden presentar-se dobles, però amb so distint: *acció* (la segona *c* = *s*), *suggestir* (la segona *g* = *j*).

Les lletres *rr*, *ss* no són, fonèticament, consonants dobles; representen un so simple: *carro*, *rossa*.

2. Les lletres vocals són set: *a*, *e* (tancada), *e* (oberta), *i*, *o* (tancada), *o* (oberta) i *u*.

Hi ha mots que varien llur significació segons són pronunciat amb vocal oberta o amb vocal tancada.

EXEMPLES: *dona* (substantiu) i *dóna* (del verb *donar*); *déu* (substantiu) i *deu* (adjectiu numeral).

EXERCICIS

a) Destrieu en dues llistes els mots següents: la dels que presenten una *e* oberta i la dels que presenten una *e* tancada:

<i>pesta</i>	<i>teula</i>	<i>Miquel</i>	<i>mestra</i>	<i>fuster</i>
<i>hortet</i>	<i>rem</i>	<i>peu</i>	<i>ambient</i>	<i>mel</i>
<i>cel</i>	<i>hivern</i>	<i>fel</i>	<i>maneta</i>	<i>testa</i>
<i>paret</i>	<i>obrer</i>	<i>neu</i>	<i>vela</i>	<i>vel</i>
<i>fer</i>	<i>merla</i>	<i>perdre</i>	<i>ferro</i>	<i>teua</i>
<i>corrent</i>	<i>greix</i>	<i>penya</i>	<i>promesa</i>	<i>desert</i>
<i>Manuel</i>	<i>tel</i>	<i>moment</i>	<i>carrer</i>	<i>pera</i>
<i>perla</i>	<i>llesca</i>	<i>incert</i>	<i>enze</i>	<i>melsa</i>

b) Destrieu en dues llistes els mots següents: la dels que presenten una *o* oberta i la dels que presenten una *o* tancada:

<i>pintor</i>	<i>moure</i>	<i>llaurador</i>	<i>vol</i>	<i>caragol</i>
<i>dotze</i>	<i>rosca</i>	<i>poll</i>	<i>ros</i> (color)	<i>compte</i>
<i>pilota</i>	<i>moble</i>	<i>bunyol</i>	<i>rosa</i>	<i>col</i>
<i>poma</i>	<i>abandona</i>	<i>ou</i>	<i>pom</i>	<i>roure</i>
<i>bossa</i>	<i>pinjol</i>	<i>blancor</i>	<i>forn</i>	<i>prou</i>
<i>roig</i>	<i>segons</i>	<i>trespol</i>	<i>prosa</i>	<i>senyor</i>
<i>boca,</i>	<i>perol</i>	<i>onze</i>	<i>mosca</i>	<i>mona</i>
<i>font</i>	<i>cosa</i>	<i>sol</i>	<i>mocador</i>	<i>dolç</i>

Lliçó II

LES CONSONANTS

3. Les lletres *i* i *u* (sense accent ni dièresi) entre vocals són consonants i per tant formen part de la mateixa síl·laba que la vocal següent: *joia*, *foia*, *deien*, *feien*, *cauen*, *mouen*, *diuen*, *riuen*, *encauat*, *encreuament*.

4. La *i* (o *hi*) inicial seguida de vocal és igualment consonant: *iode*, *hiena*, *hieràtic*.

5. Les consonants es dividixen en *sordes* i *sonores*. Les sordes són: *c*, *p*, *t*, *f*, *s* i *x*. Totes les altres són sonores.

A cada consonant sorda correspon una consonant sonora determinada:

Sordes	Sonores	Sordes	Sonores
<i>c</i> (cor)	<i>g</i> (got)	<i>f</i> (fi)	<i>v</i> (vi)
<i>p</i> (pell)	<i>b</i> (bell)	<i>s</i> (sóc)	<i>z</i> (zel)
<i>t</i> (tu)	<i>d</i> (dur)	<i>x</i> (xoc)	<i>j</i> (joc)

6. Les consonants, a més, es dividixen en *bilabials*, *labiodentals*, *linguodentals*, *palatals* i *velars*. Cal advertir que en valencià no hi ha cap consonant gutural, com és la *j* castellana.

Bilabials: *p*, *b*, *m*.

EXEMPLES: *Papèr*, *barba*, *mel*.

Labiodentals: *f*, *v*.

EXEMPLES: *Fora*, *vora*.

Linguodentals: *t*, *d*, *s*, *z*, *n*, *l*, *r*.

EXEMPLES: *Tita*, *dau*, *sucre*, *zero*, *niu*, *lila*, *rosa*.

Palatals: *x*, *j*.

EXEMPLES: *Xic*, *xarop*; *joc*, *gent* i les representades per *ll* i *ny*. EX.: *Llenya*, *puny*.

Velars: *c*, *g*.

EXEMPLES: *Cau*, *gall*, *boga*.

7. Les consonants que poden ser *geminades* són: *l*, *m*, *n* i *g*.
 EXEMPLES: *l* escrita *ll* (*allegar*) i *tl* (*espatla*, llegit *espalla*);
m escrita *mm* (*immens*) i *tm* (*setmana*, llegit *semmana*); *n* escrita *nn* (*perenne*) i *tn* (*cotna*, llegit *conna*).

8. La *z* representa el so de *s* sonora, en totes les posicions.
 EXEMPLES: *Zenit*, *amazona*, *donzella*, *colze*, etc.

Al so que representa la unió de la *t* i la *s* (*potser*, *tots*), africac sord, correspon com a africac sonor el dígraf *tz* (*dotze*, *guitza*, *atzur*). Tenen *tz* molts mots com *horitzó*, *atzembla*, etc., i la terminació greco-latina *itzar*, que habitualment es pronuncia també fricativa (amb *t muda*).

EXERCICIS

a) Destrieu en dues llistes els mots en què *i* o *u* són consonants i aquells en què no ho són:

<i>riuada</i>	<i>estatuïen</i>	<i>duia</i>	<i>construïes</i>	<i>reien</i>
<i>traduïa</i>	<i>veueta</i>	<i>construïa</i>	<i>atalaia</i>	<i>constituïen</i>
<i>baieta</i>	<i>joier</i>	<i>esglaiar</i>	<i>lluïes</i>	<i>coiem</i>
<i>conduïem</i>	<i>encauar</i>	<i>complaïes</i>	<i>reproduïa</i>	<i>baioneta</i>

b) Llegiu curosament el text que segueix i feu una llista de mots que porten consonants bilabials i una altra dels que en tenen de velars. (Adone's l'exercitant que els sons *c* i *g* velars poden aparèixer en el nostre idioma en les combinacions *ca*, *que*, *qui*, *co*, *cu*, *qua*, *qüe*, *qüi*, *quo*, *ga*, *gue*, *gui*, *go*, *gu*, *gü*, davant *r* i *l* i al final de síl·laba.)

«Era una dona recta de cames, ampla de costats. El cabell nugat al tos. La pell blanquíssima. Estava d'esquena, dreta damunt un tamboret. I se movia. Anava voltant poc a poc. Es girava de cara a mi. No duia tapada la faç. Era la Veritat pura i magnífica. Tenia el posat de no recorde quina venus helena. Els llavis li tremolaven potser d'emoció, potser de fred. Era jove. Quina dona!»

Lliçó III

VALOR FÒNICA DE LES CONSONANTS

9. La *b*, bilabial sonora, té el so d'aquesta lletra en mots com: *Bé, roba, cabdell, sobre, establir, llibre, bíblia, tribu, canelobre.*

10. La *c* té dos sons:

a) So de *s* sorda quan va seguida de *e* o de *i*.

EXEMPLES: *Cel, recent, succint, accés, cirera, gràcia, concís.*

b) So velar (= *k*) davant *a*, *o* o *u* i en final de síl·laba. També davant *l* o *r* formant síl·laba.

EXEMPLES: *Casa, coll, cuina; acte, tècnic; sac, arc, bosc; clau, crim.*

11. La *ç* té el so de *s* sorda.

EXEMPLES: *Lliçó, cançó, glaçar, força, vençut, lluç, comerç, descalç.*

12. La *d*, linguodental sonora, té el so d'aquesta lletra en mots com: *Dia, roda, dolçaina, dau.*

13. La *f*, labiodental sorda, té el so d'aquesta lletra en mots com: *Fava, fem, fil, foia, fum, flama, fregir, ràfia, café.*

14. La *g* té els sons següents:

a) Velar sonor (*g^v*).

EXEMPLES: *Gana, gorra, gust, gran, glop, maragda, aigüera, guerra, seguiré.*

b) Palatal (= *j*) davant *e* o *i*.

EXEMPLES: *Gelor, gipó, verge, gendre, verger, ogival, sorgir.*

c) Sona com a *tx* en final de mot precedida d'una *i* forta.

EXEMPLES: *Mig, desig, trepig, entremig, remig, fastig.*

La lletra *g* forma part dels dígrafs *gu, ig* i *tg*.

EXEMPLES: *Guia, esguerrar; volteig, raig; metge, fetge.*

15. La *h* és muda en totes posicions. Solament té valor etimològica i per tant ortogràfica.

EXEMPLES: *Subhasta, història, sulfhídric, subtrahend.*

16. La *j*, palatal sonora, té el so d'aquesta lletra en mots com: *Jaç, jersei, joia, judici, menjar, Jesús, Jerusalem.*

Forma part del dígraf *tj*: *Platja, viatjar, corretja, sitja, fotja, sutja.*

17. La *l*, linguodental sonora, té el so d'aquesta lletra en mots com: *La, principal, pla, caragol, legal, calze, blau.*

Forma part del dígraf *ll*: *Vetlar, ametler, atleta, espalla, guatla.*

Forma part de la combinació de dues eles (*ll*, amb un punt volat al mig): *Allegoria, idilli, collecció, caravella, libèlula.*

18. La *ll*, palatal sonora, té el so que representa aquesta lletra en mots com: *Llapis, pallús, metall, collir, estornell, llet.*

Forma part del dígraf *lll*: *Ratlla, enrotllar, subratllar.*

19. La *m*, bilabial sonora nasal, té el so que representa aquesta lletra en mots com: *Manobre, sem, ram, muntanya, prim.*

Escrita doble (*mm*) i en el dígraf *tm* té valor de geminada: *Immaculat, commoure, emmalaltir, immens, setmana.*

20. La *n*, linguodental sonora nasal, té el so que representa aquesta lletra en mots com: *Dinar, norma, encén, carn.*

Forma part del dígraf *ny*: *Penya, any, vinya, reguiny, mareny.*

Escrita doble (*nn*) i en el dígraf *tn* té valor geminada: *Panna, connexió, ennoblir, cotna, ètnic.*

21. La *p*, bilabial sorda, té el so que representa aquesta lletra en mots com: *Pa, capell, nap, antilop, plorar, prou, capot.*

22. La lletra *q*, velar, sona com *c = k*.

EXEMPLES: *Quaranta, inconseqüent, quotidià.*

Forma part del dígraf *qu*: *Quinqué, queixal, quiosc, querella, quid.*

23. La *r*, linguodental sonora, té dos sons: *suau i fort.*

a) Sona suau entre vocals, formant nexa amb una altra consonant i en final de síl·laba.

EXEMPLES: *Ciri, meravella; aspre, criatura; ardent, pintor.*

b) Sona forta al començament de mot i darrere les consonants *l, m, n, s*.

EXEMPLES: *Roig, rebuig, colrar, somris, honra, desrovellar.*

c) Sona forta darrere els prefixos *contra, supra, bi, tri, a, anti, mono*, etc.

EXEMPLES: *Contrarestar, suprarenal, birectangle, triradiat, arítmic, antireumàtic, monorim.*

d) En els mots composts.

EXEMPLES: *Dentiostre; busca-raons, penja-robes.*

Forma part del dígraf *rr*.

EXEMPLES: *Sorra, esborrar.*

24. La *s*, linguodental sorda, té dos sons: *sonor* o *suau* i *sord* o *fort*.

a) Té el so suau o sonor (*z*) entre vocals.

EXEMPLES: *Rosa, cosa, casa, il·lusió, església.*

També és sonora en els mots *endinsar* i *enfonsar* i en el prefix *trans*.

EXEMPLES: *Transigir, intransigent, transatlàntic.*

b) Té el so fort o sord en principi de paraula, darrere consonant i en final de síl·laba.

EXEMPLES: *Savi, sentir, sostre, polseguera, dansa, capsa, cols, encés, poders.*

c) També és sorda darrere els prefixos llatins *ante, contra, sobre, supra, uni, bi, tri* i els prefixos grecs *a* (privatiu), *anti, hipo, para, mono, di, tri, tetra, poli*, etc.

EXEMPLES: *Antesala, contrasegell, sobresaturació, suprasensible, unisexual, bisectriu, trisecció, asimètric, antisèptic, hiposulfit, parasintètic, monosèpal, disíl·lab, trisíl·lab, tetrasíl·labc, polisulfur, etcètera.*

La lletra *s* forma part del dígraf *ss*.

EXEMPLES: *Grossa, possible, possessió, rabassa, poetessa.*

25. La lletra *t*, linguodental sorda, té el so que representa aquesta lletra en mots com: *Turment, tremolí, trau, rat, tinta, atlàntic.*

Forma part dels dígrafs *tg, tj, tl, tll, tm* i *tn*.

EXEMPLES: *Jutge, viatjar, motle, ratlla, setmana, cotna.*

També forma part dels dígrafs *tx* i *tz*.

EXEMPLES: *Despatxar, metxa, guitxa, mobilitzar.*

26. La lletra *v*, labiodental sonora, té el so que representa aquesta lletra en mots com els següents: *Vanitó, verd, vida, vora, vulgar, enveja.*

27. La lletra *x* té els següents sons:

a) Sona amb un so palatal africacat sord al principi de paraula i darrere consonant.

EXEMPLES: *Xafar, xaparro, xiular, xocar, xocolater, xusma, Manxa, Elx, clenxa, porxe, Barx.*

b) Sona amb un so palatal fricatiu sord en principi de moltes paraules.

EXEMPLES: *Xaloc, xara, xàrcia, xarop, Xàtiva, Xixona.*

Darrere una *i* (que no forme part del dígraf *ix*).

EXEMPLES: *Clivé, enguixar, flixar, guixa.*

Darrere el dígraf *au*.

EXEMPLES: *Disbauxa, grauxa, rauxa, xauxa.*

c) Sona segons el nexa *cs* o *gz*.

cs: *Tòxic, màxim, crucifix, esfínx, luxe, boxejar.*

gz: *Examen, exemple, exili, exèrcit.*

d) També forma part dels dígrafs *ix* (palatal fricatiu sord) i *tx* (palatal africacat sord).

EXEMPLES: *Això, guaix, deixar, mateix, pantalx, peix, reixa, brotxa, dutxa, fletxa, saltsxa, tatxa, gavatx, cartutx.*

28. La lletra *z*, linguodental sonora, sona sempre com a *s* sonora.

EXEMPLES: *Zona, bronze, zoologia, zumbeig, amazona.*

Forma part del dígraf *tz*.

EXEMPLES: *Civilitzar, dotzena, reguitzell, setze.*

EXERCICIS

a) Substitueix els punts per *b* o *p*, segons calga:

<i>re.</i>	<i>dissa.te</i>	<i>du.te</i>	<i>du.tar</i>	<i>ado.</i>
<i>ca.dell</i>	<i>glo.</i>	<i>ta.</i>	<i>ca.</i>	<i>na.</i>
<i>col.</i>	<i>ca.dill</i>	<i>su.sistir</i>	<i>Jaco.</i>	<i>ce.</i>
<i>destor.</i>	<i>or.</i>	<i>llo.</i>	<i>sa.</i>	<i>cor.</i>
<i>cal.</i>	<i>Cal.</i>	<i>su.venció</i>	<i>su.stitit</i>	<i>a.sorbent</i>

b) Substitueix els punts per *t* o *d*, segons calga:

<i>A.làntic</i>	<i>joventu.</i>	<i>a.jectiu</i>	<i>su.</i>	<i>se. (e oberta)</i>
<i>exactitu.</i>	<i>a.vocat</i>	<i>a.mosfera</i>	<i>bor.</i>	<i>ver.</i>
<i>a.junt</i>	<i>a.jacent</i>	<i>virtu.</i>	<i>nor.</i>	<i>retar.</i>
<i>assu.</i>	<i>a.miració</i>	<i>fluí.</i>	<i>ràpi.</i>	<i>fre.</i>
<i>e.nologia</i>	<i>inquietu.</i>	<i>almu.</i>	<i>qui.</i>	<i>se. (e tancada)</i>

c) Substituïu els punts per *j*, *g* o *x*, segons calga:

<i>en.iny</i>	<i>mar.a</i>	<i>iprer</i>	<i>.arol</i>	<i>.ulla</i>
<i>pro.ecte</i>	<i>.urar</i>	<i>.eroni</i>	<i>.ixona</i>	<i>.ufa</i>
<i>ra.ar</i>	<i>.eringa</i>	<i>fu.ida</i>	<i>for.ar</i>	<i>sa.eta</i>
<i>.áquer</i>	<i>.endre</i>	<i>.aloc</i>	<i>El.</i>	<i>.apa</i>
<i>.op</i>	<i>.oriço</i>	<i>in.ectar</i>	<i>ro.enc</i>	<i>.uplar</i>
<i>sub.ecte</i>	<i>lle.ir</i>	<i>.irivia</i>	<i>.iular</i>	<i>inxá</i>

d) Substituïu els punts per *b* o *v*, segons calga:

<i>Ha.ana</i>	<i>lla.i</i>	<i>.erruga</i>	<i>ana.a</i>	<i>ta.erna</i>
<i>esta.a</i>	<i>cara.ella</i>	<i>.ernis</i>	<i>sa.i</i>	<i>mò.il</i>
<i>cala</i>	<i>.er.ena</i>	<i>ca.all</i>	<i>.iga</i>	<i>la.ial</i>
<i>arro.a</i>	<i>ra.e</i>	<i>cal.ície</i>	<i>re.entar</i>	<i>toca.a</i>

LECTURA

TEXT MODERN

Ja a les darreres hores de la tarda tres veïnes parlaven al cel obert, abocada cada una a una finestra. Era una conversa lenta, mandrosa, sense interès, acompanyada de badalls i de silencis. Parlaven les dones sense ganes de parlar, perquè al pis ja no quedava llum del dia i també per evitar encendre la llàntia. Tanmateix encara hi havia una mica de sol a la barana del terrat i allà ben alt el cel persistia amb clarors humides, però indiferent, descolorit. Les paraules d'aquestes dones queien al fons obscur del cel obert senceres, pausades, arrodonides per la quietud de l'hora, com si portassen fos en elles el plom de la fatiga de tota la jornada. El que deia l'una bé podria haver-ho dit l'altra perquè només eren pensaments pastats en la monotonia del viure de cada dia.

ERNEST MARTINEZ FERRANDO

(Col·lecció Murta, 1952.)

Llicó IV

VALOR FÒNIC DELS DIGRAFS

29. El valencià usa els dígrafs següents:
Gu, qu, ig, ix, ny, tg, tj, tll, tm, tn, tx, tz, ll, ll, rr i ss.
30. El dígraf *gu* seguit de *e* o *i* té el so velar de *g*.
EXEMPLES: *Guerriller, guisar, figuera, àguila.*
Si la *u* porta dièresi (*ü*) el dígraf representa dos sons successius.
EXEMPLES: *Llengüeta, pingüü, aigüera, exsangüe, lingüístic.*
31. El dígraf *qu* seguit de *e* o *i* té el so de *c* velar.
EXEMPLES: *Queixa, quietud, tràquea, naumàquia, caqui.*
Si la *u* porta dièresi (*ü*) o va seguida de *a* o *o*, el dígraf representa dos sons successius.
EXEMPLES: *Qüestió, quaranta, quota, quocient, quadra.*
Els grups *qua, que, quo* formen una sola síl·laba.
EXEMPLES: *Quatre, freqüent, quodià, conseqüent.*
Els grups *cua, cue*, no formen una sola síl·laba.
EXEMPLES: *Cua, cu-e-re-ta, cua-curt, cu-e-ja.*
El grup *cui*, però, és monosil·làbic.
EXEMPLES: *Cul-na, cul-ro, cul-ras-sa, cul-tós.*
32. El dígraf *ig* té el so palatal sord al final de paraula darrere vocal.
EXEMPLES: *Maig, passeig, goig, rebuig.*
33. El dígraf *ix* darrere vocal té el so palatal fricatiu sord (*xeis*).
EXEMPLES: *Caixó, flux, reixa, madeixa, boix, faixa.*
34. El dígraf *ny* (*enye*) té sempre el so de *n* palatal.
EXEMPLES: *Espardenya, tonyina, any, pany, senyal, bony.*
35. Els dígrafs *tg* i *tj* tenen el so palatal sonor de *j* geminada.
EXEMPLES: *Metge, fetge, viatger, personatge, peatge, nuviatge; viatjar, sutja, encoratjar, ultratjós, emutjar, oratjol.*

36. El dígraf *tl* té el so de *l* geminada.

EXEMPLES: *Bulla, espatla, vetllar, ametller, batle*, pronunciats: *bul·la, espalla, vetllar, ameller, balle*.

37. El dígraf *ll* té el so de *ll* geminada.

EXEMPLES: *Ratllar, bitllet, rotllo*, pronunciats: *rall·llar, bill·llet, roll·llo*.

38. El dígraf *tm* té el so de *m* geminada.

EXEMPLES: *Setmana, setmanari, setmaner*, pronunciats: *sem·mana, sem·manari, sem·maner*.

39. El dígraf *tn* té el so de *n* geminada.

EXEMPLES: *Cotna, cotnar*, pronunciats: *con·na, con·nar*.

40. El dígraf *tx* té el so palatal sord (*ch* castellana).

EXEMPLES: *Despatxar, acolxar, batxiller, tatxonar, entatxar, despatx, empatx, campetx, escabetx, resquitx, cartutx*.

En el mot *Txecoslovàquia* i derivats s'usa el dígraf *tx* per a representar el so inicial.

41. El dígraf *rr* té el so de *r* forta i solament entre vocals enmig de paraula, puix que en tota altra posició no té ús.

EXEMPLES: *Gerro, parra, córrer, borra, ferro, barra*.

EXERCICIS

a) Substituïu els punts per *qü*, *qu* o *cu*, segons calga:

.ixa	.aranta	e.estre	.ina	e.ànime
obli.ar	eva.ar	.ejar	.ir	fre.ent
.antia	.estió	.alsevol	cin.anta	e.ació
conse.ent	obli.a	e.ador	lo.aç	deli.escència
.itós	.ita	.a	.atre	.alificar
ade.ar	.allar	ini.ament	.allarga	.irassa

b) Substituïu els punts per *tg* o *tj*, segons calga:

cora.e	corre.er	llengua.e	cora.ós	bo.a
ora.e	corre.a	pi.or	lle.or	si.a
forma.e	branca.e	trep.i.ar	mi.es	pi.ar
via.ar	mi.ana	fe.e	mi.ançant	here.ia
ju.e	pla.a	fo.a	llina.e	enu.ar
ju.ar	su.a	missa.er	desi.ar	espi.ar-se

c) Substituiu els punts per *ig* o *tx*, segons calga:

<i>fa.</i>	<i>bate.</i>	<i>cucuru.o</i>	<i>bre.a</i>	<i>ma.et</i>
<i>cartu.</i>	<i>lle.</i>	<i>passe.</i>	<i>fanto.e</i>	<i>me.a</i>
<i>pu.</i>	<i>co.e</i>	<i>llebe.</i>	<i>escabe.</i>	<i>empa.</i>
<i>enu.</i>	<i>ro.</i>	<i>gava.</i>	<i>ta.a</i>	<i>go.</i>
<i>despa.</i>	<i>du.a</i>	<i>safare.</i>	<i>fle.a</i>	<i>saque.</i>
<i>ma.</i>	<i>despa.ar</i>	<i>fa.ada</i>	<i>salsi.a</i>	<i>bo.</i>
<i>bo.i</i>	<i>esto.</i>	<i>faly.o</i>	<i>formigue.</i>	<i>cau.ü</i>

LECTURA

TEXT MODERN

La vida podrà ésser la mort, però el son que és part necessària de la vida —amb el permís dels savis alemanys— té els caires de la mort i dubtem si no ho és, en efecte.

No pot ésser la vida, perquè adormits com som no sabem res dels colps del cor, ni del to del nostre respir tranquil·líssim. Ara mateix que taquen la blavor del cel aqueixos dos corbs de volada pausada, i que la seua trajectòria dividix en dues parts el nostre cos estirat, no hi ha gens d'adonació i ens sap mal perquè guardàvem fa temps una salutació amable al senyor corb, en cas d'aguaitar-lo, ja que és confrare nostre en la civilitzada afecció a gustar la carn morta. I ni sabem de les pessigolles que fa la ruera de formigues brunes que passeja la nostra faç buscant potser un cau on niar, ni tenim esment del tavà brunzidor que musiqueja vora l'orella dreta posant en perill la continuïtat del son.

Som tan enfora del món que talment semblen en el paradís de la mort.

CARLES SALVADOR

(Elogi del xiprer, 1929.)

Lliçó V

VALOR FÒNIC DEL DÍGRAF SS

(S sorda i S sonora: C, S, SS, Z)

42. El dígraf *ss* representa un so linguodental sord (s castellana) entre vocals.

EXEMPLES: *Possessió, classc, missa.*

El so de *s* sorda i de *s* sonora es confon, sovint, en la pronunciació i cal distingir ben clarament aquests dos sons. Es pronuncien amb *s* sorda (escrit *ss*) els mots següents de possible confusió: *abadessa, accèssit, agressió, baronessa, comissió, compromissari, comtessa, digressió, discussió, dissertar, dissidència, dissoldre, duquessa, impressió, missió, omissió, pesseta, premissa, sobressada, vicissitud, xassis, etc.*

43. El so de *s* sorda es representa també per:

c davant *e* i *i*.

EXEMPLES: *Cera, concebre, ciri, fàcil, negoci, noció, cent.*

ç davant *a, o* i *u*.

EXEMPLES: *Caça, lliçó, traçut, braça, eriçó, redreçar, força, doiça, capçal, cançó.*

I en final de paraula: *lluç, jaç, boç, comerç.*

En els derivats en *-ança* i *-ença*.

EXEMPLES: *Enyorança, naixença* (però amb *s*: *cansa, dansa, pensa, ansa, defensa, etc.*).

En els adjectius d'una sola terminació acabats en *ç*.

EXEMPLES: *Audaç, feliç, capaç, feroç, precoç, balbuç.*

I els adverbis en *-ment* corresponents.

EXEMPLES: *Audaçment, feliçment, capaçment, feroçment.*

I en els mots assenyalats a la lliçó XXVII.

S en principi i final de paraula: *sant, sol; pols, encès.*

I en principi de síl·laba darrere consonant: *obsequi, garsa, premsa.*

EXEMPLES: *Fosc, esprémer, esfullat.* (Vegeu quines són les consonants sordes en Lliçó II § 5.)

44. Els mots composts de substantiu + adjectiu i de verb + substantiu, en els quals el primer component acaba en vocal i el segon comença en *s* sorda, no es troben escrits amb *ss* sinó amb un guionet entre els dos components.

EXEMPLES: *Boca-sec, penya-segat, esclata-sangs, roda-soques.*

45. El so de *s* sonora es representa per *s* entre vocals.

EXEMPLES: *Rosa, il·lusió, causa, nosa, grisa, cosa.*

També és sonora en altres posicions (vegeu Lliçó III § 24, a) i davant de consonant sonora.

EXEMPLES: *Esme, desvetllar, esberla, esguít, desnivell.*

Z en principi de paraula i entre una consonant i una vocal.

EXEMPLES: *Zero, zèfir, zenit, zona, zoologia, alzina, salze, colze, donzella, benzina, onze, quinzena, catorze, esmorzar.*

Hom escriu *z* en lloc de *s* sonora entre dues vocals en els mots següents d'ascendència grega: *amazona, apòzema, àzim, bizantí, comiza, corisa, hillozisme, osmazona, ozena, ozon, piezòmetre, rizòfag, rizoma, rizotònic, topazi, trapezi, trapezoide*, i els terminats en *-zoic, -zoari* i *-zou* com, per exemple: *paleozoic, neo-zoic, protozoari, hematozoari, hematozou.*

EXERCICIS

a) Destrieu els mots següents en dues llistes, segons el so sonor o sord de la *s*:

<i>pastor</i>	<i>rossa</i>	<i>costura</i>	<i>cosa</i>	<i>quinzenal</i>
<i>figues</i>	<i>transitar</i>	<i>causal</i>	<i>tramús</i>	<i>alçament</i>
<i>èczema</i>	<i>desviat</i>	<i>alzinar</i>	<i>esmorzar</i>	<i>protozoo</i>
<i>pensament</i>	<i>estruç</i>	<i>museu</i>	<i>cançoner</i>	<i>llurrança</i>
<i>abrasar</i>	<i>missal</i>	<i>transatlàntic</i>	<i>cosir</i>	<i>alosa</i>
<i>danseta</i>	<i>forçut</i>	<i>cerol</i>	<i>abusiu</i>	<i>grisenc</i>
<i>roser</i>	<i>residu</i>	<i>zènia</i>	<i>sobresortirà</i>	<i>para-sol</i>
<i>prosa</i>	<i>zenital</i>	<i>colzada</i>	<i>cerimònia</i>	<i>cert</i>
<i>Àsia</i>	<i>creença</i>	<i>saltar</i>	<i>permís</i>	<i>mesada</i>
<i>circ</i>	<i>pes</i>	<i>sis</i>	<i>oasi</i>	<i>premsat</i>
<i>foscúria</i>	<i>desídia</i>	<i>enfonsaré</i>	<i>magnèsia</i>	<i>crisi</i>
<i>infinitesimal</i>	<i>saviesa</i>	<i>comerç</i>	<i>transeünt</i>	<i>transhumar</i>
<i>antisèptica</i>	<i>poetessa</i>	<i>cinc</i>	<i>tesi</i>	<i>cançoner</i>

b) Substituïu els punts per la lletra que calga (s o z), puix que tots els mots de la llista següent es pronuncien amb el so de s sonora:

àbru.ar	dot.e	male.a	re.idu	rique.a
.elós	de.embre	gran.a	pro.àpia	recol.ar
intran.itable	don.ell	te.i	tran.igent	po.ar
esglé.ia	de.ori	pe.antor	adhe.ió	pre.ent
proto.oo	cal.e	guit.a	topa.i	ben.ina
.ootècnia	endin.ar	avi.ar	on.e	compo.ar

c) Copieu les frases següents, substituint els punts amb les lletres corresponents (s, ss, c, ç, z) per a representar el so de s sonora o de s sorda que calga:

El Con.ell de la .utat és pe.imi.ta.

Es depre.iu tractar per.ones in.o.iables.

En.i.ava la dan.a vora les a.lines.

Ja veu la impo.ibilitat d'u.ar els ven.ills per a nugar els en.i.ams.

La poete.a elegí una estan.a d'entre una dot.ena d'estan.es de Charles Riba.

Po.a ma.a pan.a als canyi.os.

Hi ha una .enda trave.era que pa.a pel .im de la .erra.

La con.i.ió dels compromi.aris fón cau.a de de.avinen.a.

Omplí els va.os a ve.ar.

L'in.igne senyor Vient po.à els bra.os en poi.ió horit.ontal.

Salvà tots els compromi.os gro.os de la prem.a amb unes can.onetes.

L'ambi.ió té una for.a capa. de fer redre.ar una ra.a ven.uda.

La in.ola.ió li llevà les for.es.

Li be.ava el bra. que havia a.otat rabio.ament.

Agafaren el istell an.a per an.a.

En la ro.a cabellera li brun.ia un borinot ro.

Els més prestigio.os conferen.iants defen.aren te.is .oològiques.

Borinot mort, ni vola, ni brun.

Lliçó VI

GRUPS DE VOCALS

46. El grup de dues vocals que es pronuncien dins una mateixa síl·laba forma un diftong.

47. En valencià hi ha *nou* diftongs decreixents i *quatre* creixents:

DIFTONGS DECREIXENTS

AI	<i>mai, esplai.</i>	OI	<i>bocoi, boira.</i>
AU	<i>cau, palau.</i>	OU	<i>remou, coure.</i>
EI	<i>lleï, remei.</i>	UI	<i>muira, cuina.</i>
EU	<i>hereu, teula.</i>	UU	<i>lluu, duu.</i>
IU	<i>estiu, viure.</i>		

DIFTONGS CREIXENTS

UA	<i>quatre, guany.</i>	UI	<i>obliquitat, lingüístic.</i>
UE	<i>ungüent, qüestió.</i>	UO	<i>quota, quòrum.</i>

Es de notar que els diftongs creixents van precedits de *q* o de *g*.

48. No formen diftong:

a) Fora dels casos esmentats la *i* i la *u* no formen diftong amb cap altra vocal.

EXEMPLES: *Anatomia (i-a)*, *quietud (i-e)*, *biologia (i-o, i-a)*, *pèrdua (u-a)*, *nueta (u-e)*, *radiant (i-a)*, *angunió (i-o)*, *passions (i-o)*, *pàtria (i-a)*.

b) Quan una vocal va seguida de *i* o de *u* fortes, no forma diftong.

EXEMPLES: *Pais (a-i)*, *saüc (a-ü)*, *transeünt (e-ü)*, *veïna (e-i)*, *països (a-ï)*, *saüquer (a-ü)*, *raïmet (a-ï)*.

c) Quan la *i* o la *u* formen part de certes terminacions verbals, no fan diftong.

EXEMPLES: *Traduiria (u-i, i-a)*, *oir (o-i)*, *agrint (a-i)*, *enleiré (e-i)*.

d) Quan la *i* o la *u* són la primera vocal d'un mot al qual s'ha unit un prefix terminat en vocal, no formen diftong.

EXEMPLES: *Reunió (e-u, i-ó)*, *antiartistic (i-a)*, *autointoxicar (o-i)*.

e) Les terminacions *-isme*, *-ista*, *-us*, *-um*, no formen diftong.

EXEMPLES: *Altruisme (u-i)*, *egoista (o-i)*, *Pius (i-u)*, *harmòni-um (i-u)*.

49. Una *i*, o una *u*, enmig de dues vocals no forma diftong sinó que s'unix a la següent i forma síl·laba amb ella com si fóra una consonant.

EXEMPLES: *Veuen (e-ue)*, *boia (o-ia)*.

50. El grup de tres vocals pronunciades dins una mateixa síl·laba forma un triftong.

UAI *guaitar, guaira.*

ÜEU *enaigüeu, líquüeu.*

EXERCICI

Destrieu en tres llistes els mots següents: la dels que tenen diftongs, la dels que tenen triftongs i la dels que no tenen ni diftongs, ni triftongs.

<i>quaranta</i>	<i>papereria</i>	<i>bastió</i>	<i>quiet</i>	<i>teuleria</i>
<i>desmai</i>	<i>fuet</i>	<i>llengüeta</i>	<i>graciositat</i>	<i>guaita</i>
<i>cuir</i>	<i>feien</i>	<i>mourà</i>	<i>contigüitat</i>	<i>veien</i>
<i>reia</i>	<i>prosòdia</i>	<i>paüra</i>	<i>weinar-se</i>	<i>frau</i>
<i>llàntia</i>	<i>reusar</i>	<i>iniquitat</i>	<i>realçar</i>	<i>paír</i>
<i>nàutic</i>	<i>somier</i>	<i>paisatge</i>	<i>antiguitat</i>	<i>desagrair</i>
<i>maleint</i>	<i>quotidià</i>	<i>país</i>	<i>poal</i>	<i>inaudit</i>
<i>mutual</i>	<i>couen</i>	<i>aguant</i>	<i>reverència</i>	<i>octàedre</i>
<i>antlabacial</i>	<i>lluus</i>	<i>quall</i>	<i>acomboiar</i>	<i>reincidència</i>
<i>graelles</i>	<i>almoïner</i>	<i>recoure</i>	<i>eunuc</i>	<i>panteisme</i>
<i>València</i>	<i>egoisme</i>	<i>reunió</i>	<i>matrimonial</i>	<i>material</i>
<i>guanyaré</i>	<i>experiència</i>	<i>gloriós</i>	<i>duu</i>	<i>aquàrium</i>
<i>desmaiar-se</i>	<i>pietat</i>	<i>guerrer</i>	<i>quintaessenciar</i>	<i>queviures</i>
<i>frequènt</i>	<i>trionf</i>	<i>anual</i>	<i>egua</i>	<i>adeqüeu</i>

Lliçó VII

DIVISIÓ DELS MOTS EN SÍL·LABES

51. En general, un mot té tantes síl·labes com vocals o grups de vocals que formen diftong o triftong. Així els mots són *monosil·làbics* si tenen una síl·laba i *polisil·làbics* si en tenen més d'una.

52. Són monosil·làbics:

a, en, per, la, ou, bo, tu, veig, molt, i, que, ai!

53. Els mots polisil·làbics poden ser:

a) De dues síl·labes:

Casa, massa, prova, eura, fraura, aguait, manteu, perdiu, deute, mireu, austral.

b) De tres síl·labes:

Glòria, auxili, poema, mouria, pèrdua, caixeta, passió, prèdica, comiat, gràcia, Grècia.

c) De quatre síl·labes:

València, poetessa, pietosa, agressió, agència, vinagreira, diftèria.

d) De cinc síl·labes:

Excellència, gloriosament, paciència, instrumentista, oposicions.

e) Hi ha mots de sis, de set, de vuit, etc., síl·labes.

54. En un mot les vocals contigües que no formen diftong s'han de pronunciar separatament per a no fer-ne de falsos; però tampoc no es desfaran els diftongs que tinga el mot, ni les vocals *i, u* es separaran de la vocal següent amb què formen síl·laba.

pu-e-ri-l, no pue-ri-l

va-len-ci-à, no va-len-cià

fu-e-te-jar, no fue-te-jar

tra-ï-dor, no traï-dor

glo-ri-ós, no glo-riós

in-di-a-na, no in-dia-na

re-u-nir, no *reu-nir*
au-to-in-to-xi-ca-ci-ó,
 no *autoin-to-xi-ca-ció*
en-jo-iar, no *en-jo-i-ar*

a-com-bo-iar, no *a-com-bo-i-ar*
re-ia, no *re-i-a*,
co-u-en, no *co-u-en*
duus, no *du-ús*

EXERCICIS

a) Copieu els mots del § 53 d'aquesta mateixa llició, separant-ne les síl·labes.

LECTURA

TEXT MODERN

Tot era alegria i treball joiós. Grinyolaven els carros pels camins; bandes de xics dardaven pels camps o feien cabrioles per les eres, pensant en les coques de blat novell, en la vida d'abundor i satisfacció que començava a les barraques en omplir-se el graner; i fins els vells rossins mostraven els ulls alegres i marxaven més lleugers, com encoratjats per l'olor dels munts de palla que, lentament, com un riu d'or, s'esmunyirien per llurs estables en el decurs de l'any.

El diner, captiu en els «estudis» durant l'hivern, amagat a l'arca o al fons d'una mitja, començava a circular per l'horta. Cap al tard de cada dia s'omplien les tavernes d'homes vermells i envermíssats pel sol, amb la forta camisa suada, que parlaven de la collita i del pagament de Sant Joan, la mitja anyada que calia lliurar als amos de la terra.

V. BLASCO IBAÑEZ

Traducció de *La Barraca*, de MIQUEL DURAN DE VALÈNCIA.
 (Edicions Mentor, 1927.)

Lliçó VIII

ACCENT PROSÒDIC

55. La major força amb què és pronunciada una de les síl·labes d'un mot polisíl·lab constituïx l'accent prosòdic.

La vocal o la síl·laba que rep l'accent prosòdic s'anomena *tònica* o *forta* i les altres del mateix mot són anomenades *àtones* o *febles*.

En el mot *paper* la síl·laba *-per* és la tònica o forta i la síl·laba *pa-* és l'àtona o feble. En el mot *tauleta* la síl·laba *-te-* és la tònica i en el mot *ànima* la síl·laba *a-* és la forta.

56. Generalment, els mots monosíl·labs són forts:

ou, bé, clau, dur, fe, gest, ham, jo, lleu, mà, niu, os, peu, res, sol, truc, urc, vas, xoc, zel, etc.

Els monosíl·labs febles són els següents:

- a) Els articles i pronoms: *el, els, lo, los, la, les*.
- b) Els articles personals: *En, Na*.
- c) L'article indeterminat: *un, uns*.
- d) Els adjectius possessius: *mon, ton, son, mos, tos, sos, ma, ta, sa, mes, tes, ses*.
- e) L'adjectiu quantitatiu: *que*.
- f) Els pronoms personals: *me, em, te, et, se, es, nos, ens, vos, us, ho, li*.
- g) El pronom relatiu: *que*.
- h) Els adverbis pronominals: *ne, en, hi*.
- i) Les preposicions: *a, en, de, per, amb*.
- j) Les conjuncions: *i, o, si, que*.
- k) I les contraccions: *al, als, del, dels, pel, pels*.

57. Els mots composts poden estar formats per la unió d'un element feble (mot o prefix) amb un de fort o per la unió de dos elements forts.

En el primer cas (prefix + mot fort) el compost conserva l'accent tònic del fort.

EXEMPLES: *a + normal = anormal; an + hidrid = anhidrid; des + dejuni = desdejuni; re + passar = repassar*.

Així també (mot feble + mot fort).

EXEMPLES: *Mon amic* (pronunciat: *monamic*); *un home* (pronunciat: *unome*); *el clau* (pronunciat: *elclau*); *escriu-li* (pronunciat: *escriuli*).

En el segon cas (mot fort + mot fort) el compost conserva els dos accents tòncics.

EXEMPLES: *Portamonedes*, *malagradós*, *electromagnètic*, *nord-est*, *adeu-siau*, *després-demà*, *missacantant*.

Així també conserven els dos accents tòncics els adverbis acabats en *-ment*.

EXEMPLES: *Extremadament*, *naturalment*, *clarament*.

58. Hi ha mot compost en el qual un dels elements perd la tonicitat i en lloc de tindre dues síl·labes fortes sols en té una: *cotó-en-pèl*, *argentviu*.

En altres composts, la doble tonicitat és vacil·lant i cal que en pronunciar-los es facen tòniques les dues síl·labes fortes del mot.

EXEMPLES: *Contrarestar*, *sobreixir*, *sobrealimentació*.

59. Els mots són:

a) Aguts, si la síl·laba tònica és la darrera que es pronuncia.

EXEMPLES: *Moral*, *anís*, *estimat*, *calor*, *ullal*, *orgullós*, *herald*.

b) Plans, si la síl·laba tònica és la penúltima.

EXEMPLES: *Porta*, *estimava*, *caràcter*, *incloure*, *dolça*, *crida*.

c) Esdrúixols si la síl·laba tònica és l'antepenúltima.

EXEMPLES: *València*, *església*, *glòria*, *llèmena*, *jónega*, *rostària*.

60. La pronúncia dels mots esdrúixols escrits és fàcil de conèixer donat que en valencià tots aquests mots porten accent gràfic en la síl·laba forta.

EXEMPLES: *Clàssica*, *linia*, *múltiple*.

Coneixerem la pronúncia d'un mot escrit no accentuat gràficament atenent-nos a les regles següents:

a) El mot és pla:

1. Si acaba en vocal que no siga *i* o *u* pertanyents a un diftong, seguida o no d'una *s* final.

EXEMPLES:

<i>dona</i>	<i>metge</i>	<i>carro</i>	<i>vici</i>	<i>moros</i>
<i>casa</i>	<i>colombarre</i>	<i>dosi</i>	<i>dies</i>	<i>impromptus</i>
<i>taula</i>	<i>avise</i>	<i>crisi</i>	<i>ciris</i>	<i>ambigu</i>

2. Si acaba en *-en* o *-in*.

EXEMPLES: *Mengen, oxigen, origen, examen, misogin*.

b) El mot és agut:

1. Si termina en diftong, seguit o no d'una *s*.

EXEMPLES: *Dijous, esclau, estiu, comboi, desmais*.

2. Si presenta terminacions consonàntiques altres que *en* o *in*.

EXEMPLES:

<i>adob</i>	<i>mareig</i>	<i>algun,</i>	<i>lluent</i>	<i>violins</i>
<i>eunuc</i>	<i>consol</i>	<i>estany</i>	<i>desconcert</i>	<i>entretemps</i>
<i>desenllaç</i>	<i>batall</i>	<i>miop</i>	<i>coneix</i>	<i>perdut</i>
<i>exactitud</i>	<i>eixirem</i>	<i>calor</i>	<i>partix</i>	<i>tararot</i>
<i>caduf</i>	<i>aniran</i>	<i>callar</i>	<i>despatx</i>	<i>cercadits</i>
<i>pedagog</i>	<i>alamon</i>	<i>borinot</i>	<i>melons</i>	<i>tapaforats</i>

61. Hi ha alguns mots valencians la pronúncia dels quals ha estat desfigurada per imitació de pronúncies castellanes; cal adonar-se'n, per tal de fer les correccions necessàries. Així són aguts els mots: *iber, celtiber, imbecil*. Són plans els mots: *atmosfera, medulla*. Són esdrúixols els mots: *èczema, hexàedre, pentàedre, octàedre*, etc.

62. Així mateix, per imitació de pronúncies castellanes, hi ha formes verbals desfigurades.

1. Els presents d'indicatiu i de subjuntiu i l'imperatiu dels verbs terminats en *iar*, quan la tal terminació va precedida de consonant han d'ésser pronunciats sense diftongar la *i* amb la *a* ni la *i* amb la *e*.

Indicatiu present: *Estudie, estudies, estudia, estudiem, estudiem, estudiem*.

Subjuntiu present: *Canvie, canvies, canvie, canviem, canviem, canvien*.

Imperatiu: *Acaricia, acariciem, acaricieu*.

Però no pronunciarem: *estúdie, estúdiem, estúdia, estúdiem, canvie, canvies, canvie, canvien, acaricia*.

Cal adonar-se que en els verbs terminats en *aiar, eiar, oiari*, la *i* és semivocal i forma síl·laba amb la vocal següent:

Desmaie, remeies, acomboia.

2. Els presents d'indicatiu i de subjuntiu i l'imperatiu dels

verbs terminats en *uar* en els quals la tal terminació va precedida de consonant altra que *q* o *g*, han d'ésser pronunciats sense diftongar la *u* amb la *a* ni la *u* amb la *e*.

Indicatiu present: *Evacue, evacues, evacua, evacuem, evacueu, evacuen.*

Subjuntiu present: *Extenue, extenues, extenue, extenuem, extenueu, extenuen.*

Imperatiu: *Infatua, infatuem, infatueu.*

Però no pronunciarem: *evàcue, evàcues, evàcua, evàcuen, extènue, extènues, extènue, extènuen, infàtua.*

Els verbs terminats en *quar*, *guar* no desfan els diftongs.

Indicatiu present: *Obliquè, obliquès, obliqua, obliquèm, obliquèu, obliquèn.*

Subjuntiu present: *Enaigüe, enaigües, enaigüe, enaigüem, enaigüeu, enaigüèn.*

Imperatiu: *Liqua, liquèm, liquèu.*

Però no: *oblicue, oblicues, licua, etc.*

Recordeu que en *cua*, *cue* no hi ha diftong i que sí que n'hi ha en *qua*, *qüe*.

És de notar que en els verbs terminats en *auar*, *euar*, *iuar*, *ouar*, la *u* és semivocal i forma síl·laba amb la vocal següent:

Encaue, creua, estiuem, clouen.

EXERCICIS

a) Destrieu en tres llistes els mots següents: la dels *aguts*, la dels *plans* i la dels *esdrúxols*.

<i>imbecils</i>	<i>renuncie</i>	<i>despassar</i>	<i>Túria</i>	<i>ajusticiar</i>
<i>memòria</i>	<i>quadrigues</i>	<i>èczemes</i>	<i>hidrofòbia</i>	<i>atmosferes</i>
<i>essència</i>	<i>València</i>	<i>justícia</i>	<i>estratosfera</i>	<i>exsangüe</i>
<i>dodecàedre</i>	<i>estudia</i>	<i>pomes</i>	<i>presència</i>	<i>ingènua</i>
<i>calvicie</i>	<i>apolínia</i>	<i>fúria</i>	<i>presencia</i>	<i>transeünt</i>
<i>efigie</i>	<i>rampell</i>	<i>ibers</i>	<i>ajusticia</i>	<i>acàcia</i>

b) Escriviu els presents d'indicatiu i de subjuntiu i l'imperatiu dels verbs:

Pronunciar, expropiar, descuar, promiscuar, sotaiguar i adequar.

ORTOGRAFIA

Llicó IX

DIVISIO DE LES PARAULES EN SIL·LABES

63. En general, la paraula té tantes síl·labes com vocals. Així, *ple*, *mà*, són d'una síl·laba; *tinta*, *arbre*, de dues síl·labes; *estampa*, *caseta*, de tres síl·labes; *desmanegar*, *València*, *intransigent*, són paraules de quatre síl·labes.

64. Per a dividir les paraules en síl·labes cal tindre present:

a) La *i* i la *u* febles situades entre dues vocals ataquen la segona com a consonants *i*, per tant, són part de la síl·laba de la segona vocal: *es-gla-iar*, *en-ca-uar*.

b) La *i* inicial, porte o no *h*, seguida de vocal és pronunciada com a consonant *i* forma síl·laba amb la vocal següent: *hie-na*, *io-de*.

c) La *i* i la *u* febles darrere consonant no formen diftong amb la vocal següent: *his-tò-ria*, *pèr-du-a*, *can-vi-ar*.

Però es produïx diftong de *u* seguida de vocal si davant de la *u* hi ha *g* o *q*: *llen-gua*, *qües-tor*.

d) La *i* i la *u* precedides de vocal solen formar diftong amb la vocal anterior: *ai-re*, *boi-ra*, *cau-re*, *plou-re*.

65. Cal trencar al final de ratlla les lletres dels grups *ix*, *rr*, *ss*, *tz*: *coi-xa*, *ser-ra*, *ròs-sec*, *dot-zè* (però no els dígrafs *ny* i *ll*: *Es-pa-nya*, *ca-lleu*).

66. Les lletres dels prefixos *an*, *con*, *en*, *in*, *des*, *ex*, *sub*, *trans*, no s'han de separar encara que segueisca vocal: *an-hidre*, *con-hort*, *in-apetència*, *sub-hasta*, *trans-atlàntic*.

67. Un mot és anomenat *agut*, *pla* o *esdrúixol* segons que la seua síl·laba tònica (sobre la qual es carrega la veu en pronunciar-la) siga l'última, la penúltima o l'antepenúltima.

Aguts: *medicinal*, *aniré*, *assaborir*, *grumoll*, *caduf*.

Plans: *metge*, *cànter*, *taula*, *cassola*, *dolmen*.

Esdrúixols: *metàfora*, *història*, *estúpida*, *dièresi*, *màquina*.

EXERCICIS

a) Copieu les paraules següents, separant-ne les síl·labes amb un guionet:

<i>boira</i>	<i>suïssa</i>	<i>pairal</i>	<i>taula</i>	<i>fetge</i>
<i>ingènua</i>	<i>emparrat</i>	<i>aiguamoll</i>	<i>delinqüència</i>	<i>cuetejar</i>
<i>esplaiar</i>	<i>encaixar</i>	<i>església</i>	<i>vaixell</i>	<i>pasqua</i>
<i>memòria</i>	<i>pronuncien</i>	<i>transacció</i>	<i>buit</i>	<i>subhasta</i>

b) Poseu les paraules següents en tres llistes: 1.ª, *agudes*; 2.ª, *planes*, i 3.ª, *esdrúixoles*, separant-ne les síl·labes:

<i>pinzell</i>	<i>pissarra</i>	<i>polític</i>	<i>perpetuïtat</i>	<i>quaranta</i>
<i>pinyol</i>	<i>morter</i>	<i>butaca</i>	<i>fondària</i>	<i>esmoreïment</i>
<i>mànega</i>	<i>clavell</i>	<i>supremacia</i>	<i>desencisar</i>	<i>mil·límetre</i>
<i>espardenya</i>	<i>màquina</i>	<i>reverència</i>	<i>assassinava</i>	<i>història</i>

LECTURA

TEXT RENAIXENTISTA

Jo no tinc la ploma de la cadenera,
 que d'or i de grana tiny la primavera;
 no tinc la veu dolça que té el rossinyol;
 ni de l'oroneta joliva i lleugera
 les ales, que creuen la mar d'un sol vol.

Jo visc de l'almoïna, que a l'humil mai falla,
 i em sent benaestruc!

Lo gra que en les eres se perd entre palla
 replegue com puc.

Joiós caçador, passa;
 busca més brava caça
 i deixa'm quiet a mi;
 jo sóc l'amic de casa,
 jo sóc lo teuladí.

TEODOR LLORENTE

Lliçó X

ACCENTUACIÓ GRAFICA

68. L'accent gràfic és de dues maneres: accent *greu* (*cantaràs*), que va d'esquerra a dreta sobre la vocal tònica. I accent *agut* (*música*), que va, sobre la vocal, de dreta a esquerra.

Quan la *a*, la *e* oberta i la *o* oberta s'han d'accentuar, ho hem de fer amb l'accent greu: *revàlida*, *Bèlgica*, *còpia*.

Quan la *u*, la *i*, la *e* tancada i la *o* tancada s'han d'accentuar, ho hem de fer amb l'accent agut: *únic*, *aní*, *correré*, *falcó*.

69. No totes les paraules s'accentuen gràficament. Duen accent gràfic:

a) Les *polisíl·labes agudes* que acaben en alguna de les dotze terminacions següents: *a*, *e*, *i*, *o*, *u*, *as*, *es*, *is*, *os*, *us*, *en*, *in*, en què la *i* o la *u* no formen part d'un diftong.

EXEMPLES: *Anirà*, *vindré*, *torní*, *balcó*, *algú*, *fugiràs*, *cafés*, *pastís*, *capciós*, *pallús*, *encén*, *Berlín*. Però *esglai*, *torneu*.

b) Les *planes* que no acaben en les dotze terminacions dites.

EXEMPLES: *Cònsol*, *epíleg*, *exàmens*, *paràgraf*, *passariu*.

c) Totes les paraules *esdrúixoles*.

EXEMPLES: *Hipòtesi*, *fàbrica*, *clemència*.

EXERCICIS

a) Feu dues llistes de tots els mots aguts que figuren en la llista següent: una de mots aguts amb accent gràfic, i una altra de mots aguts sense accent gràfic.

<i>futur</i>	<i>màneg</i>	<i>Ramon</i>	<i>aflicció</i>	<i>demència</i>
<i>cànter</i>	<i>pujol</i>	<i>titot</i>	<i>aniràs</i>	<i>àrab</i>
<i>feliç</i>	<i>silenciós</i>	<i>cantarà</i>	<i>passadís</i>	<i>camí</i>
<i>humit</i>	<i>costa</i>	<i>cantaran</i>	<i>corcó</i>	<i>camins</i>
<i>capsa</i>	<i>vila</i>	<i>vestia</i>	<i>aconsolar</i>	<i>sabó</i>
<i>veïnat</i>	<i>llençol</i>	<i>bèstia</i>	<i>grandiós</i>	<i>cadàver</i>

b) Feu dues llistes de tots els mots plans que figuren en la llista anterior: una de mots plans amb accent gràfic, i una altra de mots plans sense accent gràfic.

c) Feu una llista de tots els mots esdrúixols que figuren en la llista anterior.

LECTURA

TEXT MODERN

La barraca valenciana, amb l'umbracle de la parra davantera a manera de pòrtic per a arrecerar-s'hi de la violència del sol, amb la seua sala d'estar proveïda d'una xemeneia només per a la calefacció, amb el seu corral amb els testos de flors i de plantes ornamentals i els animals domèstics, i amb l'estable apartat del lloc de les persones, comprén tantes comoditats, que arriba a representar un tipus de casa rural relativament perfeccionat. Les justes dimensions dels murs, gruixuts i baixos a causa del sol, la impermeabilitat consistent de la coberta de joncs, la seua orientació cap a l'est devers els vents favorables, el net emblanquiment total, exterior i interior, són intelligents i senzilles solucions racionalitzades dels problemes de construcció amb materials que el llaurador pot abastar fàcilment en el seu hàbitat.

Per la seua simplicitat d'elements, pel seu primitivisme i en-sems refinament, i sobretot, pel seu ajustat encabiment en el paisatge, per la seua adaptació absoluta al medi ambient, la barraca ha estat convertida en símbol, no solament de l'arquitectura popular, sinó encara de tota l'etnografia valenciana i, fins i tot per alguns, de València mateixa.

MANUEL SANCHIS GUARNER

(Editorial Barcino, 1957.)

Lliçó XI

ACCENTUACIÓ GRAFICA (CONTINUACIÓ)

70. Ultra les paraules indicades en les regles anteriors (vegeu lliçó X), s'accentuen les següents, no compreses en les regles, per tal que la significació de les quals no siga confosa amb les mateixes paraules no accentuades.

Bé; plu., *béns* (cast., *bien*).

Bóta; plu., *bótes* (cast., *tonel*).

Cós; plu., *cóssos* (cast., *carrera*).

Déu; plu., *déus* (cast., *Dios*).

Dóna; plu., *dónes* (del verb *donar*).

Es (del verb *ésser* o *ser*).

Féu (forma del perfet del verb *fer*).

Fón (del verb *ésser* o *ser*).

Fóra (del verb *ésser* o *ser*).

Jóc; plu., *jócs* (sinònim de *joquer*).

Mà (cast., *mano*).

Més (adverbi; cast., *más*).

Mèu; plu., *mèus* (sinònim de *miol*).

Mòlt, *mòlta* (del verb *moldre*).

Món (espanyol, *mundo*).

Móra; plu., *móres* (nom de fruita).

Nét, *néta* (cast., *nieto*).

Nós (pronom fort: *vingueu amb nós*).

Ós; plu., *óssos* (cast., *oso*).

Pèl; plu., *pèls* (cast., *pelo*).

Què (pronom interrogatiu i relatiu darrere preposició).

Sé (del verb *saber*).

Séu; plu., *séus* (cast., *sebo*).

Sí (adverbi afirmatiu).

Sóc (del verb *ésser* o *ser*).

Sòl; plu., *sòls*, *entresòl* (cast., *suelo*, *entresuelo*).

Són (del verb *ésser* o *ser*).

Té (del verb *tenir* o *tindre*).

Us (substantiu; cast., *uso*).

Véns, *vénen* (del verb *venir* o *vindre*).

Véu (perfet del verb *veure* o *vore*; però no en el present d'indicatiu, que és *veu*).

Vés (del verb *anar*).

Vós (pronom personal fort: *us vull a vós*).

EXERCICIS

a) Escriviu les frases següents, fixant-vos molt en l'accentuació i en el significat dels mots que no van en cursiva:

El pastor porta el be a la carnisseria.

Els homes més valents són aci.

El boter calça unes botes noves.

Ahír sabies bé la lliçó.

Demà baratarem la bóta del vi novell per una bóta més gran.

El corredor Nurmi ha guanyat el cós internacional.

Té tot el cos mullat.

La meua dona no dóna prou almoines

A les deu eixirà el correu.

Perquè vingues tu aniré jo també.

Tocarà la campana en alçar a Déu.

Ell em deu deu pessetes.

Què volies tu?

El cacic em féu una mala passada.

Dóna la mà als amics.

El joc de pilota no va bé.

Per aci es diu que l'Ambrosi és molt bo.

Si no fóra per mirar, us llançava fora del saló.

A vós no us he de dir si podeu anar a collir plátans.

No digueu ni sí ni no fins a saber la veritat.

Ma germana és morta ja.

El mes de juliol sol fer molta calor.

El meu gat fa dos miols.

Sóc molt content perquè he mòlt el meu blat.

Mon cosí ha corregut molt de món.

*He vist una mora que ven móres d'esbarzer.
El nét de Maria és un jove que sempre va net.*

A l'ós del parc li van llançar un os de gallina.

Aquest jove no té pèl de barba.

Jo sóc dels qui fan i venen socs.

Gita't al sol i prendràs bé el sol.

Vens molt d'arrós perquè véns a comprar-lo a València.

Vés a Xàtiva i torna'n quan pugues.

Vós no sabeu distingir els bons dels dolents.

Em dona un pom de flors.

Semblava sa i té poca salut; sa germana tampoc no en té molta pel que es veu.

Pren-te el te o el café, si vols.

Sí que s'ha ficat al sí el paper net.

b) Feu-vos dictar les frases anteriors, i després corregiu-vos-les, si cal.

LECTURA

TEXT MODERN

El palau on es varen establir els Ducs era una residència històrica. El rei mahometà de València, conegut pel nom d'Alí-Bufat-Mulei, tenia a la vora del riu Túria una finca de plaer, on el rei cristià en Jaume el Conqueridor va instal·lar un dels seus campaments quan assetjava la urbs tan cobejada. I, en possessionar-se definitivament d'aquesta l'any 1238, es reservà per ell i pels que el succeïren aquella casa amb hort, la qual, per la funció castrense acomplida, fou anomenada del Rahal, per bé que posteriorment la prosòdia més fàcil haja convertit el mot esmentat en Real (no Reial), canvi consolidat en castellà pel fet coincident que l'indret era residència dels reis.

FRANCESC ALMELA I VIVES

(Sicània, 1958.)

Lliçó XII

ÚS DE LA DIÈRESI

71. Els dos punts que s'escriuen damunt la *u* per indicar que aquesta vocal no és muda, formen el signe anomenat *dièresi*.

EXEMPLES: *Següent, ambigüitat, qüestió.*

Si en les combinacions *ue* i *ui* darrere *g* o *q* no hi ha *dièresi*, la *u* és muda i, per tant, no es pronuncia.

EXEMPLES: *Guerra, quinqué.*

72. Escrivim també *dièresi* damunt la *i* o la *u* quan van entre vocals i no actuen com a consonants, i quan no formen diftong amb la vocal anterior (en cas de no portar accent gràfic).

EXEMPLES: *Agraïa, veïna, oïm, diürn.*

Però escriurem: *beneïem, beneïeu, veï, beneïs, beneïrem, beneïreu, deïfic.*

73. No porten *dièresi* els sufixos *-isme, -ista*.

EXEMPLES: *Altruïsmo, egoïsta.*

74. En els verbs de la tercera conjugació en els quals la darrera lletra radical siga una vocal, les terminacions acabades en *i* són escrites amb una *dièresi* sobre aquesta lletra, llevat d'aquelles formes en què la *i* és escrita *i*, com *agraïem, agraiem, agrai, etc.*

Així, porten *dièresi*:

Present d'indicatiu: *Agraïsc, agraiæes, agraiæ, agraiïm, agraiïu, agraiïen.*

Present de subjuntiu: *Agraiïsc, agraiïques, agraiïca, agraiïm, agraiïu, agraiïquen.*

Imperatiu: *Agraiïx, agraiïm, agraiïu.*

Imperfet d'indicatiu: *Agraiïa, agraiïes, agraiïa, agraiïen.*

Imperfet de subjuntiu: *Agraiïra* (però *agraïis*), *agraïres* o *agraïsses; agraiïra* (però *agraïis*), *agraïren* o *agraïssen.*

Perfet d'indicatiu: *Agraiïres, agraiïren.*

Participi passat: *Agraït, agraïda; agraïts, agraïdes.*

No porten dièresi per excepció: L'infinitiu: *agrair*. El gerundi: *agraint*. El futur: *agrairé, agrairàs*, etc. I el condicional: *agrairia, agrairies*, etc.

75. No porten dièresi les paraules formades amb prefixos.

EXEMPLES: *Coincidència, reunió, autointoxicar, contraindicació.*
(Però escriurem *reix*, de *reixir*; i *reüll*, de *reüllar*.)

76. No porten dièresi les terminacions llatines *-um* i *-us*.

EXEMPLES: *Harmònum, Pius.*

EXERCICIS

a) Feu dues llistes dels mots següents, fixant-vos detingudament en llur ortografia. Una de mots amb accent gràfic, i una altra de mots amb dièresi:

<i>suís</i>	<i>genuí</i>	<i>traduïble</i>	<i>deífic</i>	<i>oït</i>
<i>suïssos</i>	<i>veïna</i>	<i>continuïtat</i>	<i>deïcida</i>	<i>oïeu</i>
<i>traïció</i>	<i>veï</i>	<i>diürnal</i>	<i>sarraï</i>	<i>lingüïsta</i>
<i>paï</i>	<i>raïm</i>	<i>lluïssor</i>	<i>sarraïna</i>	<i>qüestió</i>
<i>paül</i>	<i>atribuïa</i>	<i>agraïes</i>	<i>genuïna</i>	<i>freqüent</i>
<i>venïeu</i>	<i>heroïna</i>	<i>agraïem</i>	<i>enroïnar</i>	<i>obliquïtat</i>

b) Poseu en els blancs dels mots següents, *i*, *ï* o *í*, segons corresponga:

TRADUIR

Gerundi: *Tradu.nt.*

Present d'indicatiu: *Tradu.sc, tradu.xes, tradu.x; tradu.m, tradu.u, tradu.xen.*

Present de subjuntiu: *Tradu.sca, tradu.sques, tradu.sca; tradu.m, tradu.u, tradu.squen.*

Imperatiu: *Tradu.x, tradu.m, tradu.u.*

Imperfet d'indicatiu: *Tradu.a, tradu.es, tradu.a; tradu.em, tradu.eu, tradu.en.*

Imperfet de subjuntiu: *Tradu.ra* o *tradu.s, tradu.res* o *tradu.sses, tradu.ra* o *tradu.s; tradu.rem* o *tradu.ssem, tradu.reu* o *tradu.sseu, tradu.ren* o *tradu.ssen.*

Perfet d'indicatiu: *Tradu., tradu.res, tradu.; tradu.rem, tradu.reu, tradu.ren.*

Futur: *Tradu.ré, tradu.ràs, tradu.rà; tradu.rem, tradu.reu, tradu.ran.*

Condicional: *Tradu.ria, tradu.ries, tradu.ria; tradu.riem, tradu.rieu, tradu.rien.*

Participi passat: *Tradu.t, tradu.da; tradu.ts, tradu.des.*

LECTURA

TEXT MODERN

La tardor al meu poble s'emporta tantes de coses i tanta de gent que és per a mi l'època de l'any més desconsoladora. Pertot arreu ressonen tristos adéus.

Els estudiants prenen comiat de llurs famílies per marxar a ciutat, a la freda reclusió de les aules, després d'haver-se amerat de sol, de llibertat i d'alegria durant les vacances. Ah, que de pressa ha passat el bon temps! Adéu, simpàtics jovenets, adéu!...

Els estiuejants, que animaven la nostra marina amb llurs figures aristocràtiques, amb llurs vestits vaporosos, amb llurs virolades ombrelles, que s'obrien com grosses flors sobre les platges lluminoses, se'n van cap a la gran urbs llunyana. Cada dia en passen tartanades, i els nostres carrers van restant més i més deserts. Adéu, adéu!... Tal volta una fulla seca s'atura, palpitant, sobre els vidres de la meua finestra, i, terrosa i balba com una mà de mort, tusta amb tremoloses extremituds... trap, trap... Adéu, adéu!

L'estiu agonitza i cada fulla que cau i voleia davant meu me sembla una de les seves mans que em saluda melangiosament. Ah, tinc una por del fred i de les llargues nits! Se'n va l'estació joiosa que amb ses miríades de mans verdes aplaudia les glòries del sol; se'n va l'estació piadosa, benvolguda dels vellets i dels malalts. Adéu, adéu!... El vent corna sota el ràfec de la meua teulada, dins els nius buits de les orenetes; i les orenetes s'allunyen amb vol aterrit a través de la boira baixa, amb una xiscladissa llòbrega. Adéu, adéu, adéu!...

Certament, la tardor és el temps dels tristos adéus.

JOAQUIM RUYRA

(Biblioteca Selecta, 1947.)

Llicó XIII

LA TERMINACIÓ DELS ADJECTIUS

77. En el nostre parlar hi ha adjectius terminats en *a* (*idiota, agrícola, hipòcrita*) que són aplicats als substantius masculins i als femenins indistintament (*home idiota, dona idiota*). I adjectius terminats en *e* (*insigne, fúnebre, jove*) que són aplicats també als substantius masculins i als femenins indistintament (*home insigne, dona insigne*). Són els adjectius d'una sola terminació.

Hi ha adjectius terminats en *e* que en ser aplicats a un substantiu femení canvien la *e* en *a* (raïm *agre*, poma *agra*; carrer *ample*, plaça *ampla*).

També hi ha adjectius que terminen en consonant (*dolç, net, roig*), però en aplicar-los a un substantiu femení canvien la terminació (fruit *dolç*, taronja *dolça*; home *net*, dona *neta*; pèl *roig*, tela *roja*).

Hi ha, doncs, adjectius d'una i de dues terminacions.

78. Són adjectius d'una terminació quasi bé tots els que terminen en *e* (*amable, bilingüe, cèlebre*). N'hi ha que terminen en *a* i també són d'una sola terminació (*agrícola, belga, indígena*).

79. Són de dues terminacions els acabats en *-te* (*exacte, exacta*). Els acabats en *-pte* (*apte, apta*). Els acabats en *-gne* (*digne, digna*), llevat *insigne*.

També són de dues terminacions, entre altres, els següents adjectius: *agre, altre, ample, aspre, còmode, culte, destre...*, els femenins dels quals fan: *agra, altra, ampla, aspra, còmoda, culta, destra...*

80. Cal tindre present que si bé generalment es corresponen les dues categories d'adjectius en castellà i en valencià, hi ha, però, algunes excepcions:

a) Adjectius que en valencià són de dues terminacions i que

en castellà sols en tenen una: *agrest, calent, cortés, covard, dolç, ferm, fort, gris, inert, pobre, trist, verd.*

b) El mot *rude* és d'una terminació en valencià i de dues en castellà.

EXERCICIS

Apliqueu els adjectius següents a un nom masculí i a un de femení:

<i>pobre</i>	<i>illustre</i>	<i>feble</i>	<i>magre</i>	<i>rude</i>
<i>exsangüe</i>	<i>digne</i>	<i>inepte</i>	<i>dolç</i>	<i>corrupte</i>
<i>apte</i>	<i>indemne</i>	<i>tendre</i>	<i>sec</i>	<i>alegre</i>
<i>rèprobe</i>	<i>noble</i>	<i>estimable</i>	<i>vaga</i>	<i>idòlatra</i>
<i>benigne</i>	<i>simple</i>	<i>soluble</i>	<i>fúnebre</i>	<i>nòmada</i>
<i>sinistre</i>	<i>agrícola</i>	<i>pulcre</i>	<i>jove</i>	<i>idiota</i>

MODELS:

home <i>pobre</i>	home	} <i>cèlebre</i>
dona <i>pobra</i>	dona	
home <i>net</i>	home	} <i>jove</i>
dona <i>neta</i>	dona	

LECTURA

TEXT MODERN

Campaneta del convent,
 estesa serenament
 damunt de la llunyania:
 tan alta és la teua veu
 que sembla dita per Déu
 per donar-nos el bon dia.

RICARD SANTMARTÍ

(Un món per a infants.)

Lliçó XIV

ÛS DE L'APOSTROF

81. Els articles *el* i *la* quan van davant una paraula que comence en vocal o *h* es reduïxen a *l'* (ço és, perden la vocal i és substituïda per un apòstrof (')).

EXEMPLES: *L'arbre, Vegua, l'hora, l'ungla.*

Però davant paraules femenines que comencen en *i* o *u* febles, ço és, que no porten accent tònic, ha d'usar-se l'article *la* sense apòstrof.

EXEMPLES: *La idea, la història, la unió, la humanitat.*

Noteu com en aquests exemples la veu no es carrega ni en la *i* ni en la *u* inicials.

Formen excepció les tres paraules següents: *host, ira, una* (quan *una* és substantiu —hora del rellotge—), que sempre porten l'article *la*, sense apòstrof, per exigències de pronúncia.

EXEMPLES: *La host del rei; la ira l'encega; la una de la nit.*

82. Les contraccions *del* (*de + el*) i *al* (*a + el*) es descomponen quan van davant una paraula que comence en vocal o *h*. Escriurem: no *del amo*, sinó *de l'amo*; no *al arbre*, sinó *a l'arbre*; no *al home*, sinó *a l'home*.

83. La preposició *de* es transforma en *d'* quan va davant una paraula que comence en vocal o *h*.

EXEMPLES: *D'home, d'ara, d'àliga, d'història.*

EXERCICIS

a) Poseu davant cada una de les paraules següents l'article corresponent (*el, la, l'*):

<i>riu</i>	<i>escola</i>	<i>unitat</i>	<i>humanitat</i>	<i>il·lusió</i>
<i>casa</i>	<i>avi</i>	<i>ús</i>	<i>universitat</i>	<i>uniforme</i>
<i>hort</i>	<i>ira</i>	<i>intelligència</i>	<i>olla</i>	<i>orgue</i>
<i>Índia</i>	<i>os</i>	<i>aigua</i>	<i>ull</i>	<i>Isabel</i>
<i>hindú</i>	<i>odi</i>	<i>hisenda</i>	<i>taula</i>	<i>ombra</i>
<i>hora</i>	<i>illa</i>	<i>hòstia</i>	<i>host</i>	<i>hulla</i>

b) Copieu les frases següents, substituint els punts amb *el*, *la*, *l'*, *d'*, segons calga:

... *home del sac*.

La casa ... els sorolls.

Raig ... aigua.

Una arrova ... oli.

El sant de ... amic.

... *oroneta de plata*.

... *Universitat de València*.

Es prenia un got ... orxata.

Vingué a ... una del matí.

No estime ni ... una ni ... altra.

La pols de ... era.

... *Història ... Egipte*.

Els misteris de ... Índia.

Els drames ... aire.

... *intelligència entre obrers i patrons*.

... *unió fa la força*.

... *hora ... anar a ... aigua*.

... *Himne de ... Exposició*.

... *òbila no es xupla ... oli*.

... *host del rei En Jaume*.

... *ira li encega ... intellecte*.

... *humitat rovella el ferro*.

Els furs de ... home.

... *inutilitat de ... armament antic*.

Lliçó XV

ÛS DE B - P

84. En principi de paraula s'escriuen amb *b* i no amb *p* les síl·labes *ab*, *ob* i *sub*, i s'escriu amb *p* la síl·laba *cap*.

EXEMPLES: *Abdomen*, *abjecció*, *absència*, *abstracte*, *abscissa*, *absurd*; *objecte*, *obscur*, *obtindre*, *obcecació*; *subdivisió*, *subjecte*, *submergir*, *subsistir*, *substància*, *subterfugi*, *subvenció*; *cap*, *capçal*, *capficar*, *capgirar*, *captar*, *captivar*, *captindre*.

EXCEPCIONS: *Apte*, *optar*, *opció*, *òptic*, *òptim*; *cabdal*, *cabdell*, *cabdill*. Tant la regla com les excepcions s'estenen als composts i als derivats (de *substància*, *insubstancial*; de *cabdell*, *cabdellar*).

85. Enmig de paraula s'escriu generalment *p* davant les lletres *t*, *c*, *s* o *n*, i s'escriu *b* davant *d*.

EXEMPLES: *Acceptar*, *precepte*, *adoptar*; *inèpcia*, *adopció*, *erupció*; *catalèpsia*, *eclipsi*, *copsar*; *hipnòtic*; *hebdomadari*, *molibdén*. Són excepcions: *Dissabte*, *dubte*, *sobte*.

86. En fi de paraula, darrere vocal, s'escriu generalment *p*.

EXEMPLES: *Cap*, *tip*, *escup*, *llop*, *rep*, *cup* (= recipient).

Són excepcions les paraules terminades en *fob*, com *hidròfob*; les terminades en *síl·lab*, com *monosíl·lab*; i les paraules *adob*, *aljub*, *àrab*, *baobab*, *gàlib*, *nabab*, *tub* i *cub* (= hexàedre).

87. En fi de paraula, darrere consonant, s'escriu *b* en les paraules els femenins o derivats de les quals porten *b*; i s'escriu *p* en aquelles els femenins o derivats de les quals porten *p*.

EXEMPLES: *Calb* (*calba*), *destorb* (*destorbar*), *corb* (*corbera*), *tomb* (*tombar*), *llamp* (*llampegar*), *palp* (*palpar*).

88. S'escriu amb *b* la preposició *amb*.

EXERCICIS

a) Copieu les frases següents, substituint els punts amb *p* o *b*, segons corresponga:

Aquell rei a.dicà la corona.

*Era un tema tan a.stracte, que quasi era a.surd estudiar-lo.
L'a.sència de beguda ens féu pensar en una reunió d'a.stemis.
Es un su.jecte sense su.stància.*

El ca.dill o.tà per ca.tindre's.

No féu cap ade.te.

El su.mari es su.mergi en un moment.

Ca.tiva la seua o.stinació.

No hi havia o.stacle que ell no salvara.

De so.te li vingueren els du.tes.

El volcà és en eru.ció.

El dissa.te et comprarem un ca.dell de fil.

Ca.girava la conversa, aportant su.terfugis.

L'ado.ció de l'infant es féu sense o.stacles.

*Ens farà l'o.sequi de dir-nos què ha o.servat durant l'eclisi
de sol.*

b) Copieu les paraules següents, destriant-les en quatre llistes.

1. Acabades en *p* darrere vocal (exemple: *rep*).
2. Acabades en *p* darrere consonant (exemple: *llamp*).
3. Acabades en *b* darrere vocal (exemple: *àrab*).
4. Acabades en *b* darrere consonant (exemple: *corb*).

Destorb, tomb, filantrop, hidròjob, bulb, orb, adob, xarop, tub, palp, cub, romp, corb, calb, xop, atarb, estrep, serp, torb, rep, rumb, llamp, balb, grup, àrab, esclop, cap, cop, tip, colp, sap, escup, cup, trisillab, baobab, aljub, cep.

Lliçó XVI

US DE G - C

89. Enmig de paraula s'escriu *c* davant *c*, *t*, *s* o *z*.

EXEMPLES: *Acció, tacte, dacsà, èczema.*

90. Enmig de paraula s'escriu *g* davant *m*, *n*, *d* o *g*.

EXEMPLES: *Augment, sagnar, Magdalena, suggerir.*

Són excepcions: *Dracma, aràcnid, estricnina, tènic, anècdota, sinèdoque.*

91. En fi de paraula s'escriu *c* darrere vocal.

EXEMPLES: *Drac, rec* (= cast., *acequia*), *escric, sóc, poruc, estómac, préssec, únic, equivoc* (= cast., *equivoco*), *equivoc* (= cast., *equivocación*).

Però s'escriuen amb *g* final darrere vocal les paraules que terminen: en *fag*, com *sarcòfag*; en *fug*, com *centrífug*; en *leg*, com *pròleg*; i les paraules següents, que també són excepció: *demagog, pedagog, estrateg, naufrag, pêlag, cartilag, areòpag, pròdig, zig-zag, reg* (= cast., *riego*).

92. En fi de paraula darrere consonant s'escriu *c* o *g* segons l'escriptura d'altres paraules de la mateixa família.

EXEMPLES: *Blanc* (*blanca*), *corc* (*corcar*), *fosc* (*fosca*), *arc* (*arcada*), *desfalç* (*desfalcar*).

Sang (*sangonós*), *llarg* (*llarga*), *alberg* (*albergar*), *dramaturg* (*dramatúrgia*), *dring* (*dringar*).

93. S'escriu amb *c* la primera persona del present d'indicatiu.

EXEMPLES: *Prenc, venc, fonc, entenc.*

EXERCICIS

a) Copieu les frases següents, omplint els buits amb aquestes paraules:

Accent, occident, pacte, exacte, sacsó, facsimil, eczematós,

diafragma, pigmeu, cognom, magnòlia, tècnic, estricnina, dracma, maragda, amigdales, anecdotari, suggestiu, públic, desfalc, arc, blanc, fosc, amarg, taumaturg, fang, zoòfag, febrifug, demagog, anàleg, castic, pedagog, pròdig, naufrag.

Com ha plogut hi ha molt de ...

Els enemics firmaren un ... de pau.

El sol es pon per ...

Ha vingut un ... a muntar la màquina.

El gos morí perquè li donaren ...

El ... d'esta màquina de retratar és molt bo.

El qui practica la demagògia és un ...

El lladre tindrà el seu ...

Encén el llum, que s'ha fet ...

La nostra revista reproduïx en ... una obra antiga.

Es ... perdre un fill.

Té un anell amb una pedra que es diu ...

El ... aplaudí la comèdia.

Ha tornat a casa el fill ...

El paper ... és bo per a escriure.

Visitarem l' ... de Cabanes.

El compte és ...

Pestalozzi és un gran ...

L' ... s'ha de curar l'èczema.

La ... és una flor blanca.

De nom és Antoni i de ... Montblanc.

Es tan baixet que bé se li pot dir ...

La ... és una moneda antiga.

Ha volgut operar-se les ...

El Banc té un ... de tres mil pessetes.

Fra Vicent Ferrer era ...

El ... pogué guanyar la platja.

El que tu em dius és ... al que ella em digué.

Sap tantes anècdotes que farà un ...

El seu caràcter és molt ...

Aquest insecte, com no menja si no són matèries animals, es diu ...

Un medicament ... perquè lleva la febre.

Té l' ... dels francesos.

La camisa té un ... damunt el colze.

- b) Copieu les frases següents, substituint els punts amb g o c, segons calga:

En veure san. tota s'esglaià.

Du un doble. als pantalons.

Volia regar i no trobava re..

Ja he fet el seu encàrre..

És més amar. que la fel.

El llampe. m'encegà.

Entenc que ell és un sacrile..

El carrer fa un zi.-za..

L'antropòfa. es menja la carn humana.

Ha publicat el catàle. de l'Exposició.

El dramatur. estrenà un drama titulat «La dra.ma».

El geòle. estudia la comarca.

LECTURA

TEXT MODERN

Ell la va fer seure sobre un tou d'herba que hi havia a l'ombra de les roques.

—Tornaré de seguida—, va dir. *Ella no va replicar ni li va tornar el somriure. Va restar allí amb les mans caigudes al seu davant, vençuda per tot d'emocions contradictòries. Li semblava que d'allò que tenia més necessitat, era de pensar.*

Una vegada sola, però, fou incapaç de pensar res. El seu cervell no es prestava a jocs. Era una massa confussa que gairebé havia deixat de funcionar. Només era capaç del més elemental. Això és una pedra, i això terra, i això herba, li deia. I no res més.

MANUEL DE PEDROLO

(Col·lecció «Quart Creixent».)

Lliçó XVII

ÚS DE D - T

94. En principi de paraula i davant consonant s'escriu amb *d* la síl·laba *ad*.

EXEMPLES: *Addició adjudicar, admirar, adscriure, adverbí, advocat.*

EXCEPCIONS: *Atlas, atlàntic, atleta, atmosfera.*

95. Si la paraula no comença per *ad*, generalment s'escriu amb *t*.

EXEMPLES: *Viatge, platja, ritme, ètnic, potser, tatxar, guitza.*

EXCEPCIÓ: *Cadmi.*

96. En fi de paraula s'escriu, per regla general, *t*.

EXEMPLES: *Prat, malalt, art, elegant, rebost, pretext.*

EXCEPCIONS:

a) S'escriuen amb *d*, darrere consonant, aquelles paraules els femenins i els derivats de les quals presenten una *d*: *bastard (bastarda), verd (verda), record (recordar).*

b) S'escriuen amb *d*, darrere vocal, les paraules planes els femenins i derivats de les quals porten una *d*: *àcid (àcida), òxid (oxidar).*

c) S'escriuen amb *d*, darrere vocal, les paraules femenines que terminen en *-etud* i *-itud*.

EXEMPLES: *Quietud, sollicitud, plenitud, inquietud, desuctud.*

Noteu que la paraula *gran* no porta *d* final, no obstant *gran-dària, engrandir*.

EXERCICIS

a) Escriviu els primitius o les formes simples que acaben en *d* o *t* i destrieu-los en dues llistes: una, les que acaben en *d*, i l'altra, les que acaben en *t*:

<i>bastardia</i>	<i>elegància</i>	<i>vagabundatge</i>	<i>altesa</i>	<i>empeltar</i>
<i>lluentor</i>	<i>tumultuós</i>	<i>estupendíssim</i>	<i>rotunditat</i>	<i>santíssim</i>
<i>fonteta</i>	<i>artifici</i>	<i>textual</i>	<i>pontet</i>	<i>acordar</i>
<i>oxidació</i>	<i>ajustar</i>	<i>reverenda</i>	<i>fluïdesa</i>	<i>càndida</i>
<i>caldejar</i>	<i>tardar</i>	<i>praderia</i>	<i>nebodet</i>	<i>evidència</i>
<i>educanda</i>	<i>fecunda</i>	<i>malaltia</i>	<i>profunditat</i>	<i>retrogradar</i>

Així: *Bastardia*: *bastard*. *Lluentor*: *lluent*.

b) Copieu les següents frases, substituint els punts amb *d* o *t*, segons calga:

L'aleta farà una exhibició.

A mire l'a.vocàt senyor X.

Do.zena de frare.

El ver. del pra. és estupen..

Es un matrimoni fecun..

Volia portar estendar..

Està sor. com una rella.

El seu recor. ens ompli la vida.

Baixa molta aigua per l'assu..

En la resta hi ha minuen. i subtrahen..

Aquest refresc està àci..

La taràntula és un aràcni..

Suècia és al nor., i Grècia al su..

Està fent-se massa tar..

El car. és punxegut.

Entre les roses hi ha un nar..

Com és bastar. tots li diuen bor..

Es posà a babor. de la barca, i a estribor. després.

Lliçó XVIII

ÛS DE B - V

97. Davant *l* i *r* s'escriu sempre *b*.

EXEMPLES: *Blau, problema, sublim, braç, pobre, cobrir.*

98. Dins les diferents formes d'una mateixa paraula i dins les paraules d'una mateixa família, a una *u* correspon una *v*:
*nou: nova, novell, renovar; blau: blava, blavor, emblavir, bla-
vejar.* I a una *b* o una *p* correspon una *b*. *Corb: corba, encor-
bar; llop: lloba, llobet.* Cal notar que dins aquestes famílies de
paraules hi ha algunes pseudo-derivades que trenquen la regla.

EXEMPLES: *Corba*, però *curvilini*. *Calb*, però *calvicie*. *Prova*,
però *probable*. *Llavi*, però *labial*.

99. Si comparem el castellà amb el valencià trobem que, en
general, a una *b* castellana correspon una *b* valenciana.

EXEMPLES: *Bueno, bo; bolsa, bossa; jabón, sabó.*

I que a una *v* castellana correspon una *v* valenciana.

EXEMPLES: *Vino, vi; viento, vent; favor, favor.*

Hi ha, però, excepcions, algunes de les quals anotem:

*Abeto, avet; abortar, avortar; alcoba, alccova; baba, bava;
carabela, caravel·la; caballo, cavall; Esteban, Esteve; mibe, núvol;
taberna, taverna; bóveda, volta.*

I així també són excepcions:

*Móvil, mòbil, automòbil, locomòbil; savia, saba; calvo, calb;
convoy, comboi; desenvuelto, desimbolt; vaho, baf; verbena, ber-
bena; verruga, berruga; viga, biga; volcar, bolcar.*

En general, l'ús de *v* i *b* en la nostra llengua es basa en la
pronunciació genuïna valenciana. Els naturals de la ciutat de
València, que confonen *v* i *b*, deuen consultar un Diccionari auto-
ritzat, però no fiar-se de l'ús castellà.

100. A la terminació verbal castellana *-aba* correspon la ter-
minació valenciana *-ava*, o siga, totes les formes del pretèrit
imperfet d'indicatiu, dels verbs de la primera conjugació.

Parlava, parlaves, parlava, parlàvem, parlàveu, parlaven; pas-sava, cantava, sopava, bolcava, estava, anava, mullava, trencava, esperava, etc.

EXERCICIS

a) Substituiu els punts dels mots següents amb *b* o *v*, segons calga:

<i>be.edor</i>	<i>go.ern</i>	<i>lla.i</i>	<i>ja.elina</i>	<i>llepa.a</i>
<i>escri.int</i>	<i>sa.i</i>	<i>pa.elló</i>	<i>.ogar</i>	<i>casca.ell</i>
<i>ha.er</i>	<i>reno.ar</i>	<i>co.ard</i>	<i>gle.a</i>	<i>fila.a</i>
<i>plo.ia</i>	<i>dè.it</i>	<i>ad.ocat</i>	<i>ra.al</i>	<i>ba.ejar</i>
<i>sa.em</i>	<i>ca.aller</i>	<i>tra.a</i>	<i>canta.a</i>	<i>cantà.em</i>
<i>automò.il</i>	<i>recan.i</i>	<i>escri.ia</i>	<i>cur.ilini</i>	<i>cal.ície</i>
<i>alco.a</i>	<i>ne.a</i>	<i>ra.e</i>	<i>Còrdo.a</i>	<i>sa.iesa</i>
<i>sa.ut</i>	<i>re.entar</i>	<i>cor.</i>	<i>Ha.ana</i>	<i>es.elt</i>

b) Copieu les frases següents, substituint els punts amb *b*, *v*, segons calga:

Perquè sa.ia molt li dien el sa.i.

El cor. fa una cor.a.

Tenim vi no.ell.

Una estre.ada i el ca.all no es mo.ia.

La bla.or del cel tot ho embla.ia.

La nit de la .er.ena balla.a bé.

La sa.a del pi.

Un .ermell pujat de to.

Re.entà una co.erta de l'automò.il.

Pinta.a unes ga.arres en el port.

Posa.a el casca.ell al gat.

El seu tre.all era d'espai.lat.

Tenia un gra.at del segle XV.

La jove era es.elta i viva.

El go.ernador és cordo.és.

Lliçó XIX

ÜS DE G-J

101. Davant *e* i *i* escriurem *g* i no *j*, per regla general.

EXEMPLES: *Gesta*, *gent*, *girar*, *Girona*, *geperut*, *sergent*.

Escrivim *rajar*, però *rages*; *viatjar*, però *viatges*; *jutjar*, però *jutge*; *penjar*, però *penges*; *enveja*, però *envegem*.

102. Davant *-ecc* i *-ect* escrivim *j*.

EXEMPLES: *Abjecció*, *subjecció*, *injecció*, *abjecte*, *projecte*, *adjectiu*.

103. Escrivim *j* en les paraules següents:

Jeia, *jeure*, *jerarquia*, *jeroglífic*, *jersei*, *majestat*...

104. Escrivim *j* en alguns noms propis i en llurs derivats.

EXEMPLES: *Jesús* (*jesuïta*), *Jeroni*, *Jeremies* (*jeremiada*), *Jerusalem*, *Jehová*.

EXERCICIS

a) Substituiu els punts amb *g*, *j*, *tg*, *tj*, segons calga:

.elatina	hidro.en	llepole.ar	planta.e	.eniva
.eladora	me.e	.eremiada	.esuitic	.in.ol
ipó	.emec	presta.e	men.ivol	en.inyer
.irafa	.elor	va.a	.ubilació	le.itim
.erra	pass.e.m	ma.estuós	.uñol	taron.er
.eràrquic	.eneral	lle.or	.ardi	phu.a

b) Copieu les frases següents, substituint els punts com en l'exercici anterior:

El me.e curava una malalta.

Re.irà fins l'alcova.

L'astròleg explicava una lliçó d'astrolo.ia.

La neuràl.ia no el deixa viure.

Amb aquest ob.ecte aniràs on voldràs.

Està sub.ecte a revisió.
 La sub.ecció no li prova.
 Ha caigut en la més baixa ab.ecció.
 Els via.es són cars.
 Hi ha un .esuïta .ironí.
 Aní a València el mes de .ener passat.
 Porta un .ersei a quadres blancs i negres.
 L'in.ectable em costa quatre pessetes.
 «El maniquí d'ar.ila» és una novelleta.
 Quan escrigues no poses massa ad.ectius.

LECTURA

TEXT MODERN

Jo sóc aquell adelerat garbí
 qui brama i bat dins de l'esquerpa timba,
 car si quan parle mon dolor no minva,
 si deixes de parlar no fuig de mi.

A soles vaig per la foscor que em porta
 la llum d'atzur i adoloridament
 veig passar revolant damunt del vent
 l'estol de fulles de l'alzina morta.

Fulles de fel, maragda de l'amor,
 fermes s'enclaven en lo fat contrari;
 fulles de sang enramen lo calvari
 quan bat l'alé de la cruel tardor.

Fréstec garbí, lo meu desig combat
 dins lo barranc amb tremolins de febra
 i en l'aspra timba plena de tenebra
 la pau tremola sobre un toll minvat...

BERNAT ARTOLA TOMAS

(Elegies, 1928.)

Lliçó XX

ÚS DE LA LLETRA H

105. Per motiu etimològic hi ha paraules valencianes que porten *h* inicial o medial.

EXEMPLES: *Home, haver, conhort, subhasta.*

Generalment, en valencià s'escriuen amb *h* les paraules que en castellà s'escriuen amb la tal lletra.

EXEMPLES: Haber, *haver*; hacienda, *hisenda*; hélice, *hèlix*; heraldo, *herald*; heredero, *hereu*; hernia, *hèrnia*; hidalguía, *hidalgua*; hiedra, *heura*; hierba, *herba*; hortelano, *hortolà*.

106. Hi ha unes quantes paraules que en castellà s'escriuen sense *h* i que les corresponents valencianes sí que la porten.

EXEMPLES: *Ham, hivern, hissar, harmonia, filharmònic, subtrahend.*

107. S'escriu *h* final en algunes interjeccions.

EXEMPLES: *Ah!, eh!, oh!, bah!*

108. Cal suprimir la *h* en final de noms geogràfics. No *Albuixech*, sinó *Albuixec*.

EXERCICIS

Amb els mots següents feu dues llistes: una de mots amb *h* i una altra de mots sense *h*:

<i>ham</i>	<i>vehement</i>	<i>vehicle</i>	<i>eh!</i>	<i>abillament</i>
<i>horrible</i>	<i>herbolari</i>	<i>ahir</i>	<i>ai!</i>	<i>hamaca</i>
<i>heura</i>	<i>hereu</i>	<i>hexàmetre</i>	<i>bah!</i>	<i>subtrahend</i>
<i>harmonia</i>	<i>inhumà</i>	<i>filharmònic</i>	<i>elm</i>	<i>minuend</i>
<i>adhesió</i>	<i>heroi</i>	<i>orxata</i>	<i>erta</i>	<i>ós</i>
<i>conhort</i>	<i>exhaust</i>	<i>os</i>	<i>haca</i>	<i>hort</i>
<i>prohibir</i>	<i>alcohol</i>	<i>ou</i>	<i>herba</i>	<i>hostal</i>
<i>hissar</i>	<i>humitat</i>	<i>orfe</i>	<i>harpia</i>	<i>gentilhome</i>
<i>home</i>	<i>hàbil</i>	<i>herald</i>	<i>hèrnia</i>	<i>ah!</i>
<i>hexàgon</i>	<i>hivern</i>	<i>himne</i>	<i>hortolà</i>	<i>cogombre</i>
<i>subhasta</i>	<i>malhumorat</i>	<i>ègida</i>	<i>ermità</i>	<i>hirsut</i>

Lliçó XXI

ÛS DE IG - TX

109. En fi de paraula, el so de palatal africada sorda (*ch* castellana) és representat per *ig* darrere *a*, *e*, *o* i *u*.

EXEMPLES: *Maig, lleig, goig, fuig*.

Darrere *i* és representat per *g*.

EXEMPLES: *Mig, desig, Tirig, trepig*.

110. *Tx*, que representa el so de *ch* castellana, no s'escriu ni en principi ni en fi de paraula. Cal anotar, però, les excepcions:

S'escriu *tx* en principi de paraules estrangeres com *Txecoslovàquia* i derivats.

S'escriu amb *tx* final un reduït nombre de paraules.

EXEMPLES: *Despatx, empatx, campetx, escabetx, resquitx, cartutx, gavatx*.

EXERCICIS

a) Ompli els buits de les frases següents, amb aquestes paraules:

Maig, faig, boig, rebuig, cartutx, safareig, vaig, passeig, esquitxat, bateig, gavatxos, lleig.

El mes de ... és bonic.

Ahir jo ... anar al teatre.

Passava pel carrer, i un automòbil m'ha ... tot de fang.

Pobre, s'ha tornat ... i l'han hagut de tancar.

Hem anat de cacera i hem tirat fins que no ens ha quedat ni un sol ...

Hem fet un ... en barca.

Tu et quedes la flor i a mi em dones el ...

Si jo sóc el padri i tu la padrina demà farem el ... del fillol.

Va a rentar la roba al ...

Dels francesos també en diuen despectivament ...

No hi ha cap infant ...; tots són bonics.

Demà ... festa perquè és el meu dia.

b) Escriuiu els primitius de les següents paraules:

<i>despatxaria</i>	<i>resquitxet</i>	<i>oratjol</i>	<i>desitjos</i>	<i>trepitjador</i>
<i>empatxava</i>	<i>cartutxeria</i>	<i>estotjar</i>	<i>rojoj</i>	<i>bogeria</i>
<i>gavatxeria</i>	<i>escabetxada</i>	<i>fugir</i>	<i>safaretger</i>	<i>assagista</i>
<i>esquitxada</i>	<i>campetxos</i>	<i>mitjos</i>	<i>afegir</i>	<i>rebutjar</i>

Així: *Despatxaria: despatx. Oratjol: oreig.*

LECTURA

TEXT MODERN

Passejant per aquests intricats carrers, tan aviat us trobeu a l'alçada dels teulats com teniu la sensació de baixar sota terra. De vegades, per a mirar un terrat, heu d'abaixar la vista; altres vegades, per a trobar la porta d'una casa, heu d'aixecar la vista al cel. Fa l'efecte que, a les cases, tant s'hi pot entrar per les golfes com pel celler. Tot això fa un agombolament urbà diversíssim, d'una gràcia i d'una vivacitat fascinadora. Potser a la llarga això de viure com damunt els platets d'unes balances que puguen i baixen constantment resulta una mica fatigós. Una cosa em sembla, però, indiscutible: aquesta part de Lisboa és precisament la que no es troba enlloc més, la que no es pot improvisar en fred, el que Lisboa té i mils d'altres ciutats no podran tenir mai.

JOSEP PLA

(Editorial Selecta, 1951.)

Lliçó XXII

ÛS DE LA Q I C DAVANT U

111. La *q* davant *u* seguida de *e* o *i* fa que la *u* siga lletra muda.

EXEMPLES: *Soques, quina, querubi, quinqué.*

112. Si amb les tals grafies s'ha de pronunciar la *u*, aquesta *u* porta dièresi.

EXEMPLES: *Qüestió, obliquïtat.*

113. La *q* davant *u* seguida de *a*, *o*, fa que la *u* es pronuncie formant una sola síl·laba.

EXEMPLES: *Quatre, quota (qua-tre, quo-ta).*

114. Davant *u* feble, o siga, no accentuada tònicament, seguida de vocal, s'escriu generalment *q*.

EXEMPLES: *Equador, pasqua; eqüestre, delinqüent, aquós; obliquïtat.*

Fan excepcions: *Acuïtat, ipecacuana* i els derivats de: *cua, cuir, cuina, evacuar, cuitar, cuitós, conspicu, innocu, perspicu, proficu, promiscu, vacu.*

Si les combinacions *qua, quo* són monosil·làbiques, com hem dit, també ho són les *qüe, qüi*.

EXEMPLES: *Qua-deru, quo-ci-ent, fre-qüent, obli-qüi-tat.*

Les combinacions *cua, cue, cuï, cuo*, són bisil·làbiques: *evacuar, cu-etejar, vacu-ïtat.*

EXERCICIS

a) Separeu amb un guionet les síl·labes de les paraules següents:

<i>quatre</i>	<i>obliqua</i>	<i>aquós</i>	<i>cuassa</i>	<i>perspicua</i>
<i>quan</i>	<i>qüestió</i>	<i>quota</i>	<i>cua</i>	<i>promiscuïtat</i>
<i>quart</i>	<i>eqüestre</i>	<i>quotidià</i>	<i>evacuar</i>	<i>perspicuïtat</i>
<i>quadrilàter</i>	<i>frequënt</i>	<i>acuïtat</i>	<i>innòcua</i>	<i>promiscuar</i>
<i>equador</i>	<i>conseqüència</i>	<i>conspicua</i>	<i>innocuïtat</i>	<i>vàcua</i>
<i>esquarterar</i>	<i>obliques</i>	<i>conspicüitat</i>	<i>ipēcacuana</i>	<i>vacuïtat</i>

b) Substituïu els punts dels mots següents amb *c* o *q*, allà on calga, i poseu dièresi on corresponga:

<i>.uallarga</i>	<i>des.uar</i>	<i>.uinera</i>	<i>.uitós</i>	<i>.uadrilla</i>
<i>.uestió</i>	<i>conse.uent</i>	<i>.uasi</i>	<i>.uaranta</i>	<i>.ualificatiu</i>
<i>promis.uació</i>	<i>a.uosa</i>	<i>.uartera</i>	<i>.uiro</i>	<i>fre.uentar</i>
<i>delin.uència</i>	<i>.uadrat</i>	<i>.uall</i>	<i>.uern</i>	<i>pas.ues</i>

LECTURA

TEXT CLASSIC

En tota la nit negú no dormí, ans secretament doblaren les guaites, e triaren cinquanta cavallers jóvens e disposts per dar recapte als que vendrien E tots los altres s'armaren perquè, si havien mester socors, que els poguessen ajudar. Al matí, com hagueren obertes les portes, los genovesos començaren a venir de dos en dos; e venien demostrant que deien hores. Havien a passar tres portes. La primera era tota oberta, ab dos porters que la guardaven. A les altres portes no podien entrar sinó per la portelleta poca, e com eren dins lo gran pati, davant l'església, estaven allí los cinquanta cavallers ben armats qui els prenien, e els desarmaven sens tocar de peu en terra los llançaven en sitges fondes uns sobre altres, e encara que cridassen no ho podien oir los de defora. D'aquesta ventura moriren mil tres-cents setanta-cinc genovesos aquell dia, e si més n'hi fossen entrats, més n'hi foren morts.

JOANOT MARTORELL

(Tirant Lo Blanc. Segle xv.)

Llicó XXIII

ÚS DE LA L DOBLE (L·L)

115. La combinació *ll* (*l* doble amb el punt volat en mig) és usada sempre que es duplica el so *l*. Avui que la pronúncia valenciana és, en part, defectuosa, quasi és impossible distingir pel so l'ortografia de les paraules amb *l* o amb *ll*; és a dir, que no es pot fer ben bé la distinció entre el so *l* simple i el so *ll* geminat.

Així, no es poden donar regles d'ortografia sobre l'ús de *ll*. Cal, doncs, retenir en la memòria les paraules més usades que porten *ll*.

116. S'escriuen amb *ll* les següents paraules i llurs derivats:

<i>allegar</i>	<i>cancellar</i>	<i>compellir</i>	<i>fumarella</i>
<i>allegoria</i>	<i>capillar</i>	<i>constellació</i>	<i>gàllic</i>
<i>allegro</i>	<i>caravella</i>	<i>corolla</i>	<i>gallinaci</i>
<i>al·helua</i>	<i>carretera</i>	<i>corollari</i>	<i>gorilla</i>
<i>al·licient</i>	<i>cavillar</i>	<i>cristallí</i>	<i>hellènic</i>
<i>al·ligació</i>	<i>cella</i>	<i>destillar</i>	<i>idilli</i>
<i>al·locució</i>	<i>cèl·lula</i>	<i>damisella</i>	<i>illació</i>
<i>al·ludir</i>	<i>circumvallació</i>	<i>el·lipse</i>	<i>illegal</i>
<i>al·lucinar</i>	<i>collaborar*</i>	<i>escarapella</i>	<i>il·legible</i>
<i>al·luvió</i>	<i>collapse</i>	<i>emollient</i>	<i>il·legítim</i>
<i>ampul·lós</i>	<i>collateral</i>	<i>estellar</i>	<i>illés</i>
<i>apellació</i>	<i>col·lecció</i>	<i>excel·lent</i>	<i>il·licit</i>
<i>aquarella</i>	<i>col·lega</i>	<i>expellir</i>	<i>il·limitat</i>
<i>armillar</i>	<i>col·legi</i>	<i>fallaç</i>	<i>il·lògic</i>
<i>axillar</i>	<i>col·ligar</i>	<i>fallera</i>	<i>il·luminar</i>
<i>bagatella</i>	<i>col·lisió</i>	<i>fallible</i>	<i>illús</i>
<i>bèl·lic</i>	<i>col·locar</i>	<i>fil·loxera</i>	<i>il·lustrar</i>
<i>callígraf</i>	<i>col·loqui</i>	<i>flagellar</i>	<i>imbecillitat</i>

<i>impellir</i>	<i>miscel·lània</i>	<i>pastorella</i>	<i>sillogisme</i>
<i>installar</i>	<i>mollície</i>	<i>pel·licula</i>	<i>sollicit</i>
<i>intel·lecte</i>	<i>mollusc</i>	<i>pollen</i>	<i>tarantella</i>
<i>intelligència</i>	<i>mortadella</i>	<i>procel·lós</i>	<i>tellur</i>
<i>interpellar</i>	<i>novella</i>	<i>pullular</i>	<i>tilla</i>
<i>libèl·lula</i>	<i>nulla</i>	<i>pupilla</i>	<i>titillar</i>
<i>lilliputenc</i>	<i>nullitat</i>	<i>pusillànime</i>	<i>tranquïllitat</i>
<i>malleable</i>	<i>ombrella</i>	<i>putxine·lla</i>	<i>umbe·lla</i>
<i>maxillar</i>	<i>oscillar</i>	<i>rebellió</i>	<i>vacillar</i>
<i>medulla</i>	<i>palladí</i>	<i>refocillar</i>	<i>varicella</i>
<i>metàl·lic</i>	<i>palliar</i>	<i>repellir</i>	<i>ve·lè·itat</i>
<i>metalloide</i>	<i>pàllid</i>	<i>satèl·lit</i>	<i>violoncellista</i>
<i>mil·lenari</i>	<i>paral·lel</i>	<i>sib·illa</i>	<i>vitè·lla</i>
<i>mil·lèsim</i>	<i>parcel·la</i>	<i>síl·laba</i>	<i>xine·lla</i>

EXERCICIS

a) Copieu tots els mots de la llista anterior fixant-vos molt en el significat llur.

b) Feu-vos dictar els mots copiats, i després corregiu-vos-els, si cal.

c) Feu vint clàusules o frases en què entren almenys vint dels mots de la llista copiada.

MODEL: *Va allegar que l'allegoria de la caravella estava dibuixada per una damise·lla.*

Llicó XXIV

ÛS DE M - MP - N

117. Davant *b*, *p* i *m* escrivim sempre *m* i no *n*.

EXEMPLES: *Sembrar*, *acampar*, *immens*, *commoció*, *sumptuós*.

S'exceptuen: *Granment*, *tanmateix*, *benmereixent*.

118. Davant *f* s'escriu *n*.

EXEMPLES: *Triomfar*, *limfa*, *paranimf*.

119. En principi de paraula i davant *f* escrivim *con*, *en*, *in*.

EXEMPLES: *Confiança*, *enfarinar*, *influir*.

S'exceptuen: *Èmfasi*, *emfisema*, *emfraxi* i llurs derivats.

120. Davant *n* escrivim *m* o *n*, segons la pronunciació.

EXEMPLES: *Indemne*, *amnístia*, *innat*, *innecessari*.

121. Davant qualsevol altra consonant escrivim *n* per regla general.

EXEMPLES: *Tancar*, *renda*, *orenga*, *penjar*, *enlairar*, *conquerir*, *pensar*, *enriquir*, *interior*, *convenir*, *punxa*, *benzina*.

S'exceptuen: *Comte* (cast., *conde*), *empremta*, *impremta*, *femta*, *somriure*, *premsa*, *tramvia*, *duumvir*, *triumvir*, *Samsó*. També s'exceptuen les paraules que comencen per *circum*: *Circumferència*, *circumvallació*.

122. S'escriu *mp* en algunes paraules, així com en llurs derivats, tals com: *Assumpció*, *assumpte*, *atemptar*, *compte* (castellà, *cuenta*), *consumpció*, *exempció*, *exempt*, *impromptu*, *metempsicosi*, *peremptori*, *presumpció*, *prompte*, *redempció*, *sumptuós*, *temps*, *temptar*, *transsumpte*.

EXERCICIS

Substituïu els punts dels mots següents per *m*, *n* o *mp*, segons corresponga:

<i>to.ba</i>	<i>i.novació</i>	<i>ca.vi</i>	<i>e.febrat</i>	<i>co.reat</i>
<i>pà.pol</i>	<i>ve.çut</i>	<i>a.xova</i>	<i>i.finit</i>	<i>pe.sament</i>
<i>e.malaltir</i>	<i>e.dolat</i>	<i>o.ze</i>	<i>e.fàtic</i>	<i>e.veja</i>
<i>gra.ment</i>	<i>à.gel</i>	<i>circu.stancial</i>	<i>a.fibi</i>	<i>ca.tar</i>
<i>co.fessar</i>	<i>me.jar</i>	<i>rede.ció</i>	<i>sole.ne</i>	<i>pu.xegut</i>
<i>e.fosquir</i>	<i>e.llestir</i>	<i>dese.bre</i>	<i>e.negrit</i>	<i>do.zella</i>
<i>i.fant</i>	<i>i.quietud</i>	<i>te.ple</i>	<i>re.da</i>	<i>pre.sat</i>
<i>è.fasi</i>	<i>ho.ra</i>	<i>i.mortalitat</i>	<i>a.goixós</i>	<i>circu.stància</i>
<i>si.fonia</i>	<i>da.sa</i>	<i>be.mereixent</i>	<i>e.lairar</i>	<i>te.tativa</i>
<i>co.hu.na</i>	<i>aju.tar</i>	<i>co.fondre</i>	<i>co.querir</i>	<i>si.toma</i>

LECTURA

TEXT MODERN

Mentre deia tals mots, la van albirar les serventes
sota el ferro blegant-se: la sang escumava pel glavi
envermellint-li les mans. Un crit eixorda les altes
voltes; la Fama fa la bacant i sangglaça la vila.
De laments, de gemecs, de braols de dona ressonen
totes les cases; l'aire retruny de crits tan intensos
com si, sota un assalt enemic, Cartago i l'antiga
Tir s'ensorressin, com si rajant deliri les flames
es drecessin damunt els teulats dels déus i dels homes.

Encida. Traducció de MIQUEL DOLÇ

(Fragment del llibre IV. Publicació dels Cursos
de Lo Rat-Penat, 1958.)

Lliçó XXV

ÚS DE R - RR

123. En principi de paraula escrivim una *r* (*roca, riu*), la qual té el so fort.

124. Enmig de paraula començant síl·laba després de consonant, escrivim una *r* (*crraonar, somrís*), la qual té el so fort.

125. Enmig de paraula i entre vocals escrivim dues *rr* (*terra, córrer, sorra*).

Són excepció i per tant s' escriu una sola *r*, la qual té so fort, després dels prefixos *a, anti, mono, contra, supra, bi, tri*, etc.

EXEMPLES: *Arítmic, antiràbic, monoritme, contrarevolució, suprarrenal, birectangle, trirectangle*.

També s'escriuen amb una *r*, però separant-ne els components amb un guionet, les paraules compostes de substantiu i adjectiu i de verb i nom.

Així: *Barba-ros, cara-redó* (substantiu i adjectiu). *Penja-robos, busca-raons* (verb i nom).

126. S'escriuen amb *r* final tots els infinitius aguts: *Portar, haver, sentir, fer*.

Tots els infinitius plans que no acaben en *-re*: *Créixer, conéixer, véncer*. (Però sense *r* final: *Cabre, vendre, riure*.)

Tots els noms substantius o adjectius els femenins o derivats dels quals presenten una *r*: *Clar, madur, flor, xiprer*.

Tots els substantius formats amb els sufixos *-ar* (collectius o de lloc): *canyar*; *-er* (noms de persona, de lloc, d'instrument, de planta): *fusier*; *-or* (noms abstractes derivats d'adjectius i de verbs): *blancor*; *-dor* (noms de lloc, instrument): *rebedor, espolgador*.

Cal posar esment en l'ús de la *r* en final de paraula, puix que en moltes comarques valencianes la pronúncia suprimeix aquest so. Així es diu: *rectó, doctó, fusté, darré, podé*, mentre que la

grafia exacta és la indicada, la qual aplicada en aquests casos fa: *rector, doctor, fuster, darrer, poder*.

En algunes comarques, com la Marina, Dénia, etc., i sobretot dins la ciutat de València, és pronunciat per algú: *pèdrer, vèndrer, riurer*. Aquesta *r* final dels verbs en *re* és un barbarisme que cal foragitar de la pronúncia i, naturalment, de l'escriptura. Forma correcta: *perdre, vendre, riure*, sense *r* final.

EXERCICIS

a) Escriviu els infinitius de les formes verbals següents:

<i>comptava</i>	<i>sentia</i>	<i>duia</i>	<i>corregut</i>	<i>bevia</i>
<i>portaré</i>	<i>compadiré</i>	<i>tem</i>	<i>perdicm</i>	<i>riuràs</i>
<i>menjaria</i>	<i>aplaudiràs</i>	<i>espremia</i>	<i>rebrem</i>	<i>clourem</i>
<i>comencí</i>	<i>beneiré</i>	<i>vencia</i>	<i>absolia</i>	<i>havia</i>
<i>anava</i>	<i>donava</i>	<i>creixem</i>	<i>venut</i>	<i>caldrà</i>
<i>voldré</i>	<i>feia</i>	<i>conexeu</i>	<i>respost</i>	<i>mouen</i>
<i>pic</i>	<i>deia</i>	<i>sóc</i>	<i>cauré</i>	<i>trau</i>

Així: *Comptava, comptar; portaré, portar*.

b) Escriviu els primitius de les paraules següents:

<i>claredat</i>	<i>floria</i>	<i>pintora</i>	<i>papereria</i>	<i>fusteria</i>
<i>lleugeresa</i>	<i>adolorit</i>	<i>carreró</i>	<i>calorós</i>	<i>espolsador</i>
<i>madura</i>	<i>poruga</i>	<i>senyoret</i>	<i>pastoret</i>	<i>gallineret</i>
<i>darrereries</i>	<i>xipreret</i>	<i>doctoral</i>	<i>escalforeta</i>	<i>ploraner</i>

Així: *Claredat = clar; lleugeresa = lleuger*.

c) Suprimiu el signe + de les paraules compostes següents i escriviu-les segons s'ha indicat, intercalant un guionet o no:

Contra + registre, barba + ros, contra + revolució, supra + renal, busca + raons, bi + rectangle, cara + redó, bi + refringent, cerca + renous, a + rítmic, anti + religiós, penja + robes, mono + rim, salta + regla.

Lliçó XXVI

ÛS DE X - IX

127. En principi de paraula s'escriu *x* per a representar el so de *ch* castellana (*xic*, *xiular*, *Xelva*) i per a representar el so anomenat *xeix* (*Xàtiva*, *xarop*).

128. Enmig i final de paraula i darrere *a*, *e*, *o* i *u* s'escriu *ix* per al so de *xeix*.

EXEMPLES: *Faixa*, *queixa*, *coixa*; *peix*, *boix*, *fluix*.

I darrere consonant s'escriu *x*: *panxa*, *punxa*, *marxa*, per a representar el so de *ch* castellana.

129. Enmig i en final de paraula el so anomenat *ics*, o siga el so de *c* seguit de *s* (*cs*) o de *g* seguit de *z* (*gz*), és representat per *x* i solament s'usa en noms d'origen erudit els corresponents castellans dels quals presenten una *x* o bé una *j*.

EXEMPLES: *Convex*, *òxid*, *text*, *excursió*, *xpiar* (*cs*); *examen*, *exemple* (*gz*).

EXERCICIS

a) Omplir els buits de les frases següents amb aquestes paraules:

Xarop, *disbauxa*, *xifra*, *punxar*, *marxar*, *guix*, *clixé*, *ratxa*, *nauzer*, *caixa*, *madeixa*, *eixam*, *eixamplar*, *gruix*.

He begut un ... de taronja.

Obtingué una gran ... de vots.

En collir les roses es va ... el dit.

Va ... ahir a Castelló i València.

Té una Venus de ...

Aquesta fotografia té un ... estupend.

Una ... de vent arrancà un arbre.

Ha estat feta una ... només en licors.

*El ... ha fet la travessia de l'Atlàntic.
 Obri la ... i porta'm el paquet que hi ha.
 Em donà un ... d'abelles.
 No volia ... el seu jardí.
 Pel fil traurem la ...
 Aquesta paret té trenta centímetres de ...*

LECTURA

TEXT MODERN

Havia augmentat tant la població de la capital, que no cabia tanta gent dins del recinte emmurallat; hom havia format grans i importants raval: el de Pescadors, entre els actuals carrers de Llúria i Barques; el de Gràcia, el de la Moreria (Tossal i barriada de Quart) i el del Carme. L'hostal de l'Àngel conserva encara un tros de l'antiga muralla. Va haver necessitat d'obrir molts portells en el mur per a comunicar amb aquests raval; el carrer del Portell de Sant Jordi en recorda un. Així estaven les coses quan en amenaçar el perill de la invasió castellana, el Rei manà bastir un altre mur més ample, el qual tancara dins tots aquests raval. A Pere el Cerimoniós pertany la glòria d'haver eixamplat la nostra ciutat gairebé el doble, convertint els esmentats raval en barriades urbanes. La nova muralla seguia el circuit que seguix hui el tramvia de circumvallació, i aquestes són les muralles que València ha conservat fins el segle XIX. Hi havia tretze portes: la del Real (plaça del Temple), de la Mar, dels Jueus, de Russafa, de Sant Vicent, de Torrent, de l'Encarnació, de Quart, de la Corona d'Espines, del Portal Nou, de Sant Josep, de Serrans i de la Trinitat.

MOSSÉN FREDERIC MOSCARDÓ

(Lletres Valencianes, 1953.)

Lliçó XXVII

OS DE LA Ç

130. La lletra ç (c trencada) té el so de s sorda i s'escriu davant *a*, *o*, *u* i en final de paraula, però mai no s'usa davant *e*, *i*. Escrivim *vencem*, *vencia*; *felicitat*, *felices*; però *venç*, *vençut*; *feliç*, *feliços*.

131. A les formes de verb amb *c* corresponen les formes germanes amb ç (dins les diferents formes d'una mateixa paraula, o dins les paraules d'una mateixa família).

EXEMPLES: De *comerciar*, *començ*; de *places*, *plaça*.

132. S'escriuen amb ç les paraules derivades que terminen en *-ança* i *-ença*: *enyorança* (d'*enyorar*); *esperança* (d'*esperar*); *fermança* (de *fermar*).

133. S'escriuen amb ç els adjectius d'una sola terminació acabats en so de s sorda: *audaç*, *capaç*, *veraç*, *feliç*, *atroç* i els adverbis terminats en *-ment*: *audaçment*, *feliçment*, *atroçment*.

134. S'escriuen amb ç les paraules següents i llurs derivats:

<i>agençar</i>	<i>ça</i> (adverbi)	<i>ço</i>	<i>estruç</i>
<i>alçar</i>	<i>cabeç</i>	<i>començar</i>	<i>faç</i> (substantiu)
<i>amençar</i>	<i>cabeça</i>	<i>comerç</i>	<i>façana</i>
<i>arç</i>	<i>caçar</i>	<i>curaçao</i>	<i>falç</i> (substantiu)
<i>argenç</i>	<i>calç</i>	<i>destroçar</i>	<i>força</i>
<i>arromançar</i>	<i>calça</i>	<i>dolç</i>	<i>França</i>
<i>arronçar</i>	<i>calçotets</i>	<i>dreçar</i>	<i>glaç</i>
<i>avançar</i>	<i>calçar</i>	<i>encalçar</i>	<i>jaç</i>
<i>avenç</i>	<i>cançó</i>	<i>eriçar</i>	<i>jonça</i>
<i>balanç</i>	<i>capçal</i>	<i>eriçó</i>	<i>llaç</i>
<i>balanç</i>	<i>capçana</i>	<i>escorç</i>	<i>llançà</i>
<i>balbuç</i>	<i>capçar</i>	<i>escorça</i>	<i>llançar</i>
<i>boç</i>	<i>capçó</i>	<i>escurçó</i>	<i>llençar</i>
<i>braç</i>	<i>cerç</i>	<i>esmerçar</i>	<i>llenç</i>

<i>llençol</i>	<i>març</i>	<i>plaça</i>	<i>terça</i>
<i>lliça</i>	<i>novençà</i>	<i>plançó</i>	<i>torçar</i>
<i>lliçó</i>	<i>onça</i>	<i>Provença</i>	<i>torçó</i>
<i>lluç</i>	<i>peça</i>	<i>puça</i>	<i>traç</i>
<i>maça</i> (nom	<i>pedaç</i>	<i>raça</i>	<i>traça</i>
d'instrument)	<i>pinça</i>	<i>solaç</i>	<i>variça</i>
<i>mançanilla</i>	<i>pitança</i>	<i>terç</i>	<i>veça</i>

Per a l'ús correcte de la ç és bastant recordar les tres primeres regles i recordar la llista de paraules amb ç. En cas de dubte consulteu un bon Diccionari.

EXERCICIS

a) Copieu les paraules següents i substituïu els punts amb ç o s, segons calga.

<i>desca.ar</i>	<i>dan.ar</i>	<i>can.ar</i>	<i>ofen.a</i>	<i>den.a</i>
<i>defen.a</i>	<i>comen.ar</i>	<i>gla.ar</i>	<i>pan.a</i>	<i>enyoran.a</i>
<i>pen.a</i>	<i>noven.ana</i>	<i>an.a</i>	<i>creen.a</i>	<i>pla.a</i>
<i>balan.</i>	<i>feli.</i>	<i>esperan.ar</i>	<i>dispen.a</i>	<i>divor.</i>

b) Copieu les frases següents i substituïu els punts amb ç o s, segons corresponga:

El senyor X no vol finan.ar el nostre comer. d'arròs.

Tinguem present la renaixen.a del País Valencià.

Cal al.ar, real.ar i exal.ar la llengua valenciana.

El ca.ador va ca.ar un estru. a la porta de sa casa.

Primer m'agafà del bra. i després m'abra.à.

Volia estudiar les lli.ons del mes de mar..

Es va agen.ar un llen.ol de llen..

Apeda.ava una cal.a sense esperan.a de fer-ho bé.

La for.a de la ra.a.

Amb la fal. va tra.ar unes ratlles amb poca tra.a.

Fou un acte auda.ment portat a terme.

Feli.ment la llan.a no va rompre la cap.a de cartó.

Lliçó XXVIII

ÜS DE LA S-SS-Z

135. El valencià posseix una *s* sorda o forta (*savi*, *pensa*, *pas*) i una *s* sonora o suau (*casa*, *nosa*, *grisa*).

136. En principi de paraula el so de *s* sorda és representat per *s*, i el de *s* sonora, per *z*.

EXEMPLES: *Savi*, *sentir*, *sostre*, *zero*, *zèfir*, *zona*.

Igualment es representen enmig de paraula entre una consonant i una vocal.

EXEMPLES: *Dansa*, *premsa*, *dacsa*, *colze*, *donzella*, *benzina*.

EXCEPCIONS: El prefix *trans* (*transatlàntic*) i les paraules *endinsar* i *enfonsar*.

137. Entre dues vocals, el so de *s* sonora és representat generalment per *s*, i el de *s* sorda, per *ss*.

EXEMPLES: *Casa*, *desembre*, *camisa*; *grossa*, *rossa*, *possible*.

138. S'escriu *z* entre vocals per a representar el so de *s* sonora en les paraules cultes d'origen grec, en les terminacions *-zoic* i *-zoari* i en els mots començats per *zoo*.

EXEMPLES: *Amazona*, *àzim*, *trapezi*; *paleozoic*, *protozoari*; *zoologia*, *zootècnia*.

139. S'escriu *s* i no *ss* darrere els prefixos llatins *ante*, *contra*, *entre*, *sobre*, *supra*, *uni*, *bi*, *tri*, i els prefixos grecs *a* (privatiu: *asimètric* = no *simètric*), *anti*, *hipo*, *para*, *mono*, *tri*, *tetra*, *poli*, etc., i es llig sempre *s* sorda.

EXEMPLES:

<i>antesala</i>	<i>sobresaturar</i>	<i>bisectriu</i>	<i>antisocial</i>	<i>monosèpal</i>
<i>contrasegell</i>	<i>suprasensible</i>	<i>trisecció</i>	<i>hiposulfit</i>	<i>disíl·lab</i>
<i>entresuar</i>	<i>unisexual</i>	<i>asèptic</i>	<i>parasintètic</i>	<i>polisulfur</i>

140. S'escriuen amb *s*, *ss* els sufixos de derivació *-as*, *-assa* (*-ass-*), *-is-*, *-issa* (*-iss-*), *-ús*, *-ussa* (*-uss-*), *-dis*, *-dissa*.

EXEMPLES: *Canemàs* (de *càmem*), *cuirassa* (de *cuir*), *vergasada* (de *verga*), *pinassa* (de *pi*). També *carabassa*, *fogassa*, *ra-*

bassa, mostassa; embarassar, granissar, bardissa, llonganissa; canyís (de canya), pedrís (de pedra). També panís, pastís, vernís, mestís... Grogús, grogussa (de groc), malaltús, malaltussa (de malalt).

EXERCICIS

a) Copieu les paraules següents, substituint els punts amb *z* o *ss*, segons calga:

.abata	col.ada	.enat	.odiac	ben.ina
.ina	.ona	.onoritat	dan.ar	.ngur
don.ell	.elador	prem.at	.enital	endin.ava
.ig-ag	tran.ició	tran.itori	.ebra	enfon.a

b) Copieu les paraules següents, substituint els punts amb *s* o *ss*, segons calga:

hortali.a	fra.e	carni.er	anti.emita
mu.eu	plomi.ol	sinte.i	po.e.ió
adhe.ió	pro.àpia	gro.a	poli.ulfur
ve.ar	cri.i	pro.èlit	di.oldre

c) Copieu les paraules següents, substituint els punts amb *ç*, *c* o *z*, segons calga:

en.endre	ama.ones	temen.a	for.a	far.ir
Bi.anci	.igró	descal.ar	.odiac	cator.e
paleo.oic	cabe.a	esmor.ar	o.on	o.ell
.endra	col.e	adre.ar	topa.i	quin.ena

d) Substituiu els punts amb *s*, *ss*, *ç* o *z*, segons calga:

Els go.os es menjaven la carnu.a.

Porta una pelu.a pel coll.

El llaurador herba.ava el bancal.

La coloma.a és bona per als horts.

La duque.a marxà a l'estranger.

Verus és una dee.a de la pagania.

La mestre.a ja fa llegir en valencià a les nenes.

La metge.a llegirà un discurs.

Les imatges poètiques li són fugi.eres.

L'encega la llui.or dels miralls.

Després de grani.ar s'a.erenà l'hora.

Es menjarà la llongani.a que comprí al carni.er.

Lliçó XXIX

SOBRE LES PARAULES COMPOSTES

141. En general les paraules compostes s'escriuen unint els diferents elements en una sola paraula: *capgirar*, *apagallums*, *portamonedes*, perquè tenen la força d'una sola paraula.

142. Quan el primer element acaba en vocal i el segon comença en *r*, *s* o *x*, se separaran amb un guionet.

EXEMPLES: *Busca-raons*, *gira-sol*, *escura-xemeneies*.

143. Quan estan compostes de dos adjectius del tipus *històrico-arqueològic*, també duren guionet.

EXEMPLES: *Físico-matemàtic*, *plano-convexa*, *hispano-americà*, *greco-llatí*. També *sord-mut*.

144. Els prefixos *pseudo*, *sots*, *vice*, *ex*, van seguits, igualment, d'un guionet.

EXEMPLES: *Pseudo-apòstol*, *sots-inspector*, *vice-president*, *ex-secretari*. També *pre-rafaelista*, *no-res* (substantiu), *després-ahir*, *poca-vergonya*, etc.

145. Les paraules *cap-i-cua*, *nord-est*, *adéu-siau*, *bum-bum*, *gori-gori*, *zig-zag*, *vint-i-u*, *vint-i-dos*, etc., s'escriuen separant-ne els elements.

EXERCICIS

Suprimiu el signe + de les paraules compostes que hi ha en les frases següents i substituïu-lo intercalant un guionet o no:

He deixat el capell en el penja+robes.

Va vindre un home cama+sec i barba+ros.

El porta+llapis li costà vint+i+cinc cèntims.

Tenia una botella d'aigua+mel.

Comprà un espanta+mosques després+ahir.

El teu fill és un tasta+olletes i un plora+miques.

El serbo+croata que coneixem és un lletra+ferit.

El vice+president del Comitè hispano+suis.

Després+demà veurem què fa eix poca+pena.

Pren el compta+gotes.

Posa't el guarda+pols.

El sord+mut es dedicava a resoldre trenca+caps.

L'estira+cordeta s'ha fet agrana+carrers.

L'auto+mòbil té trencat el guarda+rodes.

Després de contra+dir ens digué: Adéu+siau.

Has vist ja «La Venta+focs»?

Farem una Exposició Històrico+Arqueològica.

El salta+taulells és un busca+raons.

Antoni és molt prim+mirat.

L'ex+rector collecciona cap+i+cues.

Es una columna pre+romana.

Visitarà el nord+est d'Europa.

Tocaren a mata+degolla.

Es una aigua minero+medicinal.

LECTURA

TEXT RENAIKENTISTA

Plau-me encara parlar la llengua d'aquells savis
que ompliren l'univers de llurs costums e lleis,
la llengua d'aquells forts que acataren los reis,
defengueren llurs drets, venjaren llurs agravis.

Muira, muira l'ingrat que, al sonar en sos llavis
per estranya regió l'accent natiu, no plora,
que, al pensar en sos llars, no es consum ni s'enyora,
ni cull del mur sagrat la lira dels seus avis.

BONAVENTURA CARLES ARIBAU

(La Pàtria.)

Lliçó XXX

SOBRE ELS PRONOMS FEBLES

146. Els *pronoms febles* revestixen formes diferents segons que vagen davant o darrere el verb i aquest comence o termine en consonant o vocal (o *h*). Aquestes formes són:

Primera forma:

me te se nos vos lo la los les li hi ho ne

Segona forma:

'm 't 's 'ns us 'l — 'ls — — — — 'n

Tercera forma:

em et es ens — el — els — — — — en

Cuarta forma:

m' t' s' — — p' p' — — — — n'

147. Quan els pronoms febles van davant el verb s'apostrofen si el verb comença en vocal o *h*.

EXEMPLES: *M'escriu, t'adorms, s'acosta, l'aprovaren, l'han vista, n'ixen moltes.*

Quan va darrere el verb s'ajunten a ell amb un guionet, fora del cas en què calga apostrofar-los. La pronúncia ens guiarà per a escriure'ls correctament.

EXEMPLES: *Doneu-me, posa-li; dona'm, veure'l.*

148. Quan el pronom va davant el verb i forma síl·laba apart s'escriu sense guionet ni apòstrof.

EXEMPLES: *Em diu, us deia, li parla.*

149. Davant o darrere el verb poden anar dos o tres pronoms febles que se separen amb un guionet o bé amb un apòstrof, segons la regla per a un sol pronom. La pronúncia, però, ens serà una bona guia.

EXEMPLES: *Dóna-me-la, espereu-nos-hi, deixa'ns-la, digueu-me'l, pinta-te-la, pinta-te'l, fes-ho; menjar-se-me-la, posar-se-te'l, se te la posa, se m'ho rebenta, se te l'emporta.*

150. Els pronoms febles mai no s'apostrofen per contacte

amb una altra paraula que no siga un verb o un altre pronom feble.

Així, no escriurem: *no'm vol*, sinó *no em vol*; *no ella'l mirava*, sinó *ella el mirava*; *no el pare'ns ho diu*, sinó *el pare ens ho diu*.

EXERCICIS

a) Copieu les paraules següents, separant-ne convenientment amb un apòstrof o guionet, o sense, les combinacions de verb i pronom feble:

<i>diguesme</i>	<i>fesho</i>	<i>portals</i>	<i>esveu</i>	<i>ensescoltava</i>
<i>escriviunos</i>	<i>veshi</i>	<i>portala</i>	<i>lidic</i>	<i>tentenia</i>
<i>rentantte</i>	<i>dune</i>	<i>traureles</i>	<i>elporten</i>	<i>usescriu</i>
<i>banyeuos</i>	<i>escriurem</i>	<i>miraho</i>	<i>elsfan</i>	<i>salça</i>
<i>açarse</i>	<i>mirans</i>	<i>anarhi</i>	<i>laduien</i>	<i>liharespost</i>
<i>escriuli</i>	<i>rentat</i>	<i>trauren</i>	<i>lesjeien</i>	<i>lhatret</i>
<i>traulo</i>	<i>combatreus</i>	<i>emtrau</i>	<i>hopaguen</i>	<i>elshatret</i>
<i>prenlos</i>	<i>perdres</i>	<i>ensmira</i>	<i>hivan</i>	<i>hoescoltava</i>
<i>culla</i>	<i>enviali</i>	<i>etveu</i>	<i>envenen</i>	<i>hihapujat</i>
<i>porteules</i>	<i>portal</i>	<i>usmiren</i>	<i>mescoltava</i>	<i>nhavia</i>

b) Copieu les paraules següents, separant-ne convenientment les combinacions de verb i els dos pronoms febles:

<i>anarmen</i>	<i>donamho</i>	<i>melsdóna</i>	<i>porteunoshi</i>
<i>deixamen</i>	<i>mhopen</i>	<i>cusmel</i>	<i>disnosh</i>
<i>menrecordaré</i>	<i>poseumeles</i>	<i>nomelportes</i>	<i>escriurens</i>
<i>menhapres</i>	<i>melesposa</i>	<i>melhapres</i>	<i>enshodirà</i>
<i>fixarmhi</i>	<i>deixeumela</i>	<i>anemnoson</i>	<i>dónanstes</i>
<i>mhipensaré</i>	<i>melaprenc</i>	<i>ensenrecordem</i>	<i>enslesenvia</i>
<i>fesmho</i>	<i>cullmels</i>	<i>ensnhanportat</i>	<i>enslhandonat</i>

c) Copieu les paraules següents separant-ne convenientment les combinacions de verb i els tres pronoms febles:

<i>semhiconeix</i>	<i>menjarsetel</i>	<i>elsnhiposa</i>
<i>posarsetho</i>	<i>menjarsensel</i>	<i>sensenriu</i>
<i>menjarsetela</i>	<i>setemposa</i>	<i>setelmenja</i>
<i>enslhiposa</i>	(al davant)	<i>setelhamenjat</i>
<i>melhiposa</i>	<i>sensemposa</i>	<i>senselmenja</i>
<i>traumelen</i>	(al davant)	<i>senslhamenjat</i>

MORFOLOGIA

Lliçó XXXI

EL NOM SUBSTANTIU

151. Nom substantiu és la paraula que servix per a anomenar les persones, els animals i les coses. Pot ésser del gènere *masculí* o del *femení*, els quals es diferencien, sovint, solament en la terminació.

152. El femení es forma, generalment, afegint al masculí la terminació *a*.

EXEMPLES: *Fill, filla; forner, fornera; fillol, fillola.*

153. Si el masculí acaba en vocal forta, el femení acaba en *-na*.

EXEMPLES: *Germà, germana; cosí, cosina; lleó, lleona.*

154. Quan el masculí acaba en consonant forta, generalment es canvia en consonant suau seguida de *a*.

EXEMPLES: *Nebot, neboda; llop, lloba; amic, amiga.*

Altres vegades afegix una *a*.

EXEMPLES: *Gat, gata; nét, néta.*

155. A alguns masculins en *s* corresponen femenins en *-ssa*.

EXEMPLES: *Gos, gossa; ós, óssa.*

156. Molts noms masculins passen al femení afegint el sufix *-essa*.

EXEMPLES: *Abat, abadessa; sastre, sastressa.*

El femení de *príncep* és *princesa*.

Els femenins de *emperador, actor* i *institutor* són *emperadriu, actriu, institutriu*.

Els femenins de *rei, heroi* i *gall* són *reina, heroïna* i *gallina*.

157. Hi ha noms que canvien la *e* en què termina el masculí en *a*.

EXEMPLES: *Mestre, mestra; alumne, alumna.*

158. Hi ha noms masculins que tenen un femení d'arrel distinta.

EXEMPLES: *Home, dona; pare, mare; marit, muller.*

159. Hi ha noms d'animals que tenen una mateixa paraula per al masculí i per al femení i es distingixen afegint *mascle* o *femella*.

EXEMPLES: *Rossinyol, escaravat, mosquí.*

160. A molts noms d'ésser i d'objectes els és atribuït gènere, ja que no en tenen de propi. Diem que són masculins si davant d'ells podem posar l'article *el*, i femenins si podem posar l'article *la*.

EXEMPLES: *El llit, el pi*, són masculins, i *la pilota, la carrofa*, són femenins.

161. Hi ha noms en valencià que no tenen el mateix gènere que en castellà i sovint ens hi equivoquem.

EXEMPLES: *L' (el) avantatge*; castellà, *la ventaja*. *El corrent*; castellà, *la corriente*. *El costum*; cast., *la costumbre*. *El senyal*; castellà, *la señal*. *El llegum*; cast., *la legumbre*. *La calor*; cast., *el calor*. *La fi* (= acabament, final); cast., *el fin*.

EXERCICIS

a) Poseu en femení els següents noms masculins:

<i>fillol</i>	<i>cunyat</i>	<i>deixeble</i>	<i>metge</i>	<i>rossinyol</i>
<i>gat</i>	<i>cabrit</i>	<i>sogre</i>	<i>príncep</i>	<i>pinsà</i>
<i>lleó</i>	<i>espòs</i>	<i>sastre</i>	<i>actor</i>	<i>gendre</i>
<i>padrí</i>	<i>gos</i>	<i>diable</i>	<i>gall</i>	<i>cavall</i>

b) Poseu en masculí els següents noms femenins:

<i>neta</i>	<i>loba</i>	<i>apotecariessa</i>	<i>egua</i>	<i>tia</i>
<i>senyora</i>	<i>hereua</i>	<i>institutriu</i>	<i>somera</i>	<i>duquessa</i>
<i>fadrina</i>	<i>alumna</i>	<i>heroïna</i>	<i>reina</i>	<i>emperadriu</i>
<i>òrfena</i>	<i>poetessa</i>	<i>perdiu</i>	<i>princesa</i>	<i>deessa</i>

c) Poseu l'article *el* o *la*, *els* o *les* (segons el gènere que té en bon valencià) en les frases següents:

L'actriu féu molt bé ... paper d'abadessa.

L'escolà no volia fer ... senyal de la creu.

Ens ofega ... calor.
Es menjaven ... llegums del sopar.
... corrent elèctric el llançà a ... corrent de l'aigua.
Té ... costum de gitar-se tard.
... avantatge que porta és de cinc minuts.
... fi de la novel·la no m'agrada.
El mort tenia ... senyal al braç.
S'acaben ... antics costums de l'horta.

LECTURA

TEXT MODERN

Tota la riquesa de la Ribera no és, en realitat, produïda pel Xúquer, que malgrat tot no dóna suficient cabal en determinats moments, perquè l'extensió dels conreus és molta. Per suplir la manca d'aigua s'han fet nombroses perforacions i una gran quantitat de motors eleven aigües per al reg. A banda encara resten algunes sínies. Pot calcular-se en una terça part les terres plantades de tarongers que són regades amb aigua extreta del subsòl, a costa de grans sacrificis econòmics, tan quantiosos que la xifra de diners invertida causaria sorpresa. Es diu que l'aigua elevada per motors en el País Valencià, equival en conjunt a un altre riu Xúquer, i tal vegada no siga exagerada l'expressió, perquè les aigües subterrànies aprofitades —algunes elevades 50 metres i més— representen milions de metres cúbics.

EMILI BÉUT I BELENGUER

(Col·lecció «L'Espiga», 1956.)

Lliçó XXXII

EL PLURAL DELS NOMS

162. El plural dels noms es forma, per regla general, afegint una *s* al singular.

EXEMPLES: *Pare, pares; remei, remeis; ram, rams.*

163. En passar els noms del singular al plural sofríxen, generalment, modificacions.

Els acabats en *a* no accentuada canvien la *a* en *e* seguida de *s*.

EXEMPLES: *Cara, cares; problema, problemes.*

Si aquesta *a* no accentuada va precedida de *c, g, ç, j, qu* o *gu*, no sols canvia la *a* en *e*, sinó la consonant esmentada en *qu, gu, c, g, ç* i *gü*.

EXEMPLES: *Mica, miques; braga, bragues; raça, races; truja, truges; Pasqua, Pasqües; manigua, manigües.*

164. La majoria dels noms acabats en vocal forta forma el plural afegint *-ns* al singular.

EXEMPLES: *Pa, pans; capità, capitans; volcà, volcans.*

N'hi ha, però, d'altres que formen el plural afegint simplement una *s*.

EXEMPLES: *Café, cafés; mercé, mercés; dominó, dominós.*

Els noms *home, orfe, cove, marge, terme, jove, verge, ase, rave*, tant fan el plural en *s* com en *-ns*.

165. Els noms masculins acabats en *ç* formen el plural afegint *os* al singular.

EXEMPLES: *Braç, braços; lluç, lluços; romanç, romanços.*

Els femenins acabats en *ç* afegixen una *s*.

EXEMPLES: *Falç, falçs; calç, calçs.*

166. Els noms acabats en *s* formen el plural afegint *os* al singular.

EXEMPLES: *As, asos; vals, valsos; vers, versos.*

Però els noms plans i esdrúixols acabats en *s* són invariables.

EXEMPLES: *Llapis, òmnibus, cutis, bòreas*.

També són invariables: *Temps, fons, dilluns, dimarts, dimecres, dijous, divendres* i els femenins en *s*.

EXEMPLES: *La pols, les pols*.

167. Hi ha noms en singular acabats en *s* que passen al plural doblant la *s* i afegint *os*.

Són els polisíl·labs acabats en *às, és, is, òs, ós, ús*.

EXEMPLES: *Compàs, compassos; accés, accessos; vernís, vernissos; arròs, arrossos; colós, colossos; pallús, pallussos*.

A més a més, doblen *s* davant *os* els noms *nas, pas, bres, interés, ris, gos, os, ós, cos, cós, mos, tros, bus* i *rus*.

Hi ha excepcions (noms que no doblen la *s* davant *os* en passar al plural): *avis, compromís, país, espòs, abús, andalús* i pocs altres.

168. Els monosíl·labs *as, gas, cas, mas, ras, vas, mes, bes, fris, pis, clos, fus, ús* i *nus* tampoc no doblen la *s* en passar al plural.

169. Els noms acabats en *ix* (palatal fricativa) fan el plural afegint *os* al singular.

EXEMPLES: *Peix, peixos; calaix, calaixos; boix, boixos*.

Així mateix els acabats en *tx* (palatal africada): *despatx, despatxos; capritx, capritxos; cartutx, cartutxos*.

Els acabats en *st, xt, sc* fan el plural segons la regla general afegint *s* al singular.

EXEMPLES: *Gust, gusts; pressupost, pressuposts; pretext, pretexts; bosc, boscs; obelisc, obeliscs*.

Cal dir que els acabats en *st, xt, sc* poden fer també el plural en *os*:

Test, testos; bosc, boscos; disc, discos; trast, trastos.

170. Els noms acabats en *g* (escrita *ig* o *g*) formen el plural afegint una *s* al singular.

EXEMPLES: *Boig, boigs; desig, desigs; roig, roigs*.

També es diuen els plurals en *-os*: *bojos, rojos, mitjos, desitjos, bolitjos, passejos, safaretjos, etc.*

EXERCICIS

a) Passeu al plural els noms següents:

carbó	tapis	pretext	domàs	sofà
obús	espòs	despatx	barnús	quinqué
pedaç	rus	index	crucifix	cabàs
compromís	llapis	abús	esquitx	host
llengua	calaix	colós	post	esforç
dimarts	faig	interés	oca	pluja
gust	sang	cas	pi	pagaré
carro	fre	pes	pasqua	fus
colomí	home	adreç	clixé	corretja
marge	falç	baixà	ongue	bambú
terròs	compàs	farga	pis	ús
sedàs	somris	serp	boix	fracàs
lluç	tramús	huracà	desig	pastís
fred	temps	orfe	canyís	menú
fenomen	greix	lliç	plaça	roig
congrés	passeig	calç	rave	terraplé

b) Passeu al plural en les següents frases tant el subjecte i el verb com els complements.

L'arbre no deixa vore el bosc.

La fusta d'aquesta cadira és d'un faig meu.

Va vindre un home molt lleig.

Aquest peix és prou car.

He comprat el llapis verd.

Un andalús menja anís.

Ara ve l'home de l'ase.

La paret del pis.

El landó té un esquinq.

La pols que cau del tamís.

Lliçó XXXIII

L'ARTICLE

171. Davant els noms s'usa, sovint, una paraula curta anomenada article.

172. L'article pot ésser de dues classes: *definit* o *indefinit*. L'article *definit* servix per a designar no un o més éssers o objectes qualssevol, sinó un o més éssers o objectes determinats.

Així: *Ha vingut EL pare del meu amic* (vol dir no un pare qualsevol, sinó un pare determinat: el del meu amic).

173. Les formes de l'article definit són: *el* (masculí): *el banc*; *la* (femení): *la casa*; reductibles a *l'* (masculí i femení) davant vocal o *h*: *l'elefant, l'escola, l'hort, l'hora*.

El plural de *el* és *els* (*els dies*); el plural de *la* és *les* (*les cadires*).

174. L'article indefinit té les formes *un* (masculí): *un home*; *una* (femení): *una dona*. Es a dir, *un home qualsevol, una dona qualsevol*.

El plural de *un* és *uns* i el plural de *una* és *unes*: *uns carrers, unes danses*.

175. En algunes contrades del País Valencià usen l'article definit davant els noms propis (*article personal*): *el Pere, la Maria, l'Antoni*.

S'usa, encara, com article personal, *en, na, n'*.

EXEMPLES: *En Pere, na Dolors, n'Antònia*; de vegades pren el caràcter de tractament: *En Jaume I, N'Ausiàs March, N'Elisabet de Villena*.

176. Els articles *el* i *els* es contrauen amb les preposicions *a, de* i *per*; les contraccions són: *al, als, del, dels, pel* i *pels*, però *l'* no es contrau davant vocal o *h*.

Així: *A l'hora, de l'arbre, per l'hort*.

177. L'article *la* no es contrau davant paraules femenines començades en *i* o *u* febles (porten o no *h* davant).

EXEMPLES: *La Universitat, la humitat, la idea, la història.*

178. Hi ha noms com *llum, fi, son, vall, clau* i altres, que unes vegades porten l'article *el* i altres *la*, segons què signifiquen. No és igual: *el llum* que *la llum*; *el fi* que *la fi*; *el son* que *la son*; *el vall* que *la vall*; *el clau* que *la clau*.

179. Un cert nombre de noms abstractes acabats en *or* (*amor, ardor, clamor*), que el llenguatge corrent fa masculins, en llenguatge literari poden fer-se femenins, com en valencià antic.

EXEMPLES: *La clamor de les gents; eixa dolor grandíssima; la color obscura de la pell.*

EXERCICIS

Substituïu la ratlleta per l'article definit corresponent davant els noms següents i destrieu-los en dues llistes, l'una de noms masculins i l'altra de femenins:

— <i>taula</i>	— <i>arbre</i>	— <i>hectolitre</i>	— <i>carrers</i>
— <i>llit</i>	— <i>àguila</i>	— <i>galliners</i>	— <i>farbalans</i>
— <i>vespa</i>	— <i>ull</i>	— <i>flors</i>	— <i>padrins</i>
— <i>gat</i>	— <i>ala</i>	— <i>hostes</i>	— <i>temors</i>
— <i>llibre</i>	— <i>herba</i>	— <i>ungles</i>	— <i>fervors</i>
— <i>tinta</i>	— <i>oca</i>	— <i>històries</i>	— <i>hipotenusa</i>

b) Substituïu la ratlleta per l'article indefinit corresponent:

Va vindre — dona a vendre'm — panses.

Hi havia paquets damunt — taula.

No pesà més de — tres lliures.

Passi per — carrer que no coneixia.

Han donat — flors a — senyora.

Passen — homes per la via.

c) Poseu en singular els noms següents:

<i>als hospitals</i>	<i>les ungles</i>	<i>les humitats</i>	<i>pels catòlegs</i>
<i>els humils</i>	<i>els arrossos</i>	<i>les universitats</i>	<i>als homes</i>
<i>dels albat</i>	<i>les egües</i>	<i>les històries</i>	<i>als actors</i>
<i>pels camins</i>	<i>les unitats</i>	<i>dels escorpins</i>	<i>als hostes</i>

Lliçó XXXIV

L'ADJECTIU QUALIFICATIU

180. *Adjectiu* qualificatiu és una paraula que, aplicada a un substantiu, indica una qualitat de l'ésser o de l'objecte designat per aquest substantiu.

EXEMPLES: *Raïm* AGRE; *home* VALENT; *dona* SANTA.

181. Hi ha adjectius que tenen dues terminacions: una masculina i una altra de femenina.

EXEMPLES: *Home* SEC, *dona* SECA; *cavall* BLANC, *egua* BLANCA.

182. En general, l'adjectiu femení es forma afegint una *a* al masculí.

EXEMPLES: *Fred*, *freda*; *mal*, *mala*; *novell*, *novella*.

183. Alguns adjectius masculins terminats en *t* fan el femení en *da*.

EXEMPLES: *Folgat*, *folgada*; *enraonat*, *enraonada*; *apesarat*, *apesarada*; *mut*, *muda*; *buit*, *buida*.

184. Alguns adjectius masculins acabats en *e* i *o* fan el femení substituint la *e* i la *o* per *a*.

EXEMPLES: *Exacte*, *exacta*; *còmode*, *còmoda*; *fofo*, *fofa*.

185. Alguns adjectius terminats en *c* fan el femení en *ga*.

EXEMPLES: *Grec*, *grega*; *groc*, *groga*; *poruc*, *poruga*.

186. Els masculins *oblic*, *inic*, *propinc*, *ventríloc*, passen al femení substituint la *c* per *qua*.

EXEMPLES: *Obliqua*, *iniqua*, *propinqua*, *ventríloqua*.

187. Alguns adjectius terminats en *s* passen al femení doblant la *s* abans de afegir la *a*.

EXEMPLES: *Gras*, *grassa*; *escàs*, *escassa*; *espés*, *espessa*.

188. Els masculins *boig* i *roig* fan el femení *boja* i *roja*. *Mig* i *lleig* fan en el femení *mitja* i *lletja*. *Nul* fa *nulla*, i *tranquil* fa *tranquilla*.

189. Els adjectius terminats en vocal forta formen el femení afegint *na* al masculí.

EXEMPLES: *Bla, blana; ple, plena; bo, bona.*

190. Els adjectius en *au, iu, ou*, passen al femení, generalment, canviant *u* per *v*.

EXEMPLES: *Blau, blava; viu, viva; nou, nova.*

I els acabats en *eu* fan el femení en *ea*.

EXEMPLES: *Europeu, europea; caldeu, caldea; ateu, atea.*

Els adjectius *joliu, hereu, romeu*, fan el femení *joliua, hereua, romeua*.

191. Hi ha adjectius que mantenen per al femení la mateixa terminació que en masculí. Són els adjectius anomenats d'una sola terminació.

EXEMPLES: *Audaç, filial, vulgar, millor, tricolor, constant, amable, insigne, hipòcrita, gran.*

192. Per a saber si un adjectiu és d'una sola terminació o de dues basta notar si en formar el corresponent adverbi terminat en *-ment* s'afegix una *A* entre l'adjectiu i la terminació *-ment*.

De *general* es forma *generalment* (no afegix *A* després de *general*); doncs *general* té una sola terminació. De *clar* es forma *clarAment* (afegix *A* després de *clar*); doncs *clar* té dues terminacions, una per al masculí: *clar*, i una altra per al femení: *clara*.

193. El plural dels adjectius es fa segons les regles dels noms substantius. Cal notar que els d'una terminació acabats en *aç, iç, oç* tenen dues formes en plural: l'una per al masculí i l'altra per al femení.

EXEMPLES: *Feroç, feroços i feroces; audaç, audaços i audaces; feliç, feliços i felices.*

EXERCICIS

a) Copieu els adjectius següents i al costat de cada un d'ells poseu els corresponents femení singular i el masculí i femení plurals:

<i>prim</i>	<i>fals</i>	<i>clar</i>	<i>savi</i>	<i>trist</i>
<i>dolç</i>	<i>car</i>	<i>ferm</i>	<i>brut</i>	<i>adequat</i>
<i>xop</i>	<i>dens</i>	<i>net</i>	<i>inèdit</i>	<i>menut</i>

<i>mut</i>	<i>centrifug</i>	<i>malaltís</i>	<i>seré</i>	<i>hebreu</i>
<i>amic</i>	<i>anàleg</i>	<i>plegadís</i>	<i>valencià</i>	<i>massís</i>
<i>ròneg</i>	<i>pròdig</i>	<i>ros</i>	<i>dejú</i>	<i>tardà</i>
<i>aràbic</i>	<i>precís</i>	<i>boig</i>	<i>efectiu</i>	<i>pobre</i>
<i>llarg</i>	<i>seriós</i>	<i>lleig</i>	<i>tou</i>	<i>esquerre</i>

Així:

Prim, prima, prims, primes.

b) Copieu els adjectius següents, destriant-los en dues llistes, primera els d'una sola terminació i segona els de dues terminacions:

<i>josc</i>	<i>insigne</i>	<i>iracund</i>	<i>alegre</i>	<i>indígena</i>
<i>idiota</i>	<i>esclau</i>	<i>escolar</i>	<i>incòmode</i>	<i>sacríleg</i>
<i>ras</i>	<i>elegant</i>	<i>laic</i>	<i>inert</i>	<i>dòcil</i>
<i>rus</i>	<i>lent</i>	<i>rebel</i>	<i>suau</i>	<i>prudent</i>
<i>negre</i>	<i>geperut</i>	<i>millor</i>	<i>seré</i>	<i>cortés</i>

LECTURA

TEXT MODERN

Com cada dimecres, el senyor Rigau, arquitecte de can Valls; el senyor Costa, decorador de can Valls, i el senyor Miret, administrador de can Valls, van a seure a la taula de sota el calendari, potser per no oblidar, entre glop i glop de vi, que avui és un dia laborable.

Com cada dimecres, el senyor Rigau, arquitecte, amb ulleres d'or i barret gris perla, seu a la dreta. El senyor Costa, decorador, que té una panxa com una sindria i duu una gorra anglesa i un corbatí vermell, seu a l'esquerra. I al mig hi seu el senyor Miret, que va vestit de negre i té les dents corcades i és l'administrador.

JOSEP M. ESPINAS

(Col·lecció «Quart Creixent», 1957.)

Llicó XXXV

L'ADJECTIU DEMOSTRATIU I EL POSSESSIU

194. Són *determinatius* aquells adjectius que posats davant un nom fixen, precisen o limiten el significat del substantiu. Així, quan diem la *meua mare*, apliquem el nom *mare* no a totes les mares, ni a una mare qualsevol, sinó solament a una mare: la *meua*. Doncs la paraula *meua* és un *adjectiu determinatiu*.

195. Hi ha diferents classes d'adjectius determinatius: *demonstratius*, *possessius*, *numerals*, *quantitatius*, *indefinites*, *interrogatius* i *relatius*.

196. Els *adjectius demostratius* són: *aquest*, *aqueix*, *aquell*.

Formes del singular:

MASCULINS: *Aquest* o *est*; *aqueix* o *eix*; *aquell*.

FEMENINS: *Aquesta* o *esta*; *aqueixa* o *eixa*; *aquella*.

Formes del plural:

MASCULINS: *Aquests*, *aquestos* o *estos*; *aqueixos* o *eixos*; *aquells*.

FEMENINS: *Aquestes* o *estes*; *aqueixes* o *eixes*; *aquelles*.

EXEMPLES: *Aquest llibre, est home; aqueixa dona, eixa taula, aquells dies; eixes joves; esta façana.*

El valencià parlat ha abandonat l'ús de *aquest* i *aqueix*; seria, però, convenient reintroduir-los en la llengua literària, al costat d'*est* i d'*eix*.

197. Els *adjectius possessius* són: *meu*, *teu*, *seu*, *nostre*, *vostre*, *llur*.

Formes del singular:

MASCULINS: *Meu*, *teu*, *seu*, *nostre*, *vostre*.

FEMENINS: *Meua*, *teua*, *seua*, *nostra*, *vostra*.

Formes del plural:

MASCULINS: *Meus*, *teus*, *seus*, *nostres*, *vostres*.

FEMENINS: *Meues*, *teues*, *seues*, *nostres*, *vostres*.

EXEMPLES: El meu pare, la meua llibreta, el teu oncle, el seu germà, la nostra associació, les nostres idees.

198. Davant un substantiu, generalment nom de parentiu, els possessius febles *mon, ton, son* reemplacen *el meu, el teu, el seu*.

Formes del singular:

MASCULINS: *Mon, ton son*.

FEMENINS: *Ma, ta, sa*.

Formes del plural:

MASCULINS: *Mos, tos, sos*.

FEMENINS: *Mes, tes, ses*.

EXEMPLES: *Mon cunyat, ton pare, son cosí, ma mare, ses ties*.

199. L'adjectiu possessiu *llur* (en plural *llurs*) vol dir *d'ells* o *d'elles*. No es pot dir: *Ha vingut Antoni i LLUR fill*, ni *ha vingut Maria i LLURS fills*. Però sí que es pot dir: *Han vingut Antoni i Maria i LLUR fill* (el fill d'ells), o *Han vingut Antoni i Maria i LLURS fills* (els fills d'ells).

EXERCICIS

a) Copieu tots els adjectius demostratius i possessius que hi ha en les frases següents i destrieu-los en dues llistes:

En aquella casa vaig trobar el meu gat.

Les vostres filles han portat aquests vestits.

Les teues llibretes no són aquestes, sinó aqueixes.

Aquesta nit aniré a veure la teua obra teatral.

Aquells dies tan emocionants ja no tornaran en ma vida.

Sa germana ha pintat aqueixes teles.

Son sogre viu en aquest poble; hi té sa casa.

Ha gastat tots els teus béns i quelcom dels nostres.

Aqueixos joves escriuen la nostra llengua.

Ma casa és menuda per a aqueixes persones; no hi caben.

b) Copieu les frases següents, adonant-vos de l'ús de *llur*, *llurs*:

Ferran es deixà el seu llibre a casa de son pare.

L'orador no parlava segons els seus principis.

Eixos homes no guanyen ni per a llur menjar.

No sabran posar-se llurs vestits de Carnaval.

Que disposen del llur si volen regalar-se més.

El capità ens parlà de les seues aventures.

No hi podia fer més; era son destí.

No hi podien fer més; era llur destí.

L'anglesa visitava el país en son automòbil i amb els seus gossos.

La mossa cridava les amigues seues.

LECTURA

TEXT MODERN

Terra del meu camí de l'esperança.
Alba sobre el meu temps d'illusió.
Lluna rere el meu sol en delectança.
Eva del meu Adam cara al perdó.
Salva'm, dona muller,
plena del meu voler!

Rosada de les meues flors novelles.
Besada dels meus dies amb les nits.
Corolla on van les meues cinc abelles.
Bresca per a la mel dels meus sentits.
Salva'm, dona muller,
plena del meu voler!

Pa de la meua fam de massa coses.
Alheluia del fang del meu treball.
Roser tocant de maig les meues roses.
Rosari del meu plor sobre la vall.
Salva'm, dona muller,
plena del meu voler!

XAVIER CASP

(Antologia de la Poesia Valenciana.)

Llicó XXXVI

L'ADJECTIU NUMERAL

200. Els *adjectius numerals* servixen per a comptar. Poden ésser: *Cardinals* o *absoluts*, els que ens fan conéixer el nombre (*tres corders*). *Ordinals*, els que ens fan conéixer el lloc o l'ordre (*tercer dia*). *Partitius*, els que indiquen part (*mig litre*). *Col·lectius*, els que expressen un nombre divers d'objectes, pres com a unitat (*dotzena, parell, centenar*).

201. Els numerals cardinals són d'una sola terminació, llevat dels dos primers. Així: *un, una; dos, dues*. I el *cent*, que té la forma femenina en el plural: *cent, dos-cents, nou-centes, cents, centes*. *Unes tisores. Tres-cents capses*.

202. Hi ha numerals simples i n'hi ha de composts. Aquests, en el llenguatge escrit, porten un guionet entre els elements simples. Els composts amb *vint* porten la conjunció *i*, separada també amb guionets. Així: *vint-i-quatre*.

203. Heus ací com s'escriuen els adjectius cardinals:

<i>zero</i>	<i>dotze</i>	<i>vint-i-quatre</i>
<i>u o un, una</i>	<i>tretze</i>	<i>vint-i-cinc</i>
<i>dos, dues</i>	<i>catorze</i>	<i>vint-i-sis</i>
<i>tres</i>	<i>quinze</i>	<i>vint-i-set</i>
<i>quatre</i>	<i>setze</i>	<i>vint-i-vuit</i>
<i>cinc</i>	<i>desset (o disset)</i>	<i>vint-i-nou</i>
<i>sis</i>	<i>divuit</i>	<i>trenta</i>
<i>set</i>	<i>denou (o dinou)</i>	<i>trenta-u, -un, -una</i>
<i>vuit</i>	<i>vint</i>	<i>trenta-dos, dues</i>
<i>nou</i>	<i>vint-i-u, -un, -una</i>	<i>trenta-tres</i>
<i>deu</i>	<i>vint-i-dos, -dues</i>	<i>trenta-quatre...</i>
<i>onze</i>	<i>vint-i-tres</i>	<i>quaranta</i>

<i>cinquanta</i>	<i>cent</i>	<i>mil</i>
<i>seixanta</i>	<i>dos-cents, dues-centes</i>	<i>mil vint</i>
<i>setanta</i>	<i>cinc-cents</i>	<i>dos mil</i>
<i>vuitanta</i>	<i>set-cents</i>	<i>milió</i>
<i>noranta</i>	<i>nou-cents</i>	<i>bilió...</i>

204. Els adjectius ordinals tenen dues terminacions:

<i>primer, primera</i>	<i>onzé, onzena</i>
<i>segon, segona</i>	<i>dotzé, dotzena</i>
<i>tercer, tercera</i>	<i>tretzé, tretzena</i>
<i>quart, quarta</i>	<i>catorzé, catorzena</i>
<i>cinqué, cinquena</i>	<i>quinzé, quinzena</i>
(o bé <i>quint, quinta</i>)	<i>setzé, setzena</i>
<i>sisé, sisena</i>	<i>desseté, dessetena</i>
<i>seté, setena</i>	<i>divuité, divuitena</i>
<i>vuité, vuitena</i>	<i>denové, denovena</i>
<i>nové, novena</i>	<i>vinté, vintena</i>
<i>desé, desena</i>	<i>vint-i-uné...</i>

Tenen tots femení i llevat dels quatre primers, es formen afegint al cardinal corresponent la terminació *-é*.

EXEMPLES: *Trenté, trentena, setanta-nové, setanta-novena...*

205. Els numerals partitius són idèntics als ordinals, i es formen del cardinal mitjançant l'addició de la terminació *-é*. Hi ha, però, la forma especial *mig*; de *terç* i *tercer*, sols s'usa *terç*, com a partitiu; en lloc de *desé, centé* i *milé*, hom usa habitualment *dècim, centèsim* i *mil·lèsim*.

206. A més dels numerals collectius *parell, centenar, miler*, s'usen com a collectius els femenins dels partitius.

EXEMPLES: *Dotzena, vintena, quarantena.*

Hi ha també els proporcionals *doble, triple, quàdruple...*

EXERCICIS

a) Escriure amb lletres els nombres següents: 11, 33, 45, 59, 63, 76, 84, 93, 102, 417, 824, 968, 42.361, 1.027.617.

b) Escriure amb lletres les expressions numèriques de les frases següents:

El dia 1er de maig.

Carrer del 9 d'Octubre.

*Vivia al número 26 de la plaça d'En Jaume I, 3er pis, 2.ª porta.
Ha comprat una 3.ª part de quilo.*

Va nàixer el dia 8 del mes 6^è de l'any 1899.

Estava en la 8.ª fila de butaques.

El tal deixeble fa el 75e de la llista del 2n. curs.

Alfons X és l'anomenat Rei Savi.

Prengué una 12.ª de figues.

La paret té 12 metres amb 0'25 de llarga.

Avui és el dia en què resolc la lliçó XXXVI de Gramàtica.

Som a ... del mes de ... de l'any ...

c) *Escriure amb lletres les expressions numèriques següents:*

	1	1	2	16	22
0'01; 0'07; 0'005;	$\frac{\quad}{4}$	$\frac{\quad}{2}$	$\frac{\quad}{9}$	$\frac{\quad}{24}$	$\frac{\quad}{153}$

L E C T U R A

TEXT CLASSIC

Fón no poc alegre acceptar repòs en tant delitosa posada; mes, per deixar la set que del gran treball dins mi portava, tocant ab los genolls la florida terra, assagí beure en la font de tan gentil aigua. Dins la qual viu una tal nimfa, que seria fallit d'enteniment qui, en sa presència, alguna altra lloara per tan bella. E meravellat per l'extrem de tanta bellea, la primera set tinguí perduda, sens poder apartar los ulls de tan delitosa vista; ne menys tenia atreviment a banyar les mans en la freda aigua, per tocar la tan graciosa nimfa; que més que a Júpiter temia fer-li ofensa.

ROIÇ DE CORELLA

(Segle xv.)

Lliçó XXXVII

L'ADJECTIU QUANTITATIU I L'INDEFINIT

207. Els *adjectius quantitatus* expressen quantitat i responen a la pregunta *quant* i *quanta*. Són: *quant, molt, tant, poc, bastant, que, més, menys, massa, força, gens, prou...*

EXEMPLES: *Quants llibres!, molta gent, tants homes, poc peix.*

208. Aquests adjectius *quantitatus* solen usar-se seguits de la preposició *de*, llevat *massa, força* i *que*.

EXEMPLES: *Molta de feina, gens de ganes...*

209. Són de dues terminacions, tant en el singular com en el plural, els *quantitatus* *quant, molt, tant* i *poc; bastant* sols té una terminació per al singular i una per al plural; i els altres són invariables.

210. Els *adjectius indefinitus* determinen el nom d'una manera vaga i responen a la pregunta *quants* i *quantas*. Són: *un, algun, tot, mateix, cert, altre, tal, cada, cap, qualsevol*.

EXEMPLES: *Algun dia; menja't tot el pa; el seu fill mateix ho confessa; li convenen uns altres aires.*

211. Quan *cada* s'unix a *un* o a *una* es pot dir *cadascun* i *cadascuna* (però no *casquí* ni *casquina*). Són invariables *cada* i *cap*. *Qualsevol* fa el plural *qualssevol*.

EXEMPLES: *Una dona qualsevol; unes dones qualssevol.*

EXERCICIS

a) Passeu al plural les frases següents, i subratlleu els adjectius *quantitatus*:

No sé quanta n'ha demanat.

Teniu pa? Molt.

És un any de poca fruita.

Fa poc negoci.

Benassal és un poble de bastant aigua.

Allà hi ha tanta fadrina com al meu poble.

b) Omplir els buits amb els quantitatius següents: *menys, força, que, més, massa, prou.*

Els antics ... homes eren!

Dóna'm ... pa.

Tu tens ... llibres que jo.

Quan vindràs de la ciutat porta'm ... coses.

Li teniu ... contemplacions.

Ja hi ha ... aigua al safareig.

c) .Passar al plural les frases següents, i subratlleu els adjectius indefinits:

Tens llibres? Sí, en tinc algun.

S'ha menjat tot el pa que tenia ella.

Em donà tota la coca.

És la mateixa tela que m'ensenyà.

Li convé un altre aire.

Tal pare, tal fill.

M'ha dit una certa cosa.

Compra una llibreta qualsevol.

LECTURA

TEXT RENAISSANTISTA

*Mon cor estima un arbre! Més vell que l'olivera,
més poderós que el roure, més verd que el taronger,
conserva de ses fulles l'eterna primavera,
i lluita ab les tormentes que assalten la ribera
com un gegant guerrer.*

MIQUEL COSTA I LLOBERA

(El Pi de Formentor.)

Lliçó XXXVIII

L'ADJECTIU INTERROGATIU, EL RELATIU I EL SUPERLATIU

212. L'*adjectiu interrogatiu* s'usa en les frases interrogatives i sols n'hi ha un: *quin*, el qual té la forma femenina *quina* i els plurals masculí i femení *quins*, *quines*.

EXEMPLES: *Quin* dia fa? *Quines* calces portes?

213. D'*adjectiu relatiu* només n'hi ha un: *qual*, que es fa precedir per l'article definit: *el qual*, i pren la forma femenina *la qual* i els plurals masculí i femení *els quals*, *les quals*.

EXEMPLES: He comprat un llibre, *el qual* llibre diu...

214. Cal recordar que l'*adjectiu* s'unix sempre a un substantiu, i si de vegades no va unit, és que està elidit; i que mai no s'usa sense l'article, dit *adjectiu relatiu compost*.

EXEMPLES: *Quines* coses dius? Dóna almoïna als pobres, *els quals pobres* en tenen necessitat. O hé: Dóna almoïna als pobres, *els quals* en tenen necessitat (elidit *pobres*).

215. L'*adjectiu* que expressa simplement la qualitat d'un substantiu és anomenat *positiu*. Però si expressa un grau elevat és anomenat *superlatiu*.

216. Els *adjectius superlatius* terminen en *-íssim*: *facilíssim*; o en *-èrrim*: *misèrrim*.

Aquest grau es pot expressar també anteposant a l'*adjectiu* la paraula *molt*. De *bo* es fa *boníssim* o *molt bo*; de *lliure* es fa *libèrrim* o *molt lliure*.

EXERCICIS

a) Ompliu els buits de les frases següents amb les diferents formes de l'interrogatiu *quin*:

... *dia vindràs?*

... *hores tens lliures?*

- ... gorra més vella portes?
 ... idees tens?
 ... marca de ràdio t'agrada més?
 ... hora és?
 ... dies podràs vindre?
 ... volums vols?

b) Omplir els buits de les frases següents amb les diferents formes de l'adjectiu *el qual*:

Els cinc sentits del cos, ... són: veure, oir, gustar, oldre i tocar...

Coses noves has dit, respongui jo, ... m'han alegrat.

Són comandes urgents, ... convé servir.

Es una pàgina, a ... pàgina es podrà fer...

Era una comèdia, en ... comèdia treballava...

No trobareu el llaurador, ... llaurador està...

c) Copieu els adjectius següents i a la dreta de cadascun escriviu el superlatiu corresponent:

<i>fosc</i>	<i>lleig</i>	<i>miser</i>
<i>dolç</i>	<i>afable</i>	<i>acre</i>
<i>tendre</i>	<i>noble</i>	<i>gran</i>
<i>admirable</i>	<i>notable</i>	<i>sagrat</i>
<i>cèlebre</i>	<i>agradable</i>	<i>savi</i>
<i>lliure</i>	<i>possible</i>	<i>greu</i>

Així: *Acre, acèrrim.*

Lliçó XXXIX

EL PRONOM

217. *Pronoms* són aquelles paraules que designen una o més persones, animals o coses sense anomenar-les.

EXEMPLES: Quan vindrà *ell*, *me* n'aniré *jo*. En donar-*li* la taronja, *se* la menjarà.

Hi ha diferents classes de pronoms: *Personals*, *demonstratius*, *indefinites*, *interrogatius* i *relatius*.

218. Els pronoms personals poden ésser de:

Primera persona: *jo*, *mi*, *me* (o *em*), *nosaltres*, *nos* (o *ens*), *nós*.

Segona persona: *tu*, *te* (o *et*), *vós* o *vosté*, *vostés*, *vosaltres*, *vos* (o *us*).

Tercera persona: *ell*, *ella*, *li*, *lo* (o *el*), *la*, *ells*, *elles*, *los* (o *els*), *les* i els reflexius *si*, *se* (o *es*).

219. Els pronoms demostratius són: *aquest*, *aqueix*, *aquell*; *açò*, *ço*, *això*, *allò*. Els quatre darrers, neutres, són invariables.

220. Els pronoms indefinites són: *algú*, *ningú*, *cada u* o *cadascú*, *hom*, *tothom*, *altri*, *qualsevol*, *res*, *tot*, *quelcom* o *alguna cosa*, *un*, *una*, *un hom*.

221. Els pronoms interrogatius són: *què* i *qui*. *Què* es referix a coses, i *qui* a persones.

EXEMPLES: *Què* vols? *Qui* ha vingut?

222. Els pronoms relatius són: *que*, *què*, *qui* i *qual*, que és variable i s'usa precedit de l'article. Així: *el qual*, *la qual*, *els quals*, *les quals*.

EXEMPLES: La dama les virtuts de *la qual* foren tan lloades.

223. El pronom personal posseïx formes fortes o accentuades i formes febles o no accentuades.

Els pronoms forts són: *jo*, *mi*, *nosaltres*; *tu*, *vosaltres*; *ell*, *ells*, *ella*, *elles*; *si*; *nós*, *vós*.

Els pronoms febles són: *me, te, se, nos, vos, lo, la, los, les, li, hi, ho, ne.*

(Sobre l'ús dels pronoms febles vegeu §§ 146, 147, 148, 149 i 150.)

EXERCICIS

a) Copieu les frases següents, subratllant-ne els pronoms de totes classes que hi trobeu.

<i>Jo era a casa.</i>	<i>Quan vós vindreu...</i>
<i>Parlaven amb mi</i>	<i>Abans de mi, tu i ell.</i>
<i>Anaven amb nosaltres.</i>	<i>No em coneixien.</i>
<i>Tu no vas vindre</i>	<i>Ens agafaran.</i>
<i>Si ells m'escriuen.</i>	<i>Passen i et veuen.</i>
<i>No eren elles.</i>	<i>No us escolten.</i>
<i>Cadascú per a si.</i>	<i>Es vestixen de pressa.</i>
<i>Nós amb nós.</i>	<i>No fem mal a altri.</i>

b) Extraeu tots els pronoms que trobeu en les frases següents:

Quan rebreu el llibre ens el deixareu.
Aquesta flor no la dones a ningú.
Si ve Antoni, digueu-li que he marxat.
Qui ha comprat això?
Tens paper? —No en tinc.
Penseu en els vostres amics. —Ja hi pensem.
Vostè no sap què tinc ací.
L'escollava la gent del carrer.
Se m'ha perdut un llibre.
Me'ls envia ma tia.
Me l'havia presa, la poma.
Fes-te-la, tota sola, la faena.
Volia el llibre, i ja li l'han donat.
Porta-la a sa mare.
Envieu-nos les lliçons amb lletra clara i espaiada.

c) Destrieu els pronoms de les frases següents i feu-ne amb ells cinc llistes: personals, demostratius, indefinits, interrogatius i relatius:

Quina caixa t'han pres?

*Tothom pot fer el que fa aquell home.
 Tu vas a segar per a altri.
 Qui t'ha donat això?
 La filla del meu amic amb la qual havem parlat...
 Què has comprat?
 Cadascú pot anar per on vullga.
 Són comandes urgents, les quals convé servir.
 Açò que has portat no és allò que et diem.
 La casa de què parlàvem...
 Els xics amb qui anàveu...
 He adquirit quelcom.*

LECTURA

TEXT MODERN

Estesa la comarca des d'uns trenta a uns cinquanta quilòmetres del mar, i tancada entre muntanyes, aquell sembla remot, i el país és d'una prou acusada continentalitat. El tebi alè mediterrani, per arribar a les seues enlairades i amagades terres, ha de pujar costa amunt pel pla estepari del Raspeig i ha de travessar l'aspra i desolada rogalia de Girau, en els contraforts que separen la Foia de la baixura alacantina: roquissars esgrogueïts de l'Escobella, timberes de la serra de Talls, pasturatges sense xara del Montnegre, amb els pins solitaris turmentats per les llargues seques i els vents udoladors i eixuts que baixen de la blavor de les muntanyes cap a la llum eternament daurada del mar...

ENRIC VALOR

(Narracions. «La Revista», Barcelona.)

Lliçó XL

EL VERB

224. *Verb* és una paraula que indica essència, existència, estat, acció o passió, expressant *veu*, *temps*, *nombre*, *persona* i *mode*.

Indica essència en: Jo *sóc* home. Existència en: Déu *és*. Estat en: Nosaltres *estem* sans i bons. Acció en: Antoni *canta* cobles. Passió en: Les cobles *són cantades* per Antoni.

Noteu que sense verb no hi ha proposició gramatical, ço és, expressió de judici.

225. La *veu*, el *temps*, el *nombre*, la *persona* i el *mode* gramaticals són les modificacions que experimenta un verb en con-
jugar-lo (*flexió verbal*), o siga, en variar les terminacions.

Hi ha *veu activa* i *veu passiva*. Activa en: En Pere *pinta una tela*. Passiva en: Una tela *és pintada* per En Pere.

Hi ha *temps present*, *temps passat* i *temps futur*. Present en: Ara *escric*. Passat o pretèrit en: Ahir *llegia*. Futur en: Demà *dibuixaré*.

Hi ha *nombre singular* i *nombre plural*. Singular (una sola persona) en: Ell *practica* un ofici. Plural (més d'una persona) en: Ells *practiquen* l'excursionisme.

Hi ha *primera persona*, *segona persona* i *tercera persona*. Primera: jo, nosaltres. Segona: tu, vosaltres. Tercera: Ell o ella, ells o elles.

Hi ha *mode indicatiu*, *mode subjuntiu* i *mode imperatiu*. Indicatiu: Ells *miren* el camp. Subjuntiu: Li *direm* que *vaja*. Imperatiu: *Vine* de seguida.

226. El verb pot revestir les formes d'*infinitiu*, *gerundi* i *participi*.

L'infinitiu és la forma amb què es designa el verb. Els mots

estimar, bullir, voler, caure, vendre són infinitius i, al mateix temps, noms de verb.

227. Segons la terminació de l'infinitiu, cada verb pertany a un tipus de conjugació o flexió.

Els infinitius terminats en *-ar* (*cantar, tornar, eixugar*) pertanyen a la *primera* conjugació.

Els terminats en *-re* (*caure, rebre, vendre*), els terminats en *-er* (*créixer, poder, fer*) i els terminats en *-r* (*dir, dur*) pertanyen a la *segona* conjugació.

Els terminats en *-ir* (llevat *dir*, de la segona) pertanyen a la *tercera* conjugació (*mentir, cosir, agrair*).

Hi ha, doncs, tres tipus de flexió verbal.

228. En els verbs de la primera conjugació, els acabats en *car*, en *çar*, en *gar*, en *jar*, i en *uar* canvien, respectivament, la *c* en *qu*, la *ç* en *c*, la *g* en *gu*, la *j* en *g* i la *u* en *ü* quan la terminació comença en *e* o *i*.

EXEMPLES:

trencar, trenque, trenquí
començar, comence, comenci
pregar, pregue, pregui
envejar, envege, envegi
obliquar, obliquè, obliquí
enaiguar, enaigüè, enaigüí

En les altres conjugacions, els que acaben en *cer* canvien la *c* en *ç* al final de paraula i davant *a* i *u*; també les terminacions *bs* i *b* canvien en *ps* i *p*, i *ds* i *d*, en *ts* i *t* (però *perdre* fa *perds, perd*).

EXEMPLES:

vèncer, venç, vença, vençut
cabre, caps, cap
pudir, puts put

I els terminats en *gir* canvien la *g* en *j* davant *a*.

EXEMPLES: *Llegir, llija; fugir, fuja.*

EXERCICIS

a) Copieu els infinitius següents posant-los en tres llistes: primera, de verbs de la primera conjugació; segona, de verbs de la segona conjugació, i tercera, de verbs de la tercera conjugació:

començar	evacuar	esgloiar	dir
pregar	tòrcer	pondre	fer
envejar	cabre	plànyer	dur
perdre	absoldre	tenir (o tindre)	beure
témer	valer	venir (o vindre)	haver (o haure)
rebre	ofendre	oblenir	créixer
traduir	obrir	(o obtindre)	nàixer
cruixir	collir	ésser (o ser)	conèixer
pudir	cosir	batre	viure
menysprear	eixir	complaure	contradir
canviar	oir	creure	saber

b) Escriviu les següents formes verbals, substituint els punts per la lletra o lletres corresponents:

ENDERROCAR: *enderro.es, enderro.ara, enderro.em*

ÇAÇAR: *ca.í, ca.ant, ca.en*

MASTEGAR: *maste.í, maste.à, maste.eu*

PUJAR: *pu.en, pu.àrem, pu.í*

LIQUAR: *li.àrem, li.em, li.e*

SOTAIGUAR: *sotai.en, sotai.aràs, sotai.í*

TÒRCER: *tor.uda, tor.a, tor.*

REBRE: *re.í, re., re.s*

PODER: *po., po.s, po.ia*

FREGIR: *fre.ia, fri., fri.a*

Lliçó XLI

L'INDICATIU

229. El mode indicatiu té cinc temps simples: *present*, *pretèrit imperfet*, *pretèrit perfet*, *futur* i *condicional*.

230. Els verbs de la primera conjugació fan la flexió com el verb *portar*.

PORTAR

PRESENT

porte
portes
porta
portem
porteu
porten

IMPERFET

portava
portaves
portava
portàvem
portàveu
portaven

PERFET

portí
portares
portà
portàrem
portàreu
portaren

PERFET PERIFRÀSTIC

vaig portar
vas portar
va portar
vam portar
vau portar
van portar

FUTUR

portaré
portaràs
portarà
portarem
portareu
portaran

CONDICIONAL

portaria
portaries
portaria
portariem
portariieu
portarien

231. La flexió regular de la segona conjugació és com la del verb *batre*.

BATRE

PRESENT

bat
bats
bat
batem
bateu
baten

IMPERFET

batia
baties
batia
batíem
batíeu
batien

PERFET

batí
bateres
baté
batérem
batéreu
bateren

PERFET PERIFRÀSTIC

vaig batre
vas batre
va batre
vam batre
vau batre
van batre

FUTUR

batré
batràs
batrà
batrem
batreu
batran

CONDICIONAL

batria
batries
batria
batriem
batrieu
batrien

En aquesta conjugació se'n troben pocs de regulars; entre ells anotem: *combatre*, *concebre*, *apercebre*, *esprémer*, *rompre*, *perdre*, *plànnyer*, *rebotre*, *rebre*, *témer*, *tòrcer* i *vèncer*.

Cal indicar els següents grups d'irregularitats:

I. Addició d'una *c* (*qu*), *g* (*gu*) o substitució de la darrera lletra radical per aqueixes lletres.

a) PRENDRE.

Present: *prenc*, *prens*, *pren*, *prenem*, *preneu*, *prenen*.

Imperfet: *prenia*...

Futur: *prendré*...

Condicional: *prendria*...

Seguixen aquest model tots els verbs acabats en *-ldre* i *-ndre* (excepte *tindre* i *vindre*), *valer* (o *valdre*) i *soler* (o *soldre*).

En aquests verbs la *d* és eufònica, no forma part del radical i no apareix sinó a l'infinitiu, al futur i al condicional.

b) CRÉIXER, MERÉIXER, NÀIXER.

Present: *cresc, creixes, creix, creixem, creixeu, creixen.*

Perfet: *cresquí, cresqueres...*

c) CONÉIXER, PARÉIXER.

Present: *conec, coneixes, coneix, coneixem, coneixeu, coneixen.*

Perfet: *coneguí, conegueres...*

II. Radical acabat en *u*.

Tots fan el perfet com *beure*: *beguí, begueres...*

a) BEURE, DEURE, PLOURE, MOURE.

Present: *bec, beus, beu, bevem, beveu, beuen.*

Imperfet: *bevia...*

b) TRAURE, JAURE, SEURE, ASSEURE'S, CREURE, RIURE.

Present: *trac, traus, trau, traem, traeu, trauen.*

Imperfet: *treia..., jeia..., seia..., creia..., reia...*

c) COURE, CLOURE, PLAURE, RAURE.

Present: *coc, cous, cou, coem, coeu, couen.*

Imperfet: *coïa, coïes, coïa, coïem, coïeu, coïen.*

232. Dels verbs de la tercera conjugació, una minoria presenten formes pures (*sentir, cruixir, dormir, esmunyir, mentir, bullir, fugir, pudir*, etc.), mentre que la major part prenen la forma incoativa en tot el singular i en la tercera persona del plural del present.

SENTIR (forma pura)

PRESENT

sent

sents

sent

sentim

sentiu

senten

IMPERFET

sentia

senties

sentia

sentiem

sentieu

sentien

PERFET

sentí
sentires
sentí
sentírem
sentíreu
sentiren

PERFET PERIFRÀSTIC

vaig sentir
vas sentir
va sentir
vam sentir
vau sentir
van sentir

FUTUR

sentiré
sentiràs
sentirà
sentirem
sentireu
sentiran

CONDICIONAL

sentiria
sentiries
sentiria
sentiríem
sentiríeu
sentirien

SERVIR (forma incoativa)

PRESENT

servisc
servixes
servix
servim
serviu
servixen

Alguns verbs terminats en *gir*, *xir*, *sir*, *stir* intercalen una *e* eufònica a la segona persona del singular del present d'indicatiu en la forma pura.

Fugir: fuges *Cruixir: cruixes*
Tossir: tusses *Vestir: vistes*

Molts dels verbs que tenen *e* en el radical, la canvien en *i* quan és accentuada.

TENYIR (*renyir*, *afegir*, *fregir*, *llegir*, *vestir*).

Present: *tiny*, *tinys*, *tiny*, *tenyim*, *tenyiu*, *tinyen*.

Altres que hi porten *o*, la canvien en *u* quan és accentuada (mai no en els altres casos).

COSIR (*collir*, *escopir*, *sortir*, *tossir*, *engolir*).

Present: *cus, cuses, cus, cosim, cosiu, cusen.*

Els verbs composts, en general, presenten les mateixes particularitats que els simples.

NOTA: La dessinència de 1.ª persona del present d'indicatiu en els verbs regulars i en alguns d'irregulars és -o a les comarques septentrionals del País Valencià.

EXEMPLES: Jo *porto, bato, sento* i *servixo*.

En la literatura actual, hom trobarà també les formes incoatives *servesc* o *serveixo, serveixes, serveix* i *serveixen*.

EXERCICIS

a) Conjugueu els temps simples d'indicatiu dels verbs *adregar, moure* i *collir*. (Teniu molta cura de l'accentuació.)

b) Copieu les proposicions següents, subratllant-ne els verbs i anotant el temps del verb i la persona:

Estime la meua terra.

Ells canten cançons valencianes.

Canviaven segells de l'àlbum.

Treballarà a favor de la causa.

Nosaltres aniríem tots junts al cinema.

Jo donava un bon consell.

Ajudaren a omplir les garrafes.

Batiem a l'era de l'oncle.

Tu partiràs bé la carn.

Concorregué al Parlament.

Morien com a mosques.

Esmorzen ara que poden.

Lliçó XLII

EL SUBJUNTIU

233. El mode subjuntiu té dos temps simples: el *present* i el *pretèrit imperfet*.

Ara bé; el pretèrit imperfet de subjuntiu té dues formes: la forma en *-r* i la forma en *-s*. Les dues són bones, però els escriptors haurien d'usar més la segona. Nosaltres donarem, però, els paradigmes d'ambdues.

Noteu que la flexió d'aquest temps es forma sempre substituint la desinència *res* de la segona persona singular del perfet d'indicatiu per les terminacions *ra, res, ra, rem, reu, ren, o s, sses, s, ssem, sseu, ssen*.

234. Els verbs de la primera conjugació fan com el model *portar*.

PORTAR

PRESENT

porte
portes
porte
portem
porteu
porten

IMPERFET

portara portàs
portares portasses
portara portàs
portàrem portàssem
portàreu portàsseu
portaren portassen

235. Els verbs regulars de la segona conjugació fan així:

BATRE

PRESENT

bata
bates
bata
batem
bateu
baten

IMPERFET

batera batés
bateres batesses
batera batés
batérem batéssem
batéreu batésseu
bateren batessen

En els grups d'irregulars (vegeu § 231) el subjuntiu es conjuga així:

I. a) **PRENDRE.**

Present: *prenga, prengues, prenga, prenguem, prengueu, prenguen.*

Imperfet: *prenguera..., prenguéis...*

b) **CRÉIXER.**

Present: *cresca, cresques, cresca, cresquem, cresqueu, cresquen.*

Imperfet: *cresquera..., cresqués...*

c) **CONÈIXER.**

Present: *conega, conegues, conega, coneguem, conegueu, coneguen.*

Imperfet: *coneguera..., conegués...*

II. Tots els verbs d'aquest grup segueixen el model de *beure*.

BEURE

Present: *bega, begues, bega, beguem, begueu, beguen.*

Imperfet: *beguera..., beguéis...*

236. Els verbs de la tercera conjugació es conjuguen així:

SENTIR (forma pura)

PRESENT

*sentia
sentes
sentia
sentim
sentiu
senten*

IMPERFET

*sentira sentís
sentires sentisses
sentira sentís
sentírem sentíssem
sentíreu sentísseu
sentiren sentísssen*

SERVIR (forma incoativa)

PRESENT

*servisca
servisques
servisca
servim
serviu
servisquen*

Els verbs que a l'indicatiu canvien la *e* en *i* i la *o* en *u* quan són accentuades, fan el subjuntiu així:

TENYIR

Present: *tinya, tinyes, tinya, tenyim, tenyiu, tinyen.*

COSIR

Present: *cusa, cuses, cusa, cosim, cosiu, cusen.*

NOTA: En la literatura actual el català oriental presenta el subjuntiu en *-i*, amb el següent paradigma: *porti, portis, porti, portem, porteu, portin.*

I per als incoatius: *serveixi, serveixis, serveixi, servim, serviu, serveixin.*

Els nostres clàssics feien 'els incoatius de la següent manera: *servezca, servezques, servezca, servim, serviu, servezquen.*

EXERCICIS

a) Conjugueu els temps simples de subjuntiu dels verbs *passejar, nàixer* i *vestir*. (Fixe's bé, l'exercitant, en l'accentuació.)

b) Extraeu els verbs en subjuntiu de les següents proposicions, i anoteu els temps als quals pertanyen i la persona:

Ell que deixi el sac damunt la taula.

Si jo portara la direcció...

Parla com si tinguera la responsabilitat.

Com ell puga, el negoci anirà bé.

Vullguen o no vullguen, això serà.

Si serviren cafè ja no caldria dir altra cosa.

Si jo em fera una casa al meu gust...

Et pregue que em tornes el llibre.

Vull que em porte a Castelló.

Si trobara qui m'acompanyàs...

Ès interessant que estiguen tots units.

Llicó XLIII

L'IMPERATIU

237. El mode imperatiu té només un temps i manca de la primera persona del singular.

Les terceres persones són sempre les del present de subjuntiu i pròpiament només tenen valor imperatiu en el tractament de *vosté*.

En la conjugació regular la *segona* persona del singular és igual a la *tercera* del singular del present d'*indicatiu*, i la primera i segona del plural són iguals a les respectives dels presents de *subjuntiu* i d'*indicatiu*.

IMPERATIU

<i>porta</i>	<i>bat</i>	<i>sent</i>	<i>servix</i>
<i>portem</i>	<i>batem</i>	<i>sentim</i>	<i>servim</i>
<i>porteu</i>	<i>bateu</i>	<i>sentiu</i>	<i>serviu</i>

Formen així l'imperatiu tots els models irregulars ja estudiats: *prendre*, *créixer*, *conéixer*, *beure*, *traure*, *coure*, *tenyir* i *cosir*.

EXEMPLES:

<i>pren</i>	<i>trau</i>	<i>cus</i>
<i>prenguem</i>	<i>traguem</i>	<i>cosim</i>
<i>preneu</i>	<i>traeu</i>	<i>cosiu</i>

238. Per a la formació de l'imperatiu, els verbs d'irregularitat especial, que s'estudien a la llicó XLVIII, es poden classificar en tres grups:

I. Verbs que segueixen la regla general: *cabre*, *córrer*, *escriure*, *obrir*, *omplir* i *oir*.

Fan el plural segons aqueixa regla, però tenen el singular anòmal:

dur: dus, du haure: heu
tenir: tin, té venir: vine

II. Verbs que prenen totes les persones de les respectives del present de subjuntiu: *estar, poder, saber, ser, veure, voler*.

Fan el singular distint:

caure: cau
dir: digues, dis

El verb *estar* forma un altre imperatiu segons el grup següent.

III. Verbs que prenen totes les persones del present d'indicatiu, és a dir, la tercera del singular com a segona de l'imperatiu, i la primera i segona del plural: *eixir, estar, viure*.

Tenen formes anòmales al singular:

anar: vés
fer: fes
morir: mor, muir

EXERCICIS

a) Conjugueu l'imperatiu dels verbs *combregar, témer, riure, meréixer, perdre, patir, mentir* i *llegir*.

b) Conjugueu tots els temps simples d'indicatiu i subjuntiu, i l'imperatiu dels verbs *encendre* i *renyir*.

(Adone's el lector que cal accentuar degudament les formes verbals que porten accent gràfic.)

Lliçó XLIV

EL GERUNDI I EL PARTICIPI

239. El *gerundi* i el *participi*, així com l'*infinitiu*, són formes *impersonals*. El *gerundi* i l'*infinitiu* són invariables. El *participi* té la flexió d'un adjectiu de dues terminacions.

240. El *gerundi* termina en *ant*, *ent* i *int*, segons que el verb pertanya a la primera, a la segona o a la tercera conjugació (llevat d'*escriure* i *viure* que fan *escrivint* i *vivint*).

Alguns verbs presenten *gerundis* anòmals. Així, dels grups irregulars abans estudiats, els models *prendre*, *beure*, *traure* i *coure* fan *prenent* (sense *d*), *bevent*, *traent* i *coent*.

Els altres, però, tenen la flexió regular.

Així: *Conèixer*, *coneixent*; *cosir*, *cosint*.

241. Hi ha *participis* regulars i irregulars.

Són *regulars* els acabats en *at* per a la primera conjugació, en *ut* per a la segona i en *it* per a la tercera.

EXEMPLES:

cantar: *cantat*, *cantada*, *cantats*, *cantades*

batre: *batut*, *batuda*, *batuts*, *batudes*

servir: *servit*, *servida*, *servits*, *servides*

Són *irregulars* els *participis* que no segueixen aquesta regla general.

242. Alguns dels verbs que formen la flexió segons el model, tenen *irregular* el *participi*. Són:

<i>admetre</i> , <i>admés</i>	<i>metre</i> , <i>mes</i>
<i>atényer</i> , <i>atés</i>	<i>permetre</i> , <i>permés</i>
<i>constrényer</i> , <i>constret</i>	<i>prometre</i> , <i>promés</i>
<i>emetre</i> , <i>emés</i>	<i>sotmetre</i> , <i>sotmés</i>
<i>empényer</i> , <i>empés</i>	<i>cobrir</i> , <i>cobert</i>
<i>estrényer</i> , <i>estret</i>	<i>imprimir</i> , <i>imprés</i>

Altres verbs regulars tenen dos participis. Són:

fényer, fenyut i fengut
pertànyer, pertanyut i pertangut
plànyer, planyut i plangut
tòrcer, torçut i tort
complir, complit i complert
establir, establít i establert
oferir, oferit i ofert
reblir, reblit i reblert
sofrir, sofrit i sofert
suplir, suplít i suplert

Destòrcer, però, i *retòrcer* fan només *destorçut* i *retorçut*.

243. Quant als grups d'irregulars ja estudiats, cal distingir en la formació del participi:

I. a) Model *prendre*.

Verbs acabats en *endre*: participi, en *es*.

EXEMPLES:

<i>despendre, despés</i>	<i>ofendre, ofés</i>
<i>encendre, encés</i>	<i>suspendre, suspés, etc.</i>

Però *vendre* fa *venut*.

Terminats en *oldre*: participi, en *olt*.

EXEMPLES:

<i>absoldre, absolt</i>	<i> moldre, mòlt </i>
<i>dissoldre, dissolt</i>	<i> toldre, tolt, etc. </i>

EXCEPCIONS:

doldre, dolgut
oldre, olgut
soldre (o soler), solgut

Tenen també participis irregulars:

<i>caldre, calgut</i>	<i>romandre, romàs</i>
<i>cerndre, cernut</i>	<i>tondre, tos</i>
<i>fondre, fos</i>	<i>valer (o valdre), valgut</i>
<i>pondre, post</i>	

- b) *Créixer*: participi, *crescut*.
 c) *Conéixer*: participi, *conegut*.

II. Els verbs de radical acabat en *u* fan:

- a) *Beure, begut*.
 Igual *deure, ploure i moure*.
- b) *Traure, tret* *asseure's, assegut*
jaure, jagut *creure, cregut*
seure, segut *riure, rist i rigut*
- c) *Coure, cuit i cogut* *ploure, plagut*
cloure, clos *raure, ras i ragut*

Els verbs d'irregularitat especial (lliçó XLVIII) presenten igualment anomalies en la flexió del participi.

EXERCICIS

a) Escriviu el gerundi dels següents verbs: *volar, admetre, plànyer, resoldre, estendre, difondre, renàixer, incloure, bestraure, malvendre, afegir, vestir i descobrir*.

(Fixeu-vos en els verbs composts, els quals segueixen la irregularitat del simple.)

b) Escriviu els participis dels verbs indicats en l'exercici anterior, en singular i en plural, en masculí i en femení.

c) Conjugueu les formes impersonals i tots els temps simples d'indicatiu i subjuntiu i l'imperatiu del verb *deure*.

Lliçó XLV

ELS VERBS AUXILIARS

244. Són verbs auxiliars els que servixen per a la formació dels temps composts dels altres verbs.

245. Són auxiliars els verbs *haver* i *ésser* (o *ser*).

246. Els verbs auxiliars tenen formes simples i formes compostes.

247. El verb *haver* quan és auxiliar no té imperatiu, però sí que en té quan *haver* és sinònim d'*haure*, és a dir, quan és verb actiu i indica *posseir, tenir*.

248. El verb *ésser* (o *ser*), auxiliar, servix per a formar la veu passiva dels altres verbs.

249. La flexió del verb *haver* en els temps simples fa així:

HAYER

GERUNDI: *Havent*.

PARTICIPI: *Hagut, haguda, haguts, hagudes*.

INDICATIU:

PRESENT	IMPERFET	PERFET
<i>he, haig</i>	<i>havia</i>	<i>haguí</i>
<i>has</i>	<i>havies</i>	<i>hagueres</i>
<i>ha</i>	<i>havia</i>	<i>hagué</i>
<i>havem, hem</i>	<i>haviem</i>	<i>haguérem</i>
<i>haveu, heu</i>	<i>haviéu</i>	<i>haguéreu</i>
<i>han</i>	<i>havien</i>	<i>hagueren</i>

FUTUR

CONDICIONAL

<i>hauré</i>	<i>hauria</i>	<i>haguera</i>
<i>hauràs</i>	<i>hauries</i>	<i>hagueres</i>
<i>haurà</i>	<i>hauria</i>	<i>haguera</i>
<i>haurem</i>	<i>hauríem</i>	<i>haguérem</i>
<i>haureu</i>	<i>hauríeu</i>	<i>haguéreu</i>
<i>hauran</i>	<i>haurien</i>	<i>hagueren</i>

SUBJUNTIU :

PRESENT

haja
hages
haja
hàgem
hàgeu
hagen

IMPERFET

haguera *hagués*
hagueres *haguesses*
haguera *hagués*
haguérem *haguéssem*
haguéreu *haguésseu*
hagueren *haguessen*

250. Quan *haver* no és auxiliar fa :

HAVER o HAURE

INDICATIU :

PRESENT

hec
heus
heu
havem
haveu
heuen

SUBJUNTIU :

PRESENT

haga
hagues
haga
haguem
hagueu
haguen

IMPERATIU :

heu
haguem
haveu

Hi ha la forma *heus* precedint l'adverbi *ací*, i també les formes *jas*, *jau*, per a les segones persones del singular i plural.

251. La flexió de l'auxiliar *ser* o *ésser* en els temps simples és així :

SER o ESSER

GERUNDI: *Sent* o *essent*.

PARTICIPI: *Estat*, *estada*, *estats*, *estades*.

INDICATIU :

PRESENT

sóc
ets
és
som
sou
són

IMPERFET

era
eres
era
érem
éreu
eren

PERFET

fui
fores
fou, fón
fórem
fóreu
foren

PERFET PERIFRÀSTIC

vaig ser
vas ser
va ser
vam ser
vau ser
van ser

FUTUR

seré
seràs
serà
serem
sereu
seran

CONDICIONAL

seria fóra
series fores
seria fóra
seriem fórem
serieu fóreu
serien foren

SUBJUNTIU :

PRESENT

sigu
sigues
siga
siguem
sigueu
siguen

IMPERFET

fóra fos
fores fosses
fóra fos
fórem fóssem
fóreu fósseu
foren fossen

IMPERATIU

sigues
siguem
sigueu

EXERCICIS

«Les paraules afables que la celsitud de la majestat vostra ha dites alegrarien l'ànima d'aquell famós cavaller, si les hagués oïdes, que la sua ànima fóra exalçada fins en lo novèn cel, com la fama del vostre nom resplendeix sobre totes les altres donzelles del món, en gràcia, bellea, virtut e dignitat, e jo no seria suficient a poder satisfer en paraules ni en obres lo gran donatiu que la celsitud vostra li ha ofert de la vostra noble persona.»

Tirant lo Blanc (segle XV^è)

a) Copieu aquest text clàssic i subratlleu-ne tots els verbs, simples i composts.

b) Anoteu el temps al qual pertany cadascun dels verbs.

Així: *Ha dites*: Pretèrit indefinit d'indicatiu del verb *dir*. Tercera persona del singular. El participi va concordat segons es feia antigament.

LECTURA**TEXT MODERN**

S'agenollà la tarda en el crepuscle,
la muntanya engolí, àvida, el sol;
planà el silenci, la terra es féu més bruna
i com un crit de joia s'encengueren a l'una
enmig del cel la lluna
i en l'arbre el rossinyol.

JOSEP M. PALAU I CAMPS

(*La Font de les Tortugues.*)

Lliçó XLVI

ELS TEMPS COMPOSTS

252. Els temps composts dels verbs es formen anteposant a llur participi els temps simples del verb *haver*.

253. Els temps composts són:

L'*infinitiu compost* format per l'infinitiu i un participi: *haver estimat*.

El *gerundi compost*, format pel gerundi i un participi: *havent estimat*.

254. El mode indicatiu té cinc temps composts:

El *pretèrit indefinit*, format pel present i un participi: *he estimat*.

El *pretèrit plusquamperfet*, format pel pretèrit imperfecte i un participi: *havia estimat*.

El *pretèrit anterior*, format pel pretèrit perfecte i un participi: *haguí estimat*.

El *futur compost*, format pel futur i un participi: *hauré estimat*.

I el *condicional compost*, format pel condicional i un participi: *hauria estimat*.

Aquest darrer temps, condicional compost, té dues formes: la indicada, formada per *hauria*, i la formada per *haguera*: *hauria estimat*, o *haguera estimat*.

255. El mode subjuntiu té dos temps composts:

El *passat*, format pel present de subjuntiu i un participi: *haja estimat*.

I el *plusquamperfet*, format pel pretèrit imperfecte de subjuntiu i un participi: *hagués estimat*.

256. La conjugació completa del verb és, generalment, exposada en l'ordre següent:

PARTIR

Infinitiu	Infinitiu compost
<i>partir</i>	<i>haver partit</i>
Gerundi	Gerundi compost
<i>partint</i>	<i>havent partit</i>

PARTICIPI

partit, partida, partits, partides

INDICATIU

Present	Indefinit
<i>partisc...</i>	<i>he partit</i>
Imperfet	Plusquamperfet
<i>partia...</i>	<i>havia partit</i>
Perfet	Anterior
<i>partí...</i>	<i>haguí partit...</i>
Futur	Futur compost
<i>partiré...</i>	<i>hauré partit</i>
Condicional	Condicional compost
<i>partiria...</i>	<i>hauria partit</i>
	<i>haguera partit</i>

SUBJUNTIU

Present	Passat
<i>partisca...</i>	<i>haja partit</i>
Imperfet	Plusquamperfet
<i>partira...</i>	<i>haguera partit...</i>
<i>partís...</i>	<i>hagués partit...</i>

IMPERATIU

partix...

EXERCICIS

Donau la conjugació completa, o siga, en totes les seues formes simples i compostes, dels verbs *rompre* i *dormir*.

Lliçó XLVII

LES CONJUGACIONS PERIFRASTIQUES

257. En estudiar els temps del mode indicatiu anotarem que el pretèrit perfet era, en el verb portar, *portí*. Aquest mateix perfet, simple, l'expressarem amb idèntica significació per una perífrasi que es forma anteposant a l'infinitiu simple del verb que es conjuga els mots *vaig*, *vas* (o *vares*), *va*, *vam* (o *vàrem*), *vau* (o *vàreu*), *van* (o *varen*).

EXEMPLES: *Vaig portar*, *vas portar*, *va portar*, etc., que equivalen, respectivament, a *portí*, *portares*, *portà*, etc.

Anàlogament, en lloc de *haguí portat*, *hagueres portat*, etc., es pot dir *vaig haver portat*, *vas haver portat*, etc.

Corresponent a perfet perifràstic de l'indicatiu, existix en el nostre idioma un perfet perifràstic de subjuntiu.

EXEMPLES: *Vaja portar*, *vages portar*, *vaja portar*, *vàgem portar*, *vàgeu portar*, *vagen portar*.

258. La proposició *Antoni escriu la lliçó* pot ésser redactada amb idèntica significació en la forma: *La lliçó és escrita per Antoni*. Aquesta és la forma o *veu passiva*.

259. La veu passiva es conjuga amb els temps del verb *ésser* i el participi del verb que es vol conjugar. Així, són formes de la veu passiva del verb *portar*:

Infinitiu: *ésser* o *ser portat*.

Gerundi: *essent* o *sent portat*.

Present: *sóc portat*, etc.

Imperfet: *era portat*, etc.

Perfet: *fui portat* o *vaig ser portat*, etc.

Indefinit: *he estat portat*, etc.

Anterior: *haguí estat portat* o *vaig haver estat portat*, etc.

Futur: *seré portat*, etc.

Condicional: *seria portat*, etc.

Present de subjuntiu: *sigu portat*, etc.

Imperfet de subjuntiu: *fos portat* o *fóra portat*, etc.

260. Quan s'expressa l'acció del verb com una obligació a complir, hom fa ús d'una perífrasi. Així: *He d'estudiar la Gramàtica*. Aquest mode d'obligació es forma, sempre, amb el verb *haver* en el temps respectiu, seguit de la preposició *de* i de l'infinitiu del verb que hom conjuga.

EXEMPLES:

Perfet: *haguí de córrer...*

Plusquamperfet: *havia hagut de pagar...*

Aquesta veu obligativa fa la forma impersonal així: *cal cantar*, o *s'ha de cantar* o *hom ha de cantar*, però és inadmissible dir *hi ha que cantar*.

Algú, erròniament, usa el verb *tenir* en el mode d'obligació. No s'ha de dir *tinc d'anar* o *tingui que anar a casa*, sinó *haig d'anar* o *haguí d'anar a casa*. Aquestes darreres formes són les úniques correctes, perquè usen el verb *haver*.

EXERCICIS

a) Gireu els verbs de les frases següents, de pretèrit perfet simple d'indicatiu, en la forma perífràstica.

Anit aní al teatre.

Escrigueres la lliçó corresponent.

Pintà un paisatge de l'horta.

Sota un pi berenàrem tots els de la família.

Contemplàreu una posta de sol.

Els gossos mossegaren una xiqueta.

b) Gireu les frases següents, de verb en veu activa, en frases de veu passiva:

En Jaume pronuncia un discurs.

Jo toque l'anella de la porta.

Martorell escriví «Tirant lo Blanc».

L'arquitecte dirigix les obres del pont de la Mar i els picapedrers piquen les pedres.

La música escoltaves tu.

El pare havia besat la seua filla.

La Glòria collia flors i la Maria cosia la roba.

Ell cantava una cançó popular.

El mestre estima els deixebles.

El caçador caçava els conills.

c) Corregiu en les frases següents l'ús incorrecte del verb *tenir*:

Tenia d'anar a Barcelona i tenia que parlar en públic.

El muixeranguer d'Algemesi té que alçar l'infant.

Tenia llibres que tenia que deixar als amics.

Tinc que esmorzar.

Si véns tu no tindrè que anar jo.

Tinguí que llevar-me massa de matí.

d) Conjugueu els modes d'obligació (tots els temps simples i composts) del verb *anar*.

LECTURA

TEXT MODERN

Començarem a regirar calaixos i racons. El marmessor i els hereus probables cregueren més digne i més discret no moure's de la terrassa. Cercàrem els nebots, mans innocents, i la germana. Aquella invasió de la intimitat resultava impúdica. Però ja, contristats, ho dèiem: «Quin remei?» Traguérem la roba, vella i mostosa —perquè la pulcritud de l'oncle era més tost espiritual—, amb records de polsim de tabac i borra a les butxaques. Camises de seda crua esfilagarsades, del temps de les vaques grasses, abans de la guerra, quan els senyors no havien mester saber comptar gaire més enllà del cent. Roba estantissa, ja sense objecte, vestits de fantasma...

JAUME VIDAL ALCOVER

(Col·lecció «Quart Creixent».)

Lliçó XLVIII

ELS VERBS IRREGULARS

261. En tot verb es distingixen dues parts: el *radical* i la *terminació*. El radical és la primera part del verb i d'on es deriva tota la flexió. La terminació és la segona part, i varia segons la persona, el nombre, el temps i el mode. En el verb *amar*, el radical és *am* i la terminació és *ar*. En el verb *rebre*, el radical és *reb* i la terminació, *re*. En el verb *partir*, el radical és *part* i la terminació, *ir*.

Són verbs *regulars* els que en llur conjugació no alteren els radicals. I són verbs *irregulars* els que en conjugar-los alteren els radicals o bé no fan regulars les terminacions o bé alteren els radicals i les terminacions.

262. Hi ha verbs que canvien alguna lletra del radical —alteració ortogràfica— per tal de conservar la mateixa pronúncia. (Vegeu § 228.)

D'altres intercalen una *e* eufònica. (Vegeu § 232.)

Alguns verbs tenen la irregularitat només en el participi. (Vegeu § 242.)

En estudiar la flexió verbal (lliçons XLI, XLII, XLIII i XLIV) hem vist la conjugació completa, per grups, de molts verbs anòmals.

Ací anotarem les irregularitats especials. Cal advertir que els temps no esmentats segueixen el model general segons la flexió corresponent.

263. De la primera conjugació són irregulars els verbs *anar*, *dar* i *estar*.

ANAR

INDICATIU:

Present: *vaig, vas, va, anem, aneu, van.*

Futur: *aniré...*

Condicional: *aniria...*

SUBJUNTIU:

Present: *vaja, vages, vaja, anem, aneu, vagen.*IMPERATIU: *vés, anem, aneu.*

DAR

Es defectiu. Se n'usen les formes següents:

Gerundi: *dant*. Participi: *dat, dada*.

INDICATIU:

Present: Plural: *dem, deu*.Imperfet: *dava...*Perfet: *di, dares... vaig dar...*Futur: *daré...*Condicional: *daria...*

SUBJUNTIU:

Present: Plural: *dem, deu*.Imperfet: *dara... das...*IMPERATIU: *da, dem, deu.*

ESTAR

INDICATIU:

Present: *estic, estàs, està, estem, esteu, estan.*Perfet: *estiguí, estigueres...*

SUBJUNTIU:

Present: *estiga, estigues, estiga, estiguem, estigueu, estiguen.*Imperfet: *estiguera... estigués...*IMPERATIU: *està, estem, esteu, estigues, estiguem, estigueu.*

264. En la segona conjugació, a més dels agrupaments de verbs irregulars estudiats, hi cal anotar algunes irregularitats especials.

CABRE

INDICATIU:

Present: *cap, caps, cap, cabem, cabeu, caben.*

SUBJUNTIU:

Present: *càpia, càpies, càpia, capiem, capieu, càpien.*

CAURE

Gerundi: *caent*. Participi: *caigut*.

INDICATIU:

Present: *caic, caus, cau, caem, caeu, cauen*.

Imperfet: *queia...*

Perfet: *caiguí, caigueres...*

SUBJUNTIU:

Present: *caiga...*

Imperfet: *caiguera... caigués...*

IMPERATIU: *cau, caiguem, caiguen*.

CORRER

Gerundi: *corrent*. Participi: *corregut*.

INDICATIU:

Present: *córrec, corres, corre, correm, correu, corren*.

Perfet: *correguí, corregeres...*

SUBJUNTIU:

Present: *córrega...*

Imperfet: *correguera... corregués...*

265.

DIR

Gerundi: *dient*. Participi: *dit, dita*.

INDICATIU:

Present: *dic, dius, diu, diem, dieu, diuen*.

Imperfet: *deia... (o dia...)*.

Perfet: *diguí, digueres...*

SUBJUNTIU:

Present: *diga...*

Imperfet: *diguera... digués...*

IMPERATIU: *digues (o dis), diguem, diguen*.

DUR

Gerundi: *duent*. Participi: *dut, duta*.

INDICATIU:

Present: *duc, dus (duus), du (duu), duem, dueu, duen*.

Imperfet: *duia...*

Perfet: *duguí, dugueres...*

SUBJUNTIU:

Present: *duga, dugues, duga, duguem, dugueu, duguen.*Imperfet: *duguera... dugués...*IMPERATIU: *dus (o du), duguem, dueu.*

ESCRIURE

Gerundi: *escrivint.* Participi: *escrit, escrita.*

INDICATIU:

Present: *escric, escrius, escriu, escrivim, escriviu, escriuen.*Imperfet: *escrivia...*Perfet: *escriví, escrivíres... escriguí, escrigueres...*

SUBJUNTIU:

Present: *escriga, escrigues, escriga, escriguem, escrigueu, es-*
*criguen.*Imperfet: *escrivira... escrivís... escriguera... escrigués...*

266.

FER

Participi: *fet, feta.*

INDICATIU:

Present: *faig (o faç), fas, fa, fem, feu, fan.*Imperfet: *feia...*Perfet: *fiu, feres, féu, férem, féreu, feren.*Futur: *faré...*Condicional: *faria...*

SUBJUNTIU:

Present: *faça, faces, faça, fem, feu, facen.*Imperfet: *fera... fes...*IMPERATIU: *fes, fem, feu.*

PODER

Participi: *pogut.*

INDICATIU:

Present: *puc, pots, pot, podem, podeu, poden.*Perfet: *poguí, pogueres...*Futur: *podré...*Condicional: *podria...*

SUBJUNTIU:

Present: *puga, pugues, puga, puguem, pugueu, puguen.*Imperfet: *poguera... pogués...*IMPERATIU: *pugues, puguem, pugueu.*

EXERCICIS

- a) Escriviu la conjugació completa del verb *desfer*.
 b) Escriviu la conjugació dels temps simples del verb *ocórrer*.
 c) Escriviu els presents d'indicatiu i de subjuntiu i l'imperatiu dels verbs *recaure*, *contradir* i *endur-se*.

Així:

Present: *m'enduc, t'endús, s'endú, ens enduem, us endueu, s'enduen.*

(L'exercitant ha de practicar escrivint totes les persones, tant del singular com del plural.)

LECTURA

TEXT CLASSIC

Colguen les gents ab alegria festes,
 lloant a Déu, entremesclant deportes;
 places, carrers e delitables horts
 sien cercats ab recont de grans gestes;
 e vaja io los sepulcres cercant,
 interrogant ànimes infernades,
 e respondran, car no són companyades
 d'altre que mi en son continu plant.

Llir entre cards: vós sabeu, e io sé,
 que es pot bé fer hom morir per amor.
 Creure de mi que só en tal dolor,
 no fareu molt que hi doneu plena fe.

AUSIAS MARCH

(Segle xv.)

Lliçó XLIX

ELS VERBS IRREGULARS

(Continuació)

267.

SABER

INDICATIU:

Present: *sé, saps, sap, sabem, sabeu, saben.*

Futur: *sabré...*

Condicional: *sabria...*

SUBJUNTIU:

Present: *sàpia, sàpies, sàpia, sapiem, sapieu, sàpien.*

IMPERATIU: *sàpies, sapiem, sapieu.*

VEURE (o VORE)

Gerundi: *veent*. Participi: *vist, vista*.

INDICATIU:

Present: *veig, veus, veu, veem, veeu, veuen.*

Imperfet: *veia...*

Perfet: *viu, veres, véu, vérem, véreu, veren.*

Futur: *veuré... (o voré...)*.

Condicional: *veuria... (o voria...)*.

SUBJUNTIU:

Present: *veja, veges, veja, vegem, vegeu, vegen.*

Imperfet: *vera... veés...*

IMPERATIU: *veges, vegem, vegeu.*

268.

VIURE

Gerundi: *vivint*. Participi: *viscut*.

INDICATIU:

Present: *visc, vius, viu, vivim, viviu, viuen.*

Imperfet: *vivia...*

Perfet: *visquí, visqueres...*

SUBJUNTIU:

Present: *visca, visques, visca, visquem, visqueu, visquen.*Imperfet: *visquera... visqués...*IMPERATIU: *viu, vivim, viviu.*

VOLER

Participi: *volgut.*

INDICATIU:

Present: *vull, vols, vol, volem, voleu, volen.*Perfet: *volguí, volgueres...*Futur: *voldré...*Condicional: *voldria...*

SUBJUNTIU:

Present: *vullga, vullgues, vullga, vullguem, vullgueu, vullguen.*Imperfet: *volguera... volgués...*IMPERATIU: *vullgues, vullguem, vullgueu.*269. Els verbs *obrir* i *omplir* presenten la mateixa irregularitat.

OBRIR

Participi: *obert, oberta.*

INDICATIU:

Present: *òbric, obris, obri, obrim, obriu, obrin.*

SUBJUNTIU:

Present: *òbriga, òbrigues, òbriga, obriguem, obrigueu, òbriguen.*

OMPLIR

Participi: *omplert, omplerta.*

INDICATIU:

Present: *òmplic, omplis, ompli, omplim, ompliu, omplin.*

SUBJUNTIU:

Present: *òmpliga, òmpligues, òmpliga, ompliguem, ompligueu, òmpliguen.*

270.

EIXIR

INDICATIU:

Present: *isc, ixes, ix, eixim, eixiu, ixen.*Perfet: *isquí, isqueres...*

SUBJUNTIU:

Present: *isca, isques, isca, isquem, isqueu, isquen.*

Imperfet: *isquera... isqués...*

IMPERATIU: *ix, eixim, eixiu.*

MORIR

Participi: *mort, morta.*

INDICATIU:

Present: *muir (o morc), mors, mor, morim, moriu, moren.*

SUBJUNTIU:

Present: *maira, maires, maira, morim, moriu, muiren.*

IMPERATIU: *muir (o mor), morim, moriu.*

271.

OIR

INDICATIU:

Present: *oig, ous, ou, oïm, oïu, ouen.*

Imperfet: *oia...*

Perfet: *oí, oïres...*

SUBJUNTIU:

Present: *oja, oges, oja, ogem, ogeu, ogen.*

Imperfet: *oïra... oïs...*

IMPERATIU: *ou, ogem, oïu.*

272.

TENIR (o TINDRE)

Gerundi: *tenint.* Participi: *tingut.*

INDICATIU:

Present: *tinc, tens, té, tenim, teniu, tenen.*

Perfet: *tinguî, tingueres...*

Futur: *tindrê...*

Condicional: *tindria...*

SUBJUNTIU:

Present: *tinga, tingues, tinga, tinguem, tingueu, tinguen.*

Imperfet: *tinguera... tingué...*

IMPERATIU: *tin, tinguem, teniu.*

VENIR (o VINDRE)

Gerundi: *venint*. Participi: *vingut*.

INDICATIU:

Present: *vinc, véns, ve, venim, veniu, vénen*.

Perfet: *vinguí, vingueres...*

Futur: *vindré...*

Condicional: *vindria...*

SUBJUNTIU:

Present: *vinga, vingues, vinga, vinguem, vingueu, vinguen*.

Imperfet: *vinguera... vingúes...*

IMPERATIU: *vine, vinguem, veniu*.

273. Els verbs *lluir* i *pruir* (sinònim de *picar*) tenen llur irregularitat a la segona i tercera persones del singular del present d'indicatiu, que és un radical amb diftong en *u*.

EXEMPLES: *Lluus, lluu; pruus, pruu*.

EXERCICIS

a) Escriviu la conjugació dels temps simples dels verbs *conviure* i *abstenir-se*.

b) Subratlleu els verbs de les frases següents, anotant a la fi de cada una el mode, temps, persona i nombre corresponents:

Antoni dormí tota la nit.

Cruixen les posts del llit.

Servirem el llibre.

El dia de demà fugiràs de casa.

Sostenia la canya de l'emparrat.

Jo voldria el teu llibre.

Cavar i llaurar, faenes de llaurador.

Ha crescut molt aquesta parra.

Fuig del meu costat.

Portava una capsa a casa la padrina.

Mengí una coca ensucrada.

Oh, ansiada llibertat espiritual!

Llicó L

L'ADVERBI

274. L'adverbi modifica i determina la significació del verb. Així com l'adjectiu s'unix al nom, l'adverbi s'unix al verb expressant alguna circumstància de lloc, de temps, de manera, etc., de l'acció del verb.

275. Hi ha diferents classes d'adverbis. Les principals són: de *lloc*, de *temps*, de *manera*, de *quantitat* o de *grau*, d'*afirmació*, de *negació*, d'*ordre*, de *dubte*.

Hi ha, encara, *locucions adverbials*.

276. Adverbis de lloc:

Ací, aquí, allà; ençà, enllà; arreu, enlloc; dins, fora, endins, enfora; davant, darrere, endavant, endarrere; damunt, davall, amunt, avall; dalt, baix; prop, lluny...

EXEMPLES: Vine *ací*, està *prop*, fes-te *endavant*...

277. Adverbis de temps:

Ara, adés, abans, després, ja, sempre, mai, sovint, llavors, aleshores, aviat, tard, avui, demà, ahir...

EXEMPLES: Vindrà *després*, marxa *tard*...

278. Adverbis de manera:

Bé, millor, malament, pitjor, així, bonament, i tots els terminats en *-ment*, els quals adverbis es formen amb un adjectiu.

279. Adverbis de quantitat o de grau: Són els mateixos mots que servixen d'adjectius quantitatius (*molt, poc, força, bastant, més, menys, prou, massa, quant, tant, que, gens*) i el numeral *mig*, esdevinguts tots ells invariables.

EXEMPLES: Menja *molt*; escriu *bastant*...

280. Adverbis d'afirmació:

Sí, també, àdhuc, fins i la locució *fins i tot*.

281. Adverbis de negació:

No, tampoc. I les locucions *no gens, no pas*.

282. Adverbis d'ordre:

Primer, abans, després...

283. Adverbi de dubte:

Potser.

284. Heus ací algunes locucions adverbials:

<i>a la vora</i>	<i>un poc</i>	<i>a les palpes</i>
<i>a part</i>	<i>fins i tot</i>	<i>a rodolons</i>
<i>a banda</i>	<i>a posta</i>	<i>a ulls clucs</i>
<i>al voltant</i>	<i>a gust</i>	<i>bona cosa</i>
<i>de bon mati</i>	<i>de cor</i>	<i>de gom a gom</i>
<i>a trenc d'alba</i>	<i>debadés</i>	<i>de fit a fit</i>
<i>a boqueta nit</i>	<i>a fosques</i>	<i>de bat a bat</i>
<i>cap al vespre</i>	<i>al sa i al pla</i>	<i>de per riure</i>
<i>en un bell en sec</i>	<i>a bell doll</i>	<i>fil per randa</i>
<i>a poc a poc</i>	<i>a gratcienc</i>	<i>a totes passades, etc.</i>

EXERCICIS

a) Copieu les frases següents, subratllant els adverbis i locucions que hi ha:

Vine ací i estarem prop de la mar.

Estudia molt, passeja prou i dorm poc.

De sobte caigué davant de mi.

Li preguntà si mai vindria i respongué que no vindria mai.

No podia venir abans i vingué després.

Si avui està pitjor, demà estarà més malament.

Ara ha dit que sí i demà vorem què diu.

No arribarà fins a punta de dia.

Ell està col·locat un poc més a l'esquerra.

Tots estàvem en la reunió menys tu.

També podries fer-te més enllà.

Ja llig i escriu bé el valencià.

b) Copieu les frases següents. (No s'ha d'elidir l'adverbi no quan els mots *res, mai, cap, tampoc*, etc., van davant el verb.)

No m'agrada res de tot això.

En sa vida no ha menjat prou.

No et demane res perquè no vull res de tu.

Ningú dels presents no sap on està el xic perdut.

Anit no aní al teatre i aquesta nit tampoc no aniré.

Tens els retrats? Cap no en tinc.

És molt poruc; res l'espanta (afirmativa).

És molt valent; res no l'espanta.

Hi ha gens de blat en el sac? Gens no n'hi ha.

Ni el pare ni el fill no són recomanables.

És molt descregut; mai no ha volgut creure.

LECTURA

TEXT MODERN

¿Sabem en realitat de quin fang és fet el nostre cos? Prendre un grapat de pols i preguntar-li: ¿Sou vós el meu germàonat?, hauria d'ésser d'una pràctica corrent. ¿Haveu estat home ja? ¿Per què jo sóc jo i no sóc vós, grapat de pols? ¿Qui ha fet que jo siga jo tal com sóc i no tal com sou vós, massa de terra, grapada de pols, terròs de fang? Vós sou terra, sí. ¿Però vós sabeu que sou terra? Ho diem nosaltres, que vós sou terra, pols, fang; però no ho sabeu vós. És el drama de la terra, estimat Deixeble: ignorar-ho tot. És el drama de l'home: ignorar si u és tal com és; si és tal com ha estat fet. L'artificialitat de les coses, que sembla ser la gran conquesta de la humanitat, és el punt de partida del seu interès i és el principi del seu interminable dramatisme.

CARLES SALVADOR

(Nostra Novel·la, 1930.)

Lliçó LI

LA PREPOSICIÓ

285. La *preposició* expressa les relacions que hi ha entre dues paraules en la proposició.

Hi ha *preposicions simples* i *preposicions compostes*. I n'hi ha de *febles* i de *fortes*.

Les simples tenen un sol mot i les compostes, dos o més.

286. Les febles són:

a, en, de, amb, per, i la composta, *per a*.

Les principals preposicions fortes són:

Entre, contra, fins, fins a, segons, cap a, vers, devers, envers, sobre, sota, vora, malgrat, ultra, durant, mitjançant, llevat, tocant, sense, llevat, tret, salvant.

Fins, quan no va precedida d'una determinació de temps, sol revestir la forma composta *fins a*.

EXEMPLES: *Fins demà, però fins a la vora.*

Llevat, tret, vora i *malgrat* admeten la forma *llevat de, tret de, vora de, malgrat de*.

Sense admet la forma *sens*; en general, és preferible la forma *sense*.

Sota pot revestir la forma *sots* (*sots pena de...*). No es pot usar en lloc de la preposició *sota* l'adverbi *baix*.

EXEMPLES: *Tres graus SOTA zero, no BAIX zero; SOTA la direcció de..., no BAIX la direcció de...*

287. Són locucions prepositives:

d'ençà de
al costat de
a causa de
a fi de
a través de
a despit de
a favor de

al peu de
a força de
en contra de
enfront de
en lloc de
gràcies a
al voltant de

a la dreta de
abans de
després de
a pesar de
fora de
a tall de
arran de, etc.

EXERCICIS

a) Copieu les frases següents, subratllant les preposicions i locucions prepositives que hi ha:

Anava a casa de sa germana.

Féu una llarga visita, segons ell explicava.

Escriviu amb tinta negra, si us plau.

Estigué agenollada durant tota la missa.

Us enviaré el cistell per l'ordinari.

El present era per a mi.

Ens vanceren a força de matar-nos gent.

Aprova les lliçons sense dificultats.

Desitjava estar prop de la senyera.

No hi ha diferència entre tu i ell.

Es posà sota l'advocació del sant.

No hi havia ningú, tret de la seua promesa.

b) Copieu les frases següents, posant sota o baix, però sols allà on calga en substitució del signe +.

Aqueix marc, com que està massa alt, l'hem de posar més +.

L'infant es quedà + la tutela d'un home bo.

Viu al pis de +.

Un concert + la direcció del senyor X.

El curs es fa + la direcció d'un mestre.

El canvi de moneda està +.

Aquell territori estava + el protectorat d'Espanya.

Feia fred; el termòmetre marcava quinze graus + zero.

Fora +, que cauen teules!

La Setmana Cultural es feia + el patrocini de l'Ajuntament.

Lliçó LII

LA CONJUNCIÓ I LA INTERJECCIÓ

288. La conjunció enllaça oracions gramaticals i és una paraula o més d'una —*locució conjuntiva*—, que no forma part de les oracions que enllaça.

EXEMPLES: *Jo aniré i tu vindràs; jo aniré a fi que no hagen de venir.*

289. Les conjuncions poden ésser de *coordinació* i de *subordinació*. Les primeres coordinen entre si les oracions que enllacen. Algunes conjuncions de coordinació també enllacen els diversos elements d'un subjecte, d'un complement o d'una determinació circumstancial compostos.

EXEMPLES: *El pare i la mare treballen; és un carrer llarg i estret.*

Les conjuncions de subordinació constitueixen el nexa d'unió entre una oració i la seua subordinada.

EXEMPLES: *Vegeu si vol café.*

290. Segons les relacions que estableixen entre les oracions enllaçades són:

a) *De coordinació:*

Copulatives: *i, ni.*

Disjuntives: *o, o bé.*

Distributives: *ni... ni, adés... adés, ara... ara, ara... adés, mig... mig, qui... qui, que... que, tant... com, així... com, el mateix... que, entre... i, no solament... sinó que, l'una... l'altra, siga... siga, siga... o.*

Adversatives: *però, sinó, ans, tanmateix, altrament, amb tot, així i tot, més prompte, sinó que.*

Consecutiva: *doncs.*

Continuatives: *encara, demés, endemés, encara més, i tot, així mateix, no res menys.*

b) *De subordinació:*

Condicionals: *si, mentre, sols que, només que, amb que, posat que, si bé, mentre que, en cas que.*

Causals: *perquè, puix (preferible puix que), ja que, per tal com, vist que, com que, car, que.*

Finals: *perquè, a fi que, per tal que, que.*

Temporals: *quan, així que, mentre que, tan aviat com, d'ençà que, cada vegada que, des que, fins que, a penes, en tont que, abans que, després que.*

Comparatives: *com, així, segons, així com, tant com, segons com, segons que.*

Concessives: *encara que, malgrat que, per bé que, per més que, si bé, tot i que.*

Consecutives: *que, de manera que, així que.*

Completiva (o copulativa subordinant): *que.*

291. La *interjecció* és una paraula no relacionada amb les altres de l'oració, que expressa un afecte de l'ànim.

Són meres exclamacions: *ah!, ai!, bah!, au!, ei!, o!, oh!, ui!, ca!, hola!, haixa!, huixque!, xe!, xo!, oi!, ep!, uf!...*

Són expressions onomatopeïques: *pum!, puf!, xim!, plaf!, xip-xap!, crac!, cric crac!, xop!, ric rac!, patatim patatam!...*

Hi ha, a més a més, substantius, adjectius, formes verbals, adverbis que s'usen com a interjeccions: *silenci!, dimoni!, fort!, visca!, vingal!, da-li!, arri!, amunt!, fora!, bravo!, alto!, Uoc!, home!, aire!, alerta!, fuig!, prou!, compte!...*

292. Les interjeccions no onomatopeïques són veritables oracions en les quals s'han elidit alguns elements.

EXERCICIS

a) Copieu les frases següents, subratllant les conjuncions que s'hi troben.

Estaven el President i el Secretari.

S'ha de presentar l'advocat o el procurador.

Va córrer molt, però no ho va aconseguir.

Jo aniria si ell volia.

Prendré la gallina quan haurà post.

Antoni és tan alt com el seu germà major.

Ens visita tots els anys per l'època de les falles.

Assistia al cinema encara que no li convenia.

El Museu és bo perquè té molts exemplars.

Va malmetre les flors que tenia al jardí.

Va malmetre les flors del balcó.

Francesc i Miquel van junts a l'escola.

b) Feu una llista de les conjuncions de l'exercici anterior, escrivint al costat de cadascuna d'elles el nom del grup al qual pertanyen.

Així: i, conjunció copulativa.

LECTURA

TEXT MODERN

Sols voldria ser un moment,
ponent;

si el ponent té massa foc,
xaloc;

per arribar més enjorn,
migjorn;

si el migjorn té massa sal,
mestral;

per ser més fresquet i fi,
garbí;

i si el garbí és massa lleig,
llebeig.

Donaria un potosí
només per tornar-me, un poc,
ponent, migjorn o garbí,
llebeig, mestral o xaloc.

Transcripció de
M. SANCHIS GUARNER

(Cançó valenciana en *Els Vents*.
Biblioteca Folklòrica Barcino.)

Í N D E X

	Pàgs.
ADVERTIMENT	5
PRÒLEG	7

FONOLOGIA

Lliçó	I. Les lletres	11
»	II. Les consonants	14
»	III. Valor fònic de les consonants	16
»	IV. Valor fònic dels dígrafs	21
»	V. Valor fònic del dígraf <i>SS</i> (<i>S</i> sorda i <i>S</i> sonora: <i>C, S, SS, Z</i>)	24
»	VI. Grups de vocals	27
»	VII. Divisió dels mots en síl·labes	29
»	VIII. Accent prosòdic	31

ORTOGRAFIA

Lliçó	IX. Divisió de les paraules en síl·labes	35
»	X. Accentuació gràfica	37
»	XI. Accentuació gràfica (continuació)	39
»	XII. Ûs de la dièresi	42
»	XIII. La terminació dels adjectius	45
»	XIV. Ûs de l'apòstrof	47
»	XV. Ûs de B - P	49
»	XVI. Ûs de G - C	51
»	XVII. Ûs de D - T	54
»	XVIII. Ûs de B - V	56
»	XIX. Ûs de G - J	58

		Pags.
Lligó	XX. Ús de la lletra H	60
»	XXI. Ús de IG - TX	61
»	XXII. Ús de la Q i C davant U	63
»	XXIII. Ús de la L doble (L-L)	65
»	XXIV. Ús de M - MP - N	67
»	XXV. Ús de R - RR	69
»	XXVI. Ús de X - IX	71
»	XXVII. Ús de la Ç	73
»	XXVIII. Ús de la S - SS - Z	75
»	XXIX. Sobre les paraules compostes	77
»	XXX. Sobre els pronoms febles	79

MORFOLOGIA

Lligó	XXXI. El nom substantiu	81
»	XXXII. El plural dels noms	84
»	XXXIII. L'article	87
»	XXXIV. L'adjectiu qualificatiu	89
»	XXXV. L'adjectiu demostratiu i el possessiu	92
»	XXXVI. L'adjectiu numeral	95
»	XXXVII. L'adjectiu quantitatiu i l'indefinit	93
»	XXXVIII. L'adjectiu interrogatiu, el relatiu i el superlatiu	100
»	XXXIX. El pronom	102
»	XL. El verb	105
»	XLI. L'indicatiu	108
»	XLII. El subjuntiu	113
»	XLIII. L'imperatiu	116
»	XLIV. El gerundi i el participi	118
»	XLV. Els verbs auxiliars	121
»	XLVI. Els temps composts	125
»	XLVII. Les conjugacions perifràstiques	127
»	XLVIII. Els verbs irregulars	130
»	XLIX. Els verbs irregulars (continuació)	135
»	L. L'adverbi	139
»	LI. La preposició	142
»	LII. La conjunció i la interjecció	144

S I N T A X I

Pàgs.

Lliçó	LIII. La proposició	147
>	LIV. Els complements directe i indirecte . .	149
>	LV. El complement atribut o predicatiu . .	152
>	LVI. Les proposicions complexes	155
>	LVII. Les proposicions coordinades	160
>	LVIII. Els pronoms personals forts	164
>	LIX. Els pronoms febles	166
>	LX. Pronoms febles acusatius	169
>	LXI. Pronoms febles datius	172
>	LXII. Pronoms febles atributs, ablatius. Com- plements preposicionals	175
>	LXIII. Combinació binària de pronoms febles .	179
>	LXIV. Combinació ternària de pronoms febles.	182
>	LXV. Les proposicions negatives	184
>	LXVI. Ús indegut de SE	188
>	LXVII. Concordància del participi passat . .	190
>	LXVIII. Ús de les preposicions A i EN	192
>	LXIX. Ús de A, DE i EN davant QUE	195
>	LXX. Ús de PER i PER A	197
>	LXXI. Ús de PERQUE, PER QUÈ i PER A QUE	200

P R O S Ò D I A

Lliçó	LXXII. L'apitxat i altres subdialectes	202
>	LXXIII. Particularitats dialectals	205
>	LXXIV. Reduccions normals de sons	207
>	LXXV. Vicis de pronunciació	210
>	LXXVI. Castellanismes fonètics	214
>	LXXVII. Els enllaços fònics a la poesia	218
>	LXXVIII. Les rimes defectuoses	222
	TAULA DE VERBS	227
	LECTURES	229